

MAMUT TOUR

Honzis – Spokojenost na všech frontách

Úvodní maraton série 53x11cup proběhl tradičně v Přerově. Počasí se nakonec umoudřilo a sobotní chladné ráno bylo doprovázeno i slunečními paprsky. Přibližně tři stovky silničářů odstartovali o půl deváté, půl hodiny po nich pak bikeři. Ty jsem teda upřímně litoval, neb pohled na vodu stojící na polích kolem naznačoval, že naleštěné biky moc dlouho nevydrží a do cíle budou dojíždět spíše hroudy bahna. Rovinatý úvod dovolil nájezd na úsek s kostkami čtyřcítkou, takže to ani moc nedrncalo a had cyklistů se pomalu začal natahovat do lajny a stoupák v Pavlovicích přesně dle předpokladů pořadatelů sloužil k nadělení pelotonu. Byl konečnou i pro mě, neb zmizlo tak padesát lidí ve dvou skupinách a přes jakous snahu jsme už nikoho do cíle neviděli. Na větru se ukázala síla skupiny, takže úsek pod Tesák docela odsejpal. Ani 10km dlouhé postupně se utahující stoupání nezpůsobilo síto v našich řadách. Jen se zatáhlo a bylo vlhko, mlhavo. Takové počasí mi při jízdě nevadí, dolů už to bylo v mém podání tradičně slabší a na Troják jsem skupinku musel nahánět. Na vrcholu byla první občerstvovačka, kterou ale všichni projížděli a hned se padalo směr Kašava. Nádherný sjezdík, v balíku to pěkně svištělo a hup, je tu „stěna“ k Frýštáku. Vydobil jsem si malý náskok, takže do sebe stihl nacpat aspoň gel. Tradiční Hadovna se letos jela relativně brzy, takže strašák z let minulých letos ani moc nebolel a díky chladnějšímu počasí z nás ani nelilo. To sjezd plný bahna, klacků, jehličí apod. už tak fajn nebyl, ale po těch lijácích se nebylo čemu divit. Dole pěkně regulovčik a už to mastíme do Rusavy. Obávaná stojka na Grapy je vskutku luxusní. Znal jsem ji z bikemaratonu Drásal a bylo to fakt drsné. Borci s compacty měli možná výhodu, ale i na 39/24 se to nechalo vyjet desítkou. Pohled na had krouticích se silničářů s maximálním úsilím šlapajících do pedálů byl jistě pastvou pro oči divákům. Podařilo se mi odjet ze skupinky a docvaknout v lese Roberta a další borce. Asfaltka v lese byla opět mokrá s jehličím, jenže kdo počítal, že bude trvale lejt ... Sjezd je mou slabou stránkou a na mokru hodně ztrácím. Naháním tak skupinku v následném kopci. Uf, povedlo se! Na bufetu stavíme, беру šáteček, tyčinky, stoly super zásobené, poklona! Po rozdělení trati nás zůstává asi 10, takže dost na kolotoč, ale pod Tesákem se všichni nějak šetří a moc se nejede. Neustálé hupy „na stojáka“, sjezdy po nepříliš kvalitních silnicích, k tomu vítr. Pravá vrchařina začíná až za Rajnochovicemi, čeká nás tradiční HP Foncky. Poklidný úvod, jsme pěkně schovaní v lese, docela to fičí. Po asi 2km se silnice zvedne a odjíždí Robert + dalších 5 co pošetřili síly. Rychle se propadám, ale nahoře mobilizuji síly a rychlostí nějakých 14km/h se skoro dotáhnou. Robert si z trávy vyhrabe zanechané bidony a už mě se svým BMC předjíždí ve sjezdu pod Troják. Hm, na to nemám, stejně potřebuju zastavit na bufetu. Doplním ionťák, dva šátečky, k tomu rohlík se salámem a do dresu putují musli sušenky. Paráda, už je nás zase víc svištíme táhlým sjezdem, který končí až poslední velkou zkouškou maratonců – kopcem Lázy. Začíná to nevinně, dokonce se nechá jet „na pilu“, pak shodím, prudší úsek do dědiny zvládám ještě s přehledem, ani se mi nechce věřit, že to bude bolet. Před sebou vidíme grupu s Robertem, ale nemáme na to je sjet. Škoda, moc nechybělo. V kopci jsem byl nejlepší, ale díky čůrpauze jsem vyjel spolu s ostatními. Úseky, kdy silnice stoupala po louce byly fakt výživné, jistě se těch 16% někde našlo. Byly to takové schody, takže si člověk aspoň na chvíli „odfrknul“. Nejhorší bylo, že to ne a ne skončit. V lese už se sjíždělo a znova kratičká rampa! Tradiční bordel po silnici беру tak nějak samozřejmě. Sjezd

je prudký, úzký, silnice hrbatá, takže borec z KC Brno už ve škarpe mění, my to přežíváme bez úhony a znovu formujeme skupinku. Vida, už jenom 1,5hod a bude hotovo! Síly rapidně ubývají, takže hodlám viset co nejdál to půjde. Docela si vyhovíme, pravidelně točíme, takže km vesele naskakují. Počasí vypadá všelijak, bojím se deště, ale nakonec ani nekápně. Vítr duje, ale v závětrí skupiny to jde. O tom silniční cyklistika je, v kopci se dá něco najet, ale na větru sám bych ztratil minuty, spíš desítky. Dneska se mi podařilo „viset“, takže z toho byl i slušný výsledek. 32.místo musím brát jako úspěch. Poslední kopec v lese, znovu hrbatá silnice, ale zase tu nejsou auta, takže jsme pěkně roztažení a každý má místo pro lámání ze strany na stranu. Pár hupů a sjíždíme do Pavlovic. Vida, už jenom 10km! Proletíme kostky, znovu trošku technicky náročné proplétání mezi baráky a už jenom 4km absolutní roviny do cíle. Rozjíždíme to přes 35, teprve na posledním km se v sedmičlenné skupině taktizuje. Jako nespurtér to nechávám osudu. Za zatáčkou k výstavišti chybí asi 250m, zvedáme zadky a každý chce urvat nějaké to místečko k dobru. Jsem na chvostu, vrchař Dušan vypouští, jednoho dám, fičím 52/13, blížím se, ale čtyři jsou přede mnou, byť to bylo těsné. Beru foťák, počkám na Kolíkáče z Vinohradských šlapek, za chvíli dojede i Pepa Komárek. Bikeri opodál „wapkují“ biky a je to fajkt potřeba. Pak přesun do jídelny zajist těch 205km řízkem. Jo dnešek se mi líbil, byť mám pěkně vyklepané zápěstí z těch silnic. Jenže kde jsou silnice v ČR dobré ... Kopce byly výživné, po letech změna a dle mě k lepšímu, byť takový Slavkov byl delší. Lázy jen pro dlouhou, to беру jako správnou volbu. Zajištění super, bufety na jedničku, prezentace klapala, bidon potěší každý rok, snad jenom na vyhlášení v hale bylo „mrtvo“ a přebíralo se občas v zastoupení za pohledů sotva desítek lidí. Na vítězný stupeň vystoupal Jiří Ježek, v ženách Lenka Sýkorová. Musím říci, že pořadatelé za těch pár let, co do Přerova jezdím udělali výrazný pokrok a letos prostě spokojenost na všech frontách, hlavně to počasí vyšlo.

Kolíkáč – Cenný zářez na pažbě

Otevírám svoji 8 maratónskou sezónu, přemýšlím, co mě na maratónech stále tak přitahuje, proč se za nimi vypravuji přes půl republiky? Mají pro mě stále velké kouzlo, jsou to závody, na které už myslím týden před startem a po absolvování zase další týden vzpomínám na jejich průběh. Nejinak tomu bylo i letos, v zimě jsem trošku běhal, zdravotní problémy se mi také vyhnuly a jarní kilometry se podařily najet, tak jsem si docela po dlouhé době věřil, že bych to mohl zvládnout bez většího trápení. Kontaktuji RiCe, který se zdá letos také nabírá formu bez komplikací a mohli by jsme si vyhovět a objet to spolu. Naplňuje mě, když se podaří naplánovaná spolupráce a předpokládaný čas, a tak furiantsky házím do pléna pro nás "bájný" průměr 30km/hod., tzn. pobyt na trati stlačit pod 7 hodin. V pátek se scházíme v tradičním China Pubu, toto k maratónům také patří, setkat se se Šlapkami, které většinou člověk vidí jen virtuálně přes internet, Laco, Pedro, Yetti, Strejda, Jestřáb, Olin se svým kamarádem Pavlem Sovákem, který najel za minulý rok 30 000km, Honzis, Fousáč no prostě vybraná společnost maratónců , hlavním tématem je sobotní počasí, předpověď není bůhví jaká. Ráno nás překvapivě vítá osluněný, ale velmi chladný Přerov, a začíná dilema co na sebe. Nakonec volím dlouhé oblečení s vestou a s Honzisek vyrážíme na krátké rozjetí. U Výstaviště nasáváme atmosféru, na sluníčku je vcelku teplo, ale ve stínu přitahuje. Blíží se 8,30 a letos netradičně se houf lovců Mamuta shromažďuje u vjezdu do Výstaviště, které se za pár hodin promění v cíl. Vydáváme se vstříc úvodnímu dobrodružství letošní 53x11 série. Jedu na

dostřel RiCe, okolo mě Olin a Milhoš, před kostkami defektí Krupi prý s ulomenou klikou ... Kostky překodrcáme a za nimi se to začíná nepěkně natahovat, jede se v Terezínu a začínají úřadovat děrovači, takže pod prvním kopcem jsme už rozdělení do skupinek, ale RiC tu je, sice o pár metrů výše na první stojce, ale po chvíli se vytvoří asi 20-ti členná grupa a můžu s RiCem prohodit pár povzbudivých slov. Jede se pěkné tempo, pravidelně se točí špice, trochu umravňuji RiCe, který má sil na rozdávání, aby to až tak nepřeháněl a jedna špice v Bystřici pod Hostýnem se mu málem stane osudnou, na dělení trátí to pálí doprava na trasu 65km. Řvu na něj a ohýbám to doleva se skupinou ke stoupání k Tesáku. Otáčím se a vystupuji si, přece ho tady nenechám. Konečně se zjevuje za viaduktem a řve na mě „blázne, měl jsi jet, je to můj boj!“ Ale není, jedeme přece za společný tým! RiC se zakousává pohledem do mojí zadnice a začínáme stahovat ztrátu na skupinu, párkrát postřídáme a jsme zpátky ve hře, teď odfrknout v závětrí a vydržet s nimi Tesák. Před námi větší grupa, kterou začínáme sjíždět, a před hlavním kopcem ji máme. Jedeme jako v prádelně, velká vlhkost až se brýle zamlžují, mě se ale šlape báječně, před vrcholem Tesáku se dostávám na špici této grupy a udávám si tempo, které mi vyhovuje, skvělý pocit. Kontroluji osazenstvo, které trochu prořídlo, a zdá se, že i RiC tu není ... sjíždíme k Trojáku, kde je první bufet, ten ale projíždíme a v Kašavě je tu i RiC, dokázal se vrátit a nepěknou stojku před Lukovem zase lámeme bok po boku. Vzpomínáme na minulé ročníky, kdy jsme v těchto místech většinou jeli už v totální devastaci, Šemík s Icemanem tady dokonce pozorovali modré nebe v pozici ležmo, letos si můžeme Hadovnu vychutnat se vším všudy. Mohutná grupa se trochu roztříštila, ale v klouzavém sjezdu je to jen dobře, každý se vybírá svoji stopu a opakuje se stejný scénář jako po Tesáku, RiC se znovu vrací do hry po stíhací jízdě a šplháme se na Grapy. Zákaz aut, úzká cestička připomínající Kochánov se pne stále výše a výše. Je to několik schodů, po kterých se člověk sápe snad až do nebe. Jsme roztrháni na cucky, po chvíli se to zase spojuje v jednodušší útvar a blíží se další bufet, snažím se všechny přesvědčit k zastavení a věřím, že by si nás RiC zase mohl docvaknout. Ale on tu je zpátky již před bufetem, no tak to je nářez. Bufetem na 89km někdo profrčel, ale většina opravdu zastaví, je tu široká nabídka pochutin, obsluha příjemná a rychlá ... a tak po chvíli si sjedeme i ty co nezastavovali na bufetu a blíží se dělení tratí, skupina se znovu dělí, ale na dlouhou pokračuje překvapivě asi 10-15 lidí, někdo hlásí průměr kolem 32km/hod. sen o 7 hodinách začíná nabírat reálných podob. Přichází asi jediný nezáživný úsek letošního Mamuta, a navíc se zdá, že na většinu grupy padla slušná deka, včetně mě, vůbec se nejede, každý se do sebe snaží něco nacpat, vládne nervózní atmosféra, někdo se snaží rozjet špici aby se za ním udělala hned díra, děrovač je seřván ať jde nakonec, no krize vrcholí, už aby tu byl poctivý kopec, druhý Tesák. Ale je to nekonečné stále hore dole, asphalt pochybné kvality, díry se neukazují, v jednom nájezdu na hlavní silnici, málem RiC padá v nánosu šterku a já vymetu krajnici plnou bahna ... Konečně Rajnochovice a začíná se jet, zase se vybavují vzpomínky na minulé ročníky, tady jsem jel v háku za Léňou v roce 2008, tady jsem poslal do háje Juru s Miki v roce 2006 Kecám s pozdějším vítězem nad 50 let Milanem Novákem a vzpomínáme na Austrála, jak spolu bojovali. RiC zůstává pozadu, s ním i Jirka Zárybnický a Pepa Komárek z Endurainingu, ten mi zase připomíná Vysočinu 2005, jak jsme jeli ještě s Mírou Zbuzkem. No nic, jsem bez větších problémů na Tesáku a jsem rozhodnut dál pokračovat s grupou, počítám, že RiC už bude mít velký zásek. Sjíždíme k Trojáku, kde je bufet na 141km, doplnit bidony, rohlík se salámem a když už zaklapávám kufr pohlédnu do dálky, je TAM! V přítmi lesa se

zjevuje orange dres, RiC je tu, tak to ještě budu chvíli hodovat V obrácené úloze jsme to zažil už několikrát, když Vám týmový kolega odjíždí z bufetu, dnes to musím vrátit tomu nahoře, pokusím se vymačkat z RiCe všechny síly a dopravit nás do cíle pod 7 hodin. RiC mi málem nadává, že čekám, ale stříkají z nás obou nekontrolované endorfiny, ten pocit, jet z týmovým hráčem, ten je prostě všeobjímající. A navíc se blíží dlouhý sjezd přes Hošťálkovou do Ratiboře, přidal se k nám ještě Jirka Zárybnický a tak ve třech točíme. Ratiboř je rodiště mého dědy, tak si dovedete představit co člověk musí zažívat za emoce, jet přes vesnici, kde cítíte svoje kořeny v tomto rychlovlaku. A přichází asi nejkrásnější část letošního Mamuta, odbočujeme na Kateřinice a stále stoupáme, kluci se drží jako klíšťata, je vidět, že tam nechávají úplně všechno. Stojka na Lázy, úzká asfaltka zařzlá do pekelně šikmé stráně, kde se otevírají čarokrásné výhledy, květnová příroda to je radost pohledět, různé odstíny zelené barvy, vše dýchá životem ... Stále úzkými lesními asfaltkami, kde je hodně napadaného jehličí a naplaveného bahna se šineme nahoru. A je tu prudký sjezd, ještě nahoře zapnout vestu a už se můžeme spustit mezi domy úzkým tobogánem, brzdové špalky jen hvízdají, aby jsme se mohli dole porovnat a roztočit nožky do závěrečných kilometrů. Chytil jsem druhý dech a tahám co to dá, občas postřídát a pošetrřit síly v háku. Jirka se dozvěděl o našem plánu jet pod 7 hodin a začíná trochu rezignovat, ale já mu naznačuji, že si to s námi užije až do konce. RiC do sebe nasypal obsah zadních kapes, bufet na 175km jen prolítneme a v posledním stoupání na trase si sjedeme odpadlíka z čela závodu Radka Hrachovce, kterého pobízíme ke spolupráci. Chvíli si odfrkl v závětrří, aby pak začal taky tahat špice, skvělý pocit, jsme na 190km a jedeme stále kolem 40km/hod. Kostky naznačují, že cíl je na dosah, vytočíme se zahrádkářskou kolonií a na rovině před Přerovem v dáli skupina, mezi stříkajícím endrofiny jen tak ze srandy zahahelekám, ty si sjedeme , ale RiC a Radek se toho chytli a roztácejí peklo. Tak toto je grandiózní finále letošního Mamuta, roztočený kolotoč na maximální plyn, Jirka z něj vypadl, takže jen trio se točí až do Přerova. Skupinu jsme nesjeli, navrhuji RiCovi cílové oběti za ramena a ten souhlasí, je tu cílová brána, pro nás snový čas 6:44 a průměr přes 30km/hod., plán splněn na 100%!Skláním se před RiCem, za jeho neskutečnou bojovnost a vůli, se znovu a znovu vracet do skupiny, parádní trasa, skvělé počasí, týmová spolupráce Mamut 2010 mi navždy zůstane zapsán jako jedna velká paráda!

Olin – Poněkud dezorientovaný MAMUT

Slíbil jsem, že napíšu report ze svého prvního letošního uloveného Mamuta, krmě to byla sytá a rozhodně ne nezajímavá. O to zajímavější, že jsem ji jel poprvé v oranžovém dresu - doufám, že nedostanu padáka z klubu za skvělé umístění v závodě - i sběráky dojely přede mnou Během zimy jsem rozhodně nespál zimním spánkem, běhal, plaval jsem, a místo ježdění na kole nebo na trenažéru jsem běžkoval co to šlo i kolem Vysokého Mýta, protože zima byla na sníh docela štědrá. Na kolo jsem se docela těšil a využil tak nabídky přátel na jarní kemp na Malorce. V den, kdy jsme tam přiletěli, chumelilo nejenom v Mnichově, ale na samotném ostrově byl sníh ještě v kopcích. Místo kol jsme si měli vzít k moři běžky. Další dny nás sluníčko začalo štědře hřát a krásně jsme to rozjížděli. To bych nebyl já, abych si to něčím nezpestřil - asi pátý den pobytu jsem se kochal při sjezdu ze Soleru (nádherné serpentiny!!) a ulétlo mi přední kolo na mokřém asfaltu. Spadl jsem na pravé rameno, které mě ve zbytku pobytu fest bolelo. Až po návratu se po lékařských vyšetřeních potvrdila opětná zlomenina klíční kosti (měl jsem to zlomené již v roce 2003). Začátek dubna jsem měl

tréninkový výpadek a když jsem začal koncem dubna zase jezdit, v návalu euforie jsem úspěšně vymetl jednu díru na silnici. Opět několikátýdenní výpadek. Ač se mi nic závažného kromě rozbitého předního kola a sedla nestalo, potloukl jsem si kolena, a jezdit nešlo. Ve středu před Mamutem jsem kolo zkusil a zdálo se, že to pojede. Ovšem nesmím jet moc rychle. Do Přerova jsem vyrazil s Pavlem Soukupem, známým místním cyklistou, kterému ač je pokročilého věku, to opravdu ďábelsky jezdí. Základní strategie - háknu ho a bude to v suchu. Sem se přepočítal. Šlapky na startu, zdravíme se, pronáším zbožné přání - "Budem držet formaci?" Kolíkáč, Ric a další - jó, jasně! No mě to začalo být jasné záhy. Sluníčko krásně probleskuje mezi mraky, ptáčci zpívají a do toho JEDEM. A to docela svižně. Zdá se mě, že čelo je stále v dohledu, kilometry ubíhají, trhá se to, visím očima na sestavě K-R, mám je stále v dohledu, ale po chvíli mi začíná být jasné, že dneska to na formaci nevypadá. Cedím se do dalších skupinek a nacházím sobě podobné cykloturisty. V úvodu stoupání na Tesák mírně ožívám, ke konci uvadám. Předjíždí mě Pavel Soukup a vesele mě zdraví. Bodejť by jo. Visím na něm a držím skupinku. Hadovnu jsem taky zaregistroval jako kopec, ovšem na tom, co jsem dodatečně zjistil, že se jmenuje Grapy, přišla konečná. Ozvala se mi bolavá místa na kolena. Koukám na Pavla jak tele na vrata, jak s klidem drtí v sedle svých 39/23 do toho stoupání. Vytváří se další skupinka cca 15 lidí, po rozdělení tras zůstáváme akorát dva s Romanem Čapkem, se kterým se znám z předchozího ročníku 53x11. Trasa ubíhá poměrně klidně, snažím se jet v úsporném režimu. Registruju Tesák II, ovšem na Bufetu na Trojáku se s Romanem ztrácíme, protože on má svou občerstvovací stanici. Snad se zase sjedem. Jedu sám. Romana už v dálce vidím, ale kolena nemůžou. Náhle se ke mě připojuje jeden místní cyklista - nezavodník - že prý jede na švih, jestli se se mnou může svést. OK. A pak přichází nejzajímavější část mého orientačního závodu. Pro závodníky zběhlé v závodění jistě není problém se orientovat dle různých soustav cedulí, šipek, přeškrtaných šipek ap. Shodou okolností se zabývám krom jiného i výrobou reklamních i orientačních cedulí, takže jako úplný začátečník v tomto si v této oblasti nepřipadám. Nicméně když s rychlokamarádem cyklistou přijíždíme nikým nepozorováni do oblasti tuším LAZY, nenápadná cedulka se šipkou říká rovně. Na silnici je také sestava nějakých přemalovaných šipek a křížků. Já bych jel taky rovně. On velí doprava. Že prý to tady zná a že musíme doprava. Ještě jednou se opatrně bráním, ne, jedem doprava. Tak jo. Z kopce to docela frčí, projíždíme celou řadu jistě zajímavých míst z hlediska zdejšího regionálního turistického ruchu. Ale když přichází poměrně značný dopravní ruch a dlouho nezaznamenávám žádnou šipku na silnici, začíná mi to být podezřelé. Velitel ovšem neomylně odbočuje na všech křižovatkách. Ptám se jestli jedem dobře, jo jasně. Když míváme cedule Valašské Meziříčí, tak si říkám, kurník a jsme v P...odolí. Velím DO PŘEROVA! I kamarád pochopil, že jsme v P. Musíme stejnou zpátky. Mě to dokonale dezorientovalo a zfrustrovalo, nevím, kde je sever, kde jih, cedule na Ostravu, na Frenštát, moje nálada na bodu mrazu. Kamarád se mi stále omlouvá, že prý si popletl Mamuta s nějakými jinými závody. Motáme se zpátky, nevím kudy, jen jsem zaregistroval opětný výjezd - Troják II a Tesák III. Potkáváme zbloudilý sběrák, který mi nabízí potupný odvoz. Ne, do Přerova trefím! Naštěstí kamarád má dobrou kondičku, tak se můžu vézt skoro pořád v háku. Když se opět po delší době dostáváme do oblasti křížení tras Mamuta, je docela legrace se ptát místních lidí na trasu, že prý cyklisti tady dneska jeli, ale tak před 3, 4, a více hodinama, ale že Přerov je jinam. Když jsme se nakonec vymotali do oblasti kolem Kelče, kamarád mě opouští, že mu jeho dnešních 85 km stačí - plánoval 60. Mě stávajících 200 zatím

nestačí. Chci domů. Omlouvá se a mizí pryč. V dobrém se rozcházíme, já rezignovaně pokračuju ve směru na Hranice. Pomalu se začínám orientovat, dobrá nálada se vrací s vidinou cíle, do sluchátek se mi začínají ozývat telefonáty. Doufám, že Interpol ještě nevolali. Kupodivu to ke konci z Lipníka na Přerov docela frčí - jedu po hlavní několikaproudé silnici pro motorová vozidla, kde cyklista nemá co dělat, ale já machruju a vynucuju si respekt číslem na zádech. A funguje to. Řidiči se mi vyhýbají obloukem, nikdo netroubí, asi si myslí, že peloton bude někde za mnou. Doporučuju si brát číslo na trénink!! Vítr mě žene, hlad'ák mě žene a samozřejmě Pavel, který se 2 hodiny nudí v cíli. Pásku přetínám v rekordním čase něco přes 9 hodin s 244 km. Malý trénink na Krále. A jen jsem stihnul projet cílem, po chvilce děsný rachot hroutící se techniky z cílové pásky - koukám, auto, tuším s koly BMC na střeše projelo cílovou bránou a strhlo celou čipovací konstrukci na sebe a na zem. Ještě, že jsem to stihnul, přijet o chvilku později, můj čas by dějiny nezaznamenaly. V cíli se dovídám, že mě Kolíkáč jel naproti hledat, ale mě by nenašel ani Interpol. I tak moc díky Kolíkáci! Mých prvních 200 km na Sudetech můžeš jet za mnou v háku! Díky tobě Pavle, že jsi na mě obětavě v cíli čekal a ani mi nevynadal! Mamute, příště tě doufám zdárně ulovím!!!

RiC – Rob Roy a Mimoszemšť'an honí Mamuta

Po roce čekám na odstartování další maratónské sezony. Každý cyklomaratonec ví, že se tak děje v květnu v Přerově. Letos to bylo 15. dne zmiňovaného měsíce. Byl jsem hrozně zvědavý, jak se mi bude dařit. Zimní příprava šla podle plánu, i když nevím, jestli ten plán byl dobrý. No, a teď přišel čas svoji přípravu zúročit. Začátek byl ve znamení totální kaše. Klasicky jsem nestihl nic sledovat, kromě zadních kol a zadnic jezdců přede mnou. V několika brdcích před prvním velkým kopcem se balík roztrhal. Já se stal součástí tak 10-15ti členné skupiny. Ve zvlněném terénu jsem ještě jakž tak stíhal, ale v prvním větším kopci, kterým byl Tesák, jsem začal očividně ztrácet. A tak se to opakovalo v každém kopci, do té chvíle, než jsem odpadl definitivně. Pod Tesák přijíždím se skupinou a pro mě zatím bez problémů. Ty přicházejí až v samotném kopci. Postupně se začínám propadat na chvost a posléze i za skupinu. To není dobré. Naskakuje díra cca 10-20m, kterou občas zkracuji. Pomalu se blížíme k vrcholu Tesáku a je mi jasné, že musím skupinu docvaknout. S vypětím všech sil se mi to daří.

Hadovna

Střih. Pověstná Hadovna nás letos čeká skoro hned na začátku. V předešlých ročnicích to byl jeden z posledních zákusků po hlavním chodu. Letos zde byla v roli předkrmu. Vydatnější krmě měla přijít hned po ní. Hadovnu vyjíždím celkem dobře, nicméně s citelnou ztrátou na skupinu. Zkusím si ji sjet ve sjezdu. Víím, že ve sjezdech se nezávodí a po loňském Pekle mám v hlavě psychický blok, nicméně jedu sám a mohu si volit alespoň zdánlivě ideální stoupu. Nahazuji nejtěžší převod a začíná stíhačka. První zatáčka. "Brzdím, snižuji těžiště, posouvám se dozadu, pouštím přední brzdu, opatrně dobržďuji zadní brzdou, dívám se na výjezd zatáčky, projíždím zatáčku, dobrý pokračuji" Tohle byla moje mantra v každém rychlejším sjezdu a v každé zatáčce. A opakoval jsem si ji pěkně nahlas, abych se slyšel. Někdo mě v té chvíli slyšet, řekne, že jsem blázen. Možná blázen, ale mě to trochu pomohlo nemyslet na případný pád. A asi to nebyl špatný způsob, protože před nájezdem na hlavní silnici směr Rusava, už jsem zpět ve skupině. Kolíkáč je někde na čele a vidím, že táhne

skupinu. Tempo se mi moc nezdá, takové volné, asi to kotví, abych se stihl vrátit. Musím ho za týmovou taktiku pochválit. Tady, na silnici do Rusavy bych je sám určitě nesjel.

Grapy

Po Hadovně přišel hlavní chod. Odbočujeme z hlavní a pak ještě jednou někam mezi domky. Za chvíli jsme pod dost ostrou stojkou. Tak nějak ji vylámu a pokračujeme po uzounké cestě. Nepříjemné, ale dalo se. Můj optimismus zchladí poznámka že "to je nic, to hlavní teprve přijde". A taky že jo. Za chvíli vyjedeme na louku a nad námi se tyčí dost strmá stěna, pod kterou si horolezci rozbalují nádobíčko. "Můžeš, jistím. Jdu... drž... strunka strunka ... ááááá....." No nic, horolezci to balí, ale my nemůžeme. Zařazuji to nejlehčí co mám (34x25) a lámu to co to jde. Nebudu se rozepisovat do detailů. Musel bych okopírovat svůj report z Kochánova (Král Šumavy). Nějak to přežiji pokračuji dál. Grapy ale byly nejspíš můj poslední hřebík do rakve. Po jejich zdolání se ještě zapasuji do skupiny, ale jen přežívám a už ani moc nestřídám. Šetřím se na druhý průjezd Tesáku, tentokrát z Rajnochovic.

Tesák II.

Ani se nesnažím uviset skupinu s nadupanými vrchaři. Hned za odbočkou na lesní cestu volím rovnoměrné a přiměřené tempo, abych se trochu srovnal. V předešlém úseku jsem dost trpěl. Bez krizí zdolávám Tesák po známe trase a mám možnost si ji náležitě "vychutnat". Na Tesáku samozřejmě nikdo a v nejbližším dohledu také ne. Začíná druhý sjezd (opět za použití mé mantry) a po chvílce stoupám na Troják k bufetu. Už jsem se na něj těšil. Byl na dohled a najednou nevěřím svým očím: stojí tam jediná postava s kolem. V oranžovém: Kolíkáč. Blázen, místo aby bojoval, fláká se na bufetu. Jsem ale za to rád. Dneska je to už podruhé, co mě takto doběhl. Poprvé to bylo v Bystřici, kdy jsem špatně uhnul a zamířil si to na 65 km trať. Nějak jsem si nevšiml rozdělení. Omyl jsem rychle zjistil, ale než jsem se vrátil na správnou cestu, skupina byla fuč. Začal jsem stíhací jízdu a po chvílce vidím "odpadlíka" z mojí skupiny. Kolíkáč. Statečně se vrátil a mě dotáhl zpět. Takže dnešní den byl ve znamení Kolíkáče, který vyloženě zapomněl na Rob Roye. To jsem ale trochu odbočil a nechal se unést pomlouváním Kolíkáče. Zpět na bufet při Druhém průjezdu Trojaku. Nechám si naplnit bidon, vezmu půlku banánu, odsypu trochu písku a začíná sjezd. Ke mě a ke Kolíkovi se ještě připojuje další odpadlík, kterého jsem ztratil na Tesáku a který nás dojel na bufetu - Jirka. Alespoň takové jméno měl na startovním čísle.

Zbytek

Stále pší Kolíkáč, Kolíkáč, ale hlodají ve mě vážné pochybnosti, jestli to byl on. Mám podezření na nějakého mimozemšťana, který na sebe vzal jeho podobu. Stále na špici, určuje tempo, kopce nekompromisně tahá a ke všemu si je ještě vychutnává. Doráží mě ve stoupání Lázy, kde se kochá výhledem do krajiny. Mám chuť ho něčím praštit. Já chcípám a on píše ódy na krásu krajiny a výhledy do údolí. MIMOZEMŠŤAN, fakt! Společnými silami ukrajujeme zbývající kilometry do Přerova. Scénář je stále stejný, zvlněný terén spolupracujeme, jakýkoliv kopeček Mimozemšťan poodjíždí, aby na nás mohl/musel zase čekat. Dojíždíme ještě jednoho odpadlíka, už si ale nepamatuji kde. Spolupráce je dobrá. A už kličkujeme mezi zahrádkami. Za chvíli jsme "doma". Na rovince při výjezdu z Prosenic (?) před sebou v dáli vidíme skupinu. Kolíkáč zavelí "Ty musíme sjet!". Zrovna na mě přišla řada na špici a protože přání prezidenta je příkazem, zvyšuji na rychlost "Útok klounem" a jedu co to dá. Ono to teda víc než 40-42 km/h nedá, ale i tak je to úchvatný pocit. Po dvoustech kilometrech stíháme ve větru soupeře. Žádné defetistické řeči, dřina a maximální

nasazení. Nohy pálí, ale tahají, nádhera. Jedeme krátké, dokonce bych řekl hodně krátké špice. Párkrát otočíme nohama a děláme místo dalšímu. Už jsme jen ve třech a je jasné, že nikoho dalšího nesjedeme. Tempo ale nepolevuje. Cedule "Přerov", rychlost stále čtyřicet, blíží se odbočka k výstavišti. Svěšuji nohy a Kolíkáč to samé. Opakuje se KŠ 2009 a společně projíždíme cílem. Na poslední chvíli Kolíka trochu postrčím, protože si zaslouží, aby byl ve výsledcích přede mnou. To se i stane, ale stejně to neodpovídá realitě. V cíli mezi námi byl rozdíl jedné desetiny sekundy, ale na trati to byl rozdíl třídy. Jako závodník se Kolíkáč moc neprojevil, ale jako kolega z týmu byl dvousto procentní (200%) Kolíkáci ještě jednou díky. S pozdravem tvůj Rob Roy :-)

Strejda – mamut v novém kožichu

Na Mamuta tradičně jezdí prostě málo lidí, spolehlivý parták Laco má nějaké problémy a dlouhou jet nechce. Hned na začátku se rozjíždí pořádný startovní spurt, snažím se někoho držet, ale po půlhodině, strávené nad laktátovým prahem rezignuji. Čekají na nás sakra dlouhé a občas i prudké kopce, a nemám ani nejmenší chuť tam umřít. Navíc mne dneska poprvé zrazuje kolo (padá řetěz). Beru to jako znak osudu, vystupuji, chvíli to rozdejchávám, čekám, až se mi tepy ustálí do přijatelných mezí a dál už to jedu jen podle sebe. Po chvíli to začínám neskutečně užívat. Tesák poprvé – v pohodě. Hadovna – hračička. Začínám předjíždět závodníky, každého se ptám, zda náhodou nejede dlouhou. Kdepak... Grapy – to už je těžší, ale dá se to zvládnout. Na druhém bufetu se spojují s chlapem a konečně nějakých 10 km nejedu sám. Přemyslím, zda taky to nevezmu rovnou do Přerova. Představa, že mi zbývá už jen 20 km po rovině, je hodně lákavá a už jsem rozhodnutý. Sezona je teprve na začátku, ještě si toho nazávodím. A tady mne kolo zrazuje podruhé. Přes veškerou snahu řídítka nechtějí odbočit doleva a táhnou mne na pravou stranu. Beru to jako znak osudu a jedu dlouhou. Hned mne dojíždí chlap na nádherném Duratecu se Zippami a časovkařským nadstavcem, prý stíhá mně už 10 kilometru a taky by nerad jel to sám. Nu supr. Akorát je mi tak trochu divné, že po té honičce se nechce za mne na chvíli schovat a odpočinout, pořad jede vedle a něco povídá. Pak po třech kilometrech společné jízdy se omlouvá, že to otočí zpátky. Tak co se dá dělat, přemlouvat nebudu. Jede se mi čím dál líp, trasy si skutečně užívám. A trasa je opravdu nádherná. Spousta lesních asfaltek bez aut, připadám si jako na Králi Šumavy. Na bufetu na Trojaku mně říkají, že poslední skupinka tu byla tak před 3 minutami. Tak to už je nesjedu, dál to půjde převážně z kopce a proti vetru, tam oproti skupině nemám šanci. Na 152 kilometru dojíždím Houšku. Letos mu to jezdí neskutečně. Normálně na marathónech ho předjíždím tak o 50 km dřív. Teď už o spolupráci není řeč, každý jedeme své tempo a do kopce mu rychle ujíždím. Začíná mně byt jasno, že svůj cíl – dat to pod 9 hodin – asi splním. Závěr je moc příjemný, jede se s kopce a po vetru. A hele, ono to není 210 ale jen 202 km, a v cíle jsem těsně po páté hodině, takže 8:33. Celý závod jsem si neskutečně užíval plnými doušky. Přemyslím, že do budoucna zruším skupinu A a začnu to jezdit sám. Teda, kdyby se někdo chtěl přizpůsobit mému tempu – samozřejmě nepošlu ho pryč a spoluprací uvítám. Ale ta osamocená jízda mně moc dobře sedla, rozhodně se jí nemusím bát.

Yeti – Moje první dvoustovka

Mamut tour to je opravdový začátek české maratonské sezóny, ale letošní pro mě byl obzvlášť významný. Čekala mě první dvoustovka v mém životě. Nevěděl jsem, co mě čeká? Pořadatelé

navíc ještě vymysleli novou trať, o které se v kuloárech vedly řeči, že je těžší než ta dřívější. Na šlapkovském webu začíná Mamut už začátkem dubna. Řeší se ubytko, rozdělení do skupin, taktika, dostáváme hlášení o stavu některých úseků trati od severomoravských šlapek a další zajímavosti o tomto význačném Mamutíkovi. Přes nevoli Quita, že mám na víc, se zařazují papírově do skupiny A. Chci si svoji první dvoustovku užít, nechci si ji znechutit. A tak mě v pátek večer v Brně vyzvedává prezident klubu Kolikáč a vyrážíme do Přerova, místa startu a cíle tohoto maratonu. Po registraci a ubytování s malým zpožděním dorážíme na šlapkovskou tiskovku, která se koná v restauraci U hrochů. Postupně se nás tam schází deset. Po večeři a veselé diskuzi hlavně o zítřku odcházíme na ubytovnu k nutnému odpočinku. Stále poprchává a to skoro celý den. Ráno se probouzím už před šestou a pohled z okna mě pozitivně naladuje, neboť neprší, ba dokonce je viděti kousíček modrého nebe. Problém, co na sebe, se vyřeší dosti rychle. Stačí otevřít okno a je to jasné. Skoro všichni berou delší variantu oblečení, jen Mlhoš se objevuje na startu v kraťasích. O půl deváté vyráží zhruba čtyři stovky cyklistů směrem k Prosenicím, za kterými nás čeká proslulá mamutí dlažba. Letos se po ní jede dvakrát, teď po startu a pak těsně před cílem. Kola po ní drkotají, ale nás to nezpomaluje. Tempo je na mě dosti chaotické, stále se nastupuje a tím se větší skupiny trhají na menší a ty malé se rozpadají úplně. Rozhlížím se po okolí a vidím jen Lace-Votřelce, který ještě ráno to chtěl vzdát. Předjíždí mě a snažím se dotáhnout do asi dvacetičlenného balíku. Přibližuje se, ale pomalu. Jdu před něho a snažím se dotáhnout do skupiny, ve které jede Jestřáb s Foušáčem. To se mi daří, i když to stojí dost sil, ale Laca jsem ztratil. Asi jsem udělal nějakou taktickou chybu, která mě leží v hlavě až za Bystřicí. Ve stoupání na Tesák se držím na konci balíku, ale mrzí mě naše rozpadlá nebo spíše neutvořená skupina, z které si každý jede za své. A tak asi patnáct set metrů před vrcholem dobrovolně vystupuji z balíku a po dvě stě metrech na chvíli zastavuji a pomáhám materiálově dvěma nešťastníkům s defekty. Konečně je to Tesák, sjezd a krátké stoupání na Troják, kde je první bufet. Doplňuji bidon, беру banán, nějakou tyčinku od Nutrendu a ohlížím se. Právě se zpoza kopce objevuje Alena a s malým odstupem za ní doráží Laco. Po sjezdu z Trojaku spolu tvoříme miniskupinku "A", na kterou se nabaluje pár dalších cyklistů. Nikomu se nechce moc na špici. Za Fryštákem odbočujeme na Lukoveček a za pravidelného tempa chvíli odpočívám za Lacem, který s jedním mladým teď tahá špici. Jede se mi v takové pohodě, že začínám vykecávat s Alenou. To se nelíbí Lacovi a dává to znát svým způsobem. A to už odbočujeme na Hadovnu, která je letos předejrou před nejbrutálnějším stoupáním vedoucím přes Grapy. V lese nad Hadovnou jde Laco ze sedla a odjíždí nám. Stoupání je plynulé a já se dostávám do pravidelného tempa a pomalu dojíždím Lace. Na vrcholu máme zastávku a už projíždí Alena s ostatními. Křičím na ni ať jede dál, že ji s kopce dojedeme. Nasedám jako poslední, ale ve sjezdu vše doháním. Na hlavní silnici už čekám na Lace a Alenu. V Rusavě se propleteme mezi domky k prudce stoupající uličce s hustými stromy. Poznávám to z loňského Drásala, ale to jsme jeli na horských kole s dostatkem převodů. Na silniče je to horší, prvních sto padesát metrů má sklon kolem dvanácti procent, tak řádím kašpárka a bojuji. Po výjezdu na louky se sklon zmírní na osm procent, aby mohl postupně gradovat napřed na nějakých čtrnáct a potom na šestnáct až dvacet procent. To jsem už nestačil sledovat na computeru, neboť všechno úsilí jsem soustředil na udržení kadence. Když stoupání na chvíli povolilo na sedm procent, využil jsem to ke krátkému odpočinku a regeneraci sil. V horní části si proti očekávání cítím velmi dobře a na Hostýně si uvědomuji, o kolik byla obava z tohoto kopce větší. V

následujícím sjezdu k Bystřici p.H. je mi dost chladno, za to si ho dost užívám. Ve stoupaní k Slavkovu značně zvolňuji, aby mě dojela Alena. Ve sjezdu do Slavkova už spolupracujeme a ve dvou dorážíme přes Brusné a Chomýž na druhý bufet v Hlinsku p. H. Doplňujeme pití, opět beru banán s energityčinkou a cpu do sebe kousek melounu a pomeranče. Alena zjišťuje, kdo jede dlouhou a dotyčným navrhujeme spolupráci. Nevýrazně souhlasí. Když už nasedáme na naše šlapací oře, prolétá občerstvovačkou bez zastavení Laco. Vypadá to, jako by mu chytly saze, ale přesto se ho snažíme dojet. Daří se nám to do Prusinovic a pak ho občas na špici střídám. Za chvíli se naše skupinka rozrůstá napřed na pět pak na šest členů. Tříčlenná posila se nemá ke střídání a tak je k tomu vyzývám. Když vcelku pravidelně střídáme přijíždíme do Hradčan, kde se rozdělujeme na dvě poloviny. Laco se dvěma to stáčí doleva k cíli v Přerově a my vpravo na Šišmu, kde se napojujeme na počáteční trasu, aby jsme za Bezuchovem se z ní odpojili. Před námi se objevuje malá silueta cyklisty, že by nějaký odpadlík. A taky jó. V dalším kopečku ho dojíždíme. Je to Fousáč alias Honza Houška. Letos je ve velmi dobré formě, na závodech umírá později a v menších bolestech. Chlubí se, kde a jak odpadl a že nás neuvísí. Zatím se začleňuje do skupiny a po krátkém odpočinku i střídá na špici. U železniční stanice Rajnochovice nám ukazuje autobusovou zastávku, kde v minulosti na dvacet minut "umřel". Pokračujeme přes Podhradní Lhotu do Rajnochovic, odkud podruhé vyjíždíme na Tesák. Na začátku stoupaní Alena jede v pohodě a já s Honzou Fousáčem vlajeme na konci skupinky. V třetině kopce Honza ze skupiny vypadává. Díky pravidelnému tempu se dostávám z krize a ze čtveřice dojíždím na Tesák jako první. Křičím zpátky: "Alčo, počkám na občerstvovače" a to už si užívám následující sjezd. Po krátkém výšlapu jsem na třetím bufetu a opakuje se to, co na prvních dvou. Bidony, něco do kapsy a něco do sebe. Nyní ještě něco navíc. Sto kilometrů mi vržou nášlapy a už mi z toho začíná "hrbat". Sahám na sádlo se škvarky a mažu dosedací plochy. Vidí to jeden z pořadatelů a vytahuje VDčko a ještě mi to přestříknu. Do cíle mě už nerozčillovaly, už si ani nevrzly. Přijíždí Alena, asi nemůže do sebe dostat jídlo, tak jí dávám můj jediný gel. Díky tomu, že mi dost chutná, ho vůbec nepotřebuji. Ve sjezdu z Tesáku kousek Aleně odjíždím, Hošťálkovou už projíždíme opět spolu a do Ratiboře střídáme ve třech. Třetí na špici nejede dobře, hází vlny a v tempu dosti cuká. Asi se cítí na víc a tak ve stoupaní na Lazy nám ujíždí. Nepříjemné stupňovité stoupaní vyjíždíme spolu. V dlouhém sjezdu naposled Aleně odjíždím, abych si mohl odskočit na malou. V Loučce už jedeme spolu a tento obraz se v podstatě do cíle nemění. Na posledním bufetu nezastavujeme, jen na přání dostávám za jízdy suchý rohlík, který mi kompenzuje přeslazenost žaludku. Do cíle nám zbývá ještě asi třicet kilometrů a poslední kopeček za Paršovicemi v lese zvaném U Huberta. Přes Lhotu a Pavlovice sjíždím do Radslavic, za kterými nás čeká proslulá dlažba. Za prokličkovanými Prosenicemi dojíždíme Václava Mlynáře, kterého v přerovském lese Žebračka předjíždíme. Ještě se nás snaží mezi domy Přerova dojet, ale v poslední zatáčce jeho útok odrážíme. Na poslední rovince si ještě symbolicky zaspurtujeme a protnutím cílové čáry pro nás dlouhá trasa letošního Mamut končí a Alena si přijíždí pro první místo v kategorii Dámy v nejlepším věku. Ve školní jídelně si dáváme kuřecí řízek a pivo. Po chvíli za námi přichází Strejda, který jel na samotku, a za ním Honza Fousáč, který se dotrápil až za Strejdu. Alena odjíždí ještě večer domů. Po zkulturnění svého zevnějšku jdu na šlapkovský brífink do restaurace "U Hochů". Tam kluci konstatují, že jsem si dnes toho závodu užíval. Je to pravda, první dvoustovky jsem si opravdu velice užil. Díky.

SUDETY TOUR

D'ablo – Sudety tour - Ve znamení tří?

Letošní Sudety Tour byla z mého pohledu ve znamení tří. Začneme ale od začátku: v pět ráno snídám, nakládám do auta cyklistickou výstroj, dvě sady tříčtvrtelitrových bidonů, traťovky a vyrážím směr Penny market na Zahradním městě. Následuje návrat pro telefon a znovu směr Penny market. Tam s 15-minutovým zpožděním doplňuji počet členů posádky auta a kol na střeše na 3 nabráním Maliny a Dreamera. Během jízdy doplňujeme energetické zásoby a v půl desáté parkujeme na náměstí v Teplicích nad Metují. Vše běží jak po drátkách. Spousta známých tváří, Šlapkovsky oranžovo, výborná nálada. Dnes bude horko, trať budí respekt i obavy, ale všichni se těší, až do toho šlápnu. Do pole jdu 15 minut před startem, což znamená stát v poslední třetině balíku, vedle mám Kolíkáče, Kajmana, Dreamera,...

1. okruh – Trojí dělení

Hlásí se 6 minut do startu, tři minuty poté je odstartováno. Až příliš nervózně. Jeden jezdec Pinarello trefuje sloup na pěší zóně, pár lidí padá. Pak úzké uličky, zase pád, vycvakávám, doufám, že mne nikdo nepřeválcuje zezadu, do toho pár borců jede slalom a dere se dopředu. Za viaduktem zaváděcí auto zrychluje a jede se do kopečka. Úvodní jízdu zručnosti jsem zvládl. Balík se natahuje, zůstávám v kontaktu, registruji Olina, Kolíkáče, Kajmana. První horizont a jede se dál. Lehce zvlněno. Na konci jednoho sjezdíku je ostrá levá, tam se to špuntuje. Hodně jezdců tam najelo špatně a buď vyjelo ven nebo muselo zastavit, já jedu ideální stopu, ale nemám kam pokračovat, rozjezd na těžký převod mírně do kopce. Au, au, au. Kdo docvakne tu díru. Lepím, lepím, lepím. Už je máme. Jsme zpátky. Motorka s fotografem staví na nejužším místě, proti auto, cinkání kol. Zase vycvaknout a opět se rozjet. Teď už to nesjíždím. Tvoří se druhá skupinka. Vidím tu i Kajmana a Olina. Kolíkáč je vpředu. Je tu teď víc místa a méně nervozity. Zvlněný terén skupinku dále redukuje. Sjezdy jsou rychlé a technické, stále se závodí. V jednom rozděluje poněkud necitlivě skupinu na dvě auto s kamerou a policista. Předjíždím kameru téměř příkopem, ale jsem tam sám a nechávám se dojet. Registruji Kajmana. Olin je v té přední. Kajman velí ke stahování skupiny, jež je stále na dohled. Jsme na 20. km. Moc se mi to nezdá, ale jedu za ním. Skupinu dotahujeme a je tu ostrá levá, mírná pravá a před námi stěna z dlažebních kostek. VYSOKÁ SRBSKÁ, stoupání 20%, první vrchařská premie. Řadím „redukovanou jedničku“, ne, že by to nebolelo, ale můžu jet v sedle, takže mi neprokluzuje zadní kolo. Pár spolujezdců se tam strká. Jedu zcela vlevo, tam to jde. Nahoře sjíždí dolů auto proti, ale stihnu se nacpat do mezery. Hup a jsem nahoře, tady už je volněji.. Protáčím nohy a řadím se do skupiny. Nikdo moc nespěchá. Postupně zezadu dojíždíme další jezdce, až je nás asi čtyřicet. Technický sjezd, pár hupů a je tu stoupání na 2. vrchařskou premii - Bezděkov. Svižně se pokračuje až k další stojce u Velkých Petrovic, kde je na 45. km TŘETÍ vrchařská premie. Na horizontu mám dost a vystupují si. Kajman i Olin odjíždí ve skupině. Postupně se dávám dohromady s asi 10 lidmi, nepravidelně se střídá, tempo mi vyhovuje. Ještě jedna krátká stojka, pak VP4 - Sojovický Dvůr. VP5 Krkavčina je na 60. km, jinak jen „lehce“ zvlněno. Na tachometru je 72 km, čeká se na Odolov. Ten jsem při svém prvním průjezdu v roce 2008 totálně prokaučoval. Teď vím přesně, co mne čeká. Vyložené vrchaře nechávám jet, držím se ve skupině těch „rozumných“. Při pomýšlení, že tudy pojedou ještě jednou, moc nadšený nejsem. Konečně jsem nahoře, беру

bidon s vodou. Občerstvovačky jsou tady tedy zařízeny perfektně. Při sjezdu piju a jím gel. Formuje se další skupinka. Ta původní na Odolově značně prořídla. Sjezd brzy končí a opět se stoupá, ale není to nic hrozného. Blížíme se k poslednímu stoupání prvního okruhu, sedmé! vrchařské premii – Závora. Tady nám jeden jezdec odjíždí, ale v následujícím sjezdu ho docvakneme. Jedu na konci, jím a piju, tím nechávám malou mezeru. Bohužel zrovna ve chvíli, kdy se vepředu začne jet. Z „mezerky“ je 50 metrů. Nějak se nezvolňuje. Nezbývá než vložit kousek intenzity a docvaknout. V Adršpachu jsem zpátky. Údolím se blížíme do Teplic. Tempo je neuspořádané. Na některých číslech je uvedeno, kdo jede dlouhou a kdo krátkou, na některých nikoli. Ti z krátké asi taktizují, ti z dlouhé čekají co bude. V Teplicích proběhlo třetí dělení. Stovkaři odbočili na Skalku, ostatní pokračují do druhého okruhu.

2. okruh – 3x3 km pravdy

Po odbočce na Skalku zůstává asi 8 borců. Jeden z nich je Mireček Horných, hvězda z Bike Challenge. Má číslo první vlny. Jak ten se sem dostal? V prvním stoupání ho upozorňuji, že má i levou páku dualu. S úsměvem říká: „Mně se pletou strany“, nechává přehozeno na velkou, pravou ubere zub na pastorku a zrychlí. Zuby nehty ho uvisím, ale nikdo další. Necháme se tedy dojet. Tempo je volnější, kromě Mirečka jsou už všichni poněkud jetí. Občas to někdo rozjede na špici, hodně lidí se veze. Po 10 km je tu znova prémie Sojovický Dvůr a po dalších 8 km Krkavčina. Pak pohoda v údolí, výhled na Krkonoše a jsem znovu pod Odolovem, dnes podruhé a já celkem POTŘETÍ. (jednou v roce 2008, viz výše). Mám opravdu strach. Řadím to nejlehčí, co mám. Někdo říká: „Jede se údržba“. Ano, teď jde o to, dostat se nahoru. Nikdo není nikomu soupeřem, jen ten kopec. Před sebou vidím někoho s číslem tlačit. Ze skupiny, která přijela dolu pohromadě, jsem první. To ze mne snímá část obav, soustředím se na své tempo. Maximální efektivita, plynulost, přejet přes koleje, stojka vzhůru. Slyším: „Šlapky šlapem“ Pak i své jméno. To povzbuzuje Pepa. Jako na Bike Challenge. Něco mu odpovídám. Ten TROJKOPEC jedu již POTŘETÍ a vím, že je to kopec bestie. Nenechám se zmást prvním zmírněním sklonu, dám jen o dva zuby dolů a protáčím nohy. „Nic to nechce, jen jet lehce“. Jsme tu dva, kopec se zase zvedá, řadím zpět a jedu lehce. V dálce vidím vrchařskou postavu v dresu Šlapek se světlou helmou – Kajman. Brzy pojedeme spolu. Ještě zvolnění v lese a zase nahoru, nahoru, nahoru,... Vidím časoměřičky v křesílkách, slyším jak si opakují moje číslo. Je to pohoda, opravdu. „Do třetice všeho dobrého i zlého“. Vidím občerstvovačku, říkám svému dvojčeti: „Jedem hned?“. On říká, že staví. Přijíždím na občerstvovačku s pokřikem: „Kajmane, jedem“. Hňapnu bidon a jedu dál. V sjezdu piju a cpu se gelem. Nespěchám. Čekám, až někdo přijede, snad to bude brzy i Kajman. Na rovince mezi sjezdem z Odolova a dalším stoupáním mne docvakává asi 8 lidí i s Kajmanem. Jsou to ti rychlejší ze dvou skupinek, co se sjely na Odolově. Je tu i jezdec z první vlny v dresu Bike Brdy (Jiří Zárybnický) a Mireček. Ten druhý se usmívá, v dalším kopci nechává tradičně velkou a jede pryč. Nehoním se za ním, vím že po deseti km přijde znovu Závora. TŘÍkilometrové stoupání na jedenáctou vrchařskou premii. Pepa mi z krajnice podává bidon z colou. Díky, díky,... Na jednom z hupů nás pět odjíždí, je tu Kajman i Jiří Zárybnický (Bike Brdy). Rychle domlouvám, že v pěti pojedem, ale kromě Jirky nikdo nechce jet, Kajman říká něco o křečích a zda mám prý magnesium, asi se mu potí dlaně :-D. Nic takového nemám, ale z kapsy mu dávám super tabletu, na který je napsáno, že zvyšuje výkon a potlačuje křeče. Musím se ho zeptat, jestli něco z toho udělala. Ve sjezdu se tedy poslušně řadíme do skupinky. A už je tu Závora. I tu jedu poTŘETÍ a je dlouhá TŘI km. Volím

úspěšnou taktiku z Odolova „...jen jet lehce“. Vpředu Jirka, pak já a za mnou se dělá díra. Neřeším to a jedu si to svoje. V serpentíně vidím, že se skupinka natrhala, za mnou jeden borec a o jednu dvě serpentiny dále Kajman. Předjíždíme i nějaké jezdce. Značka 1km, pak 500, 200 a je tu nápis VP12 Jsem nahoře, paráda („Do třetice ...“) Jirka na mne chvilku čeká. Říkám: „Díky“. Ohlížíme se dozadu. Nikde nikdo, tak jedem. Záhy dojíždíme cyklistku v dresu Kooperativa – Pavlu Novákovou. Houknu na ní: „Jedem!“ A jsme TŘI „v úniku“. Nevíme, jak organizovaná je skupina za námi. Doufám, že nám Kajman nedoveze na záda „vosum hladových krokodýlů“. Většinou táhne Jirka, občas se protočím já či Pavla. Je to nekonečné. Předjíždíme pár těch, co rezignovali. Jeden se hákne, ale na víc než na hák nemá. Začínám toho mít dost. „Kde jsou ty Teplice“. Snažím se nemyslet na TŘÍ kilometrový závěr na Skalku. Konečně je tady odbočka. Děkuju a loučím se s Jirkou, který odjíždí. Pavla začíná svižně. Já volím úspěšnou taktiku z Odolova a Závory. Hlavně lehce! A ono to jde. Pomalu jdu před Pavlu a sjíždím i dalšího závodníka. Pavla mizí vzadu a na značce 2 km je tam již někdo jiný, chvilku se přibližuje, chvilku vzdaluje, jedu tak, abych mohl po dostižení „zaútočit“. Přede mnou v pásmu dosahu nikdo, tak jde o to nespěchat a nezvadnout. 1 km, 500 m. Kontroluji, jak to mají změřené, na tachometru. Celkem to vychází. 300, 200, 100. Borec za mnou je v bezpečné vzdálenosti. Před páskou symbolicky ze sedla. Slyším své číslo a jméno a jsem v cíli. Oficiální čas: 5:39:06. Najednou je mi fajn.

P.S.: Radka je na krátké třetí. Domů v autě jedeme TŘI.

P.S.S. V týmech jsme byli pátí. 15 Šlapek dojelo dlouhou. 4 krátkou.

Dreamer – Sudety na 2l vody

Rano jsme přijeli pomerne pozde, takže na startu jsme stali nekde v pulce, tj. kolem 250-300 místa hadam. Po startu jsem to prejizdel kudy to slo, jednou jsem vyuzil i hak motorky roadcycling.cz (zdravim Oldhonzu!), jenze kdyz jsem se konecne po nejakych 20km propracoval nekam do rekneme top50,tak nasledoval prudky sjezd, zatacka o 90st vlevo pres sterka a hned prudka stojka. Takze nez jsem to na 50x12 vylamal tak me zas 20-30 lidi predjelo. Pak prisla ta Vysoka Srbska, tam jsem jeste porad videl prvni balik, akorat ze ten uz byl skoro nahore, my dole. Kopecek nechutny, ale dalo se vyjet. Pak bylo jeste par kopcu, ktery neznam, takže to pak vypadalo tak, ze jsem vyndal tyčinku a jal se svacit a kolega vedle rika ze by to nedelal a vida, po 200m dalsi 15pct stojka :) Divna kombinace prudky sjezd + ostrá 90pct zacatka do stojky (to na Sumave nemame) byla jeste tusim v tom Marsove. Pak prisel Odolov no a tam mi spadl retez pri shazovani na malou. Zajizdim k leve krajnici a brzdim no a borec za mnou s nadavkama konci u krajnice a posleze lehce pada z kola a nadava mi do "curaku" :) jsou tam dva borci z Kolokramu a rikaji "klid to se stane" .. Takze v Odolove mi skupina trochu odjizdi a stojí hodne sil cast skupiny sjet. Pak jsme dojeli zpet do startu a dva borci z Kolokramu to zabalili, par lidi zahrnulo na kratkou trasu, takže z 10clenne skupiny jsme byli jen 4. Jeli jsme takhle hodne dlouho, az se pak vzadu objevila dalsi vetsi skupina 10-15 lidi. S tou jsem vydrzel na Odolov podruhe, kde mi sice retez uz nespadol, ale at uz horkem, dehydrataci nebo podvyzivou mi proste doslo (podminky meli vsichni stejne na startu) takže ze skupiny odpadam. Pak jedu zase sam az do kopce na Adrspach, dojizdim jednoho borce, ale zezadu se rychle blizi dalsi skupina, ve ktere je Kolikac ze Slapek! Spis jen silou vule se ve skupine drzim a do cile dojizim s Kolikacem ruku v ruce! :) Vedro bylo priserny, odjel jsem to na nejaky 2l vody, coz asi bylo malo. Popravde, po bedne na Suacu

jsem čekal lepší umístění, takže je vlastně dobře že to dopadlo jak to dopadlo, jedine tak se člověk posune přistě dál. Krajinka je tam pěkná, silnice až na těch pár výjimek byly taky hodně slušné. P.S. Skoda že nebyl lowec, dneska by mě asi dal :)

Kolíkáč – Drtivé Sudety

Letošní Sudety pro mě začínají ve středu, kdy začínám sypat v pravidelných intervalech magnesiem a sleduji ty pekelné sobotní předpovědi teplot. Rtuť kolem 30°C je pro mě naprosto zničující, v jasných barvách vidím, jak někde ve stínu autobusových zastávek poskakují okolo kola v antikřečujícím tanečku ... Sobota, v čase 5:25 se s hrůzou budím, rádiobudík mě neprobudil vzhledem ke ztlumené hlasitosti a já mám být v 5:45 v Nehvizdech pro naše vodní živočichy Kapra s Kajmanem. Bez snídaně sedám do auta a značně orosen se klukům omlouvám, už v 6 hodin je vedro na padnutí a my vyrážíme směr Hradec. Konzumujeme povidlové buchtíčky, zapijeme ionťákem a za Náchodem kufrujeme málem do Polska díky uzavírce silnice. V 8:30 už se ale vesele vybavujeme na parkovišti a setřásáme startůk, jak jen to jde. Slunce do nás zapichuje rozžhavené bodliny, peru do sebe další dávky magnesia a pod nohavice kalhot zastrkuji tablety anticrampu. Jedeme se trochu rozjet s Kajmanem a Dreamerem, ale když přijíždíme do prostoru startu na 9:30 s hrůzou zjišťujeme, že je zde už hlava na hlavě. No do háje, to první lajna nebude, navíc ještě 50 elitůků před bránu a je jasné, že pokus uviset vepředu stojícího Kapra bude nadlidský výkon. Nějak nemám žaludek na to, se teď sebrat a všechny předběhnout a drže se vecpat do předních linií, ale bohužel na většině maratónů to rozhoduje, 400 hlav a úzké silničky, navíc v protisměru auta, to je prostě konečná. A taky to tak dopadá, opouštíme startovní koberec, jeden borec trefuje sloup lampy, snažím se probojovat dopředu, Dreamer to pere hlava nehlava, já nějak nemám odvalu se proplétat davem, navíc to vedle mě zase jde k zemi, no do pytle, takhle jsme si to vůbec nepředstavoval... Kostky a viadukt, tady je to marnost nad marnost, jen se ostražitě koukám kolem sebe, ruce na brzdách a přežít to... Konečně asfalt a první kopec na Lachov, začínám svoji první soukromou časovku, v levém pangejtu se gumuji nahoru. Potkávám Icemana, Báru, po chvíli i dezorientovaného Johnyho, který hledá svého leadera, jen něco vždy zamumlám, vztek mnou lomcuje. Nahoře se už formuje skupina, lajna se ještě jakž takž táhne až k čelnímu balíku, podaří se tam dostat? Je tu Ivan Kavula z CKKV, má snahu jet a někde v okolí Police nad Metují se utvořil špunt díky protistojícímu autu a jsem u Mirka Zbuzka, který se vezl na ocase čela. Tak aspoň to, ale Dreamer už není vidět, šikovně se protáhl do předních pozic, o Kaprovi a Malinovi netřeba mluvit. Stále většinou po úzkých silničkách a znovu je tu špunt díky autu, ale to takový, že dokonce musíme zastavit, vycvaknout a dát nohu na zem. Blíží se Vysoká Srbská (22.km), s Mirkem si přitakáváme, že jsme totálně na šrot, že takhle to prostě dlouho vydržet nemůžeme. A už je tu kostková stěna, monstrózní pohled nahoru, stojka obsypaná cyklisty a fandícími diváky, polykáme procenta sklonu, kolo rajtuje na rozeklaných kočičích hlavách jako splašené, tak takhle si nějak představuji cyklistické inferno, ale buďme rádi, že to je tak brzo, tohle být na 150km, tak většina jde pěšky. Padáme do Hronova, mým magnetem se stává Eda Pinkava, který má okolo sebe početnou grupu, teď bude následovat vcelku rovina, chce to jet s nimi. Skvěle ohlídaný Hronov a balík se valí údolím na Bezděkov. Konečně se trochu vydýchat, napít, cucnout poprvé gelu, Mirek tu je taky, tak o zábavu není nouze. Bezděkov je ale na kopci, ale je to jetelný kopec hezky v tempu, žádný extrémní sklon a tak pokračujeme v nezměněné sestavě

znovu přes Polici a údolím okolo muzea Merkur. Pohodička ale končí, z krásné hlavní silnice se najednou odbočuje do další stojky, kde marně hledáme nejlehčí převody. Hůůů, lámeme kliky, nahoře ve vesnici Velké Petrovice (44.km) je nějaká hasičská akce, ale hlavní atrakcí jsou naše zdrchané ksichty a tak atmosféra jak na alpských průsmycích je tu. Ještě si zařvu blahem a vyhecují trochu diváky, kteří se dostanou ještě více do varu, parádní pocit. A zase úzká JZDácká asfaltka, kde člověk musí být velmi ostražitý a nebezpečí čekat každou chvíli. A je to tu, po rozbitém sjezdu najednou hup doleva a před námi další stěna, samozřejmě nikdo neměl optimálně zařazeno a o dramatické chvíle není nouze. Já nějak vypadl ze soustředěnosti, na horizontu se mi udělá díra a balík mi začíná mizet, je to táhlý sjezd a já zase mrhám se silami při sjíždění. Ale je tam Mírek a Eda, ty přece nesmím nechat odjet. Uff, jsem zpět, ale zase kus drahocenných sil je v háji, jen kvůli mé blbosti. Česká Metuje a začínáme stoupat na první pitný bufet, předpisová obsluha, pet lahve podávají přímo do ruky, leju si vodu za krk a do krku a klesáme do Stárkova. Počasí je zatím k nám vstřícné, je sice vedro, ale je pod mrakem a tak sluneční paprsky nás zatím tolik nelehtají. Krkavčina (60.km), další z kopců, který tolik nebolí, díky příznivému sklonu se mi jede optimálně, padáme do Červeného Kostelce, překodrcáme se do Rтынě v Podkrkonoší a odbočujeme k Odolovu (72.km). Stále s Mirkem, jako premiantovi na Sudetech mu říkám pojď, najedeme si dopředu skupiny, ať nám to nahoře na bufetu neujede. Hup přes železniční přejezd, jeden z členů skupiny hlásí tak to nebude takový kopec, když tu jede vlak, ale za chvíli už se to před námi topoří, v jemném štěrku kola podkluzují, v sedle se moc jet nedá... Naštěstí jsou to takové schody, když už člověk málem padá z kola, tak se silnička narovná, aby po chvíli se zase utáhla a prověřila vrchařské schopnosti. Okolo zase diváci, to dodává hodně sil, snažím se udržet pozici, nepropadat se dozadu, konečně nahoře, na bufetu nikdo nestaví, jen za jízdy čapnout bidon, já svůj prázdný odhazuji, ale nějak už jsem nestihl vzít plný, grupa jede, no nedá se nic dělat, zkusíme to obkroužit na jeden bidon, však se dnes sem ještě vrátíme . Stále v mnohačetné grupě, vezeme si mezi sebou i nejlepší ženu na dlouhé trati, bohužel Mirka jsme vytrousili , je tu i Michal Chadim, a tak se vyptávám na Juru. Radvanice, Chvaleč, překuckali jsme nezáživnou část tratě a čeká nás pěkné serpentinové stoupání na Závoru (86.km). Jede se mi parádně, Michal udává tempo a já se snažím gumovat se za ním. Skupina je na cucky, přehoupáváme se přes horizont, v krajnici stojí podavačka bidonů a drží i půlku banánu, no jo 90km za námi a já nepozřel nic normálního mimo gelu, přibrzd'uju a беру banán, s Michalem odjíždí asi 3 borci, nevěřím, že to má šanci na úspěch, za námi jede jádro skupiny, v následující klesající části do Teplic věřím, že si je sjedeme. Ó jak jsem se mýlil, možná jsem mohl dojet s Michalem , takto mi nadělil v cíli 7 minut. Ale nepředbíhejme, čeká nás ještě pekelných 60 km, slunce konečně vylezlo z pod mraků a začalo nemilosrdně pálit, blahořečím dresu, který se dá celý rozepnout a vlaje za mnou . Pozvolna klesáme přes Adršpach do Teplic, tempo se ustálilo přes 45km/hod., moc se na špici neukazují, spíše vzadu žebrám od borců, co jedou jen krátkou trasu, ionťák a něco k zakousnutí. Úplně trpím, když vyprazdňují bidony na zem, aby byly do cílového kopce co nejlehčí, taková drahocenná tekutina. Dělení tras, ještě překecáváme, ať jedou všichni dlouhou, ale nedají se přesvědčit, no né že bych jim nezáviděl, mám toho docela plné kecky a Odolov se znovu blíží! Nohy svěšeny, tempo upadlo, napadá mě Quitův příměr: "Přeprava trosek do krematoria". Blíží se ale pitný bufet, ten trochu pozvedne morálku, ale zase nic k jídlu tu není, hrozím se, že to nemůžu vydržet jen na gely, prostě na Odolově musím zastavit a něco zblajznout. No jo, ale k

němu vede ještě cesta znovu přes Krkavčinu (115.km), obdivuji vedoucí ženu Pavlínou Šulcovou, jak si to dává stále s námi, neskutečný. Nájezd na Odolov, jak se tady jelo lehce před 50km, teď už je to brána do horoucích pekel. Asfalt se pomalu roztéká, sluníčko nás do zlatova griluje, jedeme v chumlu, mám pocit jak v narvané tramvaji, říkám: "Přestaňte dýchat, vždyť je tady šílený vedro od Vás!". Ale stále mám jakýs takýs morál se držet v popředí, chci být na bufetu mezi prvními, abych se stačil zase zaháknout, protože je mi jasné, že většina nezastaví. Zahazuji bidon, na stole již naplněný šlapkovský bidon od Kapra, který mi tu nechal, ale mě se ty nové bidony nevejdou do držáku, a tak беру za vděk jiným. Banán a dokonce je tu i obložená housička, tak to nepohrdnu, odjíždím z bufetu, v jedné ruce houska, v druhé banán a dlouhý sjezd přede mnou, ve kterém se mi už ztrácí moje grupa. Co teď? Přece se nezabiju, ještě přibrzdíuji a tlačím do sebe housku i banán pod tlakem, skvělé divadlo musím hrát pro přihlížející, takového křečka asi dlouho neviděli. Mám volnou ruku a hurá dolů, cestou ještě dotlačím poslední zbytky jídla, dole levotočivá zatačka, sakryš skupina je fuč. Néé, ještě to musím zkusit, mačkám ze sebe poslední síly a snažím se na těžší převod hoblovat kratičké magnety. Přichází přehlednější úsek a jsem odměněn, grupa je v dáli přede mnou. To dodává sil, pomalu ale jistě si je sjíždím a v Radvanicích už si zase užívám skupinové jízdy. Uff bylo to o fous, ale vyplatilo se, trochu si oráchnu a před Chvalčí najednou před námi osamocená postavička, že by? No že by to byl Dreamer? A v nájezdu do serpentiny na Závoru už mu bok po boku říkám: "Žiješ?" Tak teď vydržet, už nebudu blbnout a Závoru pěkně v grupě, aby se pak přes Adršpach roztočil kvapík, kterým jsme sjeli Oriho z Moravské Třebové, vyptávám se na RiCe, co jeho zranění. Je to tady, ten euforický pocit, že to máme za sebou, špice se nešetřím a nechávám tam poslední zbytky sil, aj teď se začíná probouzet křeč v pravém stehně, no tak to ne, leju si na rozžhavené stehno bidon, pěkně to chladí. Teplice a cílový kopec na Bišík, docela si věřím, že bych nemusel hrát druhé housle, ale první zatačka mě přizemňuje, budu hrát ty nejposlednější, mrcha křeč se znovu probrala a vehementně zaútočila. Aúúú, chce se mi slézt z kola, parkuji, celá grupa mimo Dreamera odjela, ten hlásí, že už to dojede se mnou a v cíli se prý chytne za ramena Tak jo, protrpíme kopec a milosrdný cíl je tu, v objetí si užíváme konce letošních drtivých Sudet.

Malina – Sudety 2010

Nevyspalý kvůli pátečnímu excesu ČD, ale jinak nažhavený. Že to nebude selanka je jasný už před Srbskou, kde se jede kalup v lajně a nemám moc šanci se dostat dopředu. Na Srbské stěně většina lidí dost parkuje a já se dostávám na čelo. Pak klídek přes Hronov - dost lidí nás docvakává včetně Kapříka. Na Bezděkov tempo, za kopcem možná až zbytečně dlouho lovím hák místo, abych zvednul prdel a nastoupil si. Pak nová část - stojka na Nové Petrovice, balík se rozpadá - levá do polí - terezín - ostrý sjezd - pravá - ostrý výjezd. Stíhám řadit, je to dobré, stojku vůči ostatním vylétávám celkem obstojně. Peloton je totálně na cucky. Jsem ve druhé skupině. Postupně se sjíždíme na cca 15lidí. Přes Solovice na hrubou, vrchol Krkavčiny taky poctivě na 53 zubů. Pod Odolovem nás doždí 2 Formani. Na Odolově další selekce. Jedu kaši a situace je nepřehledná, takže prostě jen šlapu do těch 18% stojek ono se to nějak vyvrbí, nahoře přebírám bidon a po chvíli jsem v 6tici s Klímošem, 3x z M40 a jedním CykloMaxem. Závorské serpentiny jedu já, dávám si, ale tohle tempaření mě tak netrhá žíly, jako změny tempa na Odolovských schodech. Pak pravidelné střídání přes Teplice až pod 2.Odolov, ikdyž to není už tak svěží jako v 1.kole. Zůstáváme v 5tici, CykloMax jel krátkou. Odolov už je

docela za trest, ale jedu před skupinou a nohy se celkem točí. Problém mám s jídlem - nejsem schopný do tlamy v tom vedru cokoliv nacpat. Banán a sojový suk, ale připadám si, jak nakrmená husa. Že bych na tom mohl být hůře je mi jasný, když vidím Ehrenbergra z Kolokrámu, jak se tam motá v mrákotách na Odolově. Vůbec tenhle kamarádčoft vzbuzuje úctu. V 1.kole někdo z nich přebíral bidon 60m přes vrchol kopce, asi drahý pití. Prostě závodníci každým coulem. Celou Závoru myslím výhradně na to, až budu nahoře. To se kupodivu i s určitou sportovní kulturou daří. David s Nosáčem špačkují před každým brdkem, ale visí. Pak už kolotoč do Teplic. Pod kopcem nám David vesele popřál "pracovní úspěchy". V půlce cílového kopce mě odjíždí Nosáč a Prokeš. Moc už na to nemám, hlava protestuje a ujíždí mi. Tesně před cílem vidím před sebou motající skupinu. Nosáčovi to asi někdo prásknul, neb si jeho nástup po tom všem jinak nedokážu vysvětlit...Vědět to, tak bych se na ty 3km asi taky ještě zvednul, ikdyž kdo ví, zda bych se za pár metrů zase neposadil??? Takže příště střílet po všem co se hne, ne se chlácholit současným stavem a taky nevěřit pokerovým hráčům... V cíli 20 abs., s čímž jsem spokojen, ikdyž rezervy na amatérskou špičku tam jsou.

Mirek – Sudety Tour- katastrofa

Sudety Tour- katastrofa. Vedro mě jako tradičně zničilo. Lilo ze mě už na startu. Po startu 1,5h maximální šrot, furt kopce a nebo jsem zase pořád něco sjížděl, po 40ti km průměr 34,5km/h, to je v tomhle terénu velice slušný. Postupně se dala dohromady skupina snad čtyřiceti lidí včetně Kolíkáče a v tý jsem nějak visel až na 70.km na Odolov. Tam jsem trochu ztratil, pak při sjíždění skupinky málem nezvládl zatačku a skoro vyletěl ze silnice a vzápětí mi spadl řetěz a bylo po sjíždění. Ale stejně bych tam zpátky asi nedojel i bez těch nepříjemností, už jsem měl dost. Pak až na 100.km do Teplic nad Metují to ještě šlo, potom dál jsem šel ale rychle do kytek. Jako vždy ve vedru pálení a bolest chodidel, která jde až do lýtek, trpěl jsem, s tím nešlo závodit. Vystřídal jsem postupně asi čtyři skupinky, které mě postupně dojížděly a v kopci vždycky odpáraly. Posledních 50km už byl jenom boj o přežití a dokončení, to už byla parodie na cyklistiku. Už se těším na Beskyda, jestli bude tradičně vedro, tak to bude zase stejný zážitek jako dneska

Radim – Sudety poprvé

V pátek 11.6.2010 jsme s Přemkem a jeho kolegou z práce Martinem vyrazili do Teplic nad Metují, kde se v sobotu 12.6.2010 jel další podnik ze série silničních maratonů – SUDETY TOUR. Na výběr bylo ze dvou tras: 100 km s převýšením 2 100 m nebo 155 km s převýšením 3 100 m. Mišákovo heslo „Král je jenom jeden“ jsem aplikoval i na Sudety a automaticky se přihlásil na dlouhou. Pro Martina to byl první větší závod začínající cyklistické závodnické kariéry, takže ten se přihlásil na krátkou. Přemek trochu laboroval a nakonec pod dojmem nedávno prodělané virózy pravil, že si chce trochu zazávodit, takže pojede také krátkou, protože na dlouhé by mu při snaze udržet se nejlepších nejspíš seklo. V pátek jsme se pohodlně odprezentovali a ubytovali nahoře nad městem na zámku Bischofstein, kde byl zároveň i dojezd a zázemí po závodě (vyhlášení, občerstvení). Ve skutečnosti se spíše jednalo o ubytovnu, název „zámek“ byl co se vnitřního vybavení týče pouze svědkem dob dávno minulých, ale zase na druhou stranu za 250,- Kč/noc se jednalo o přespání poměrně luxusní. Poté jsme se odebrali na večeři s tím, že jenom rychle něco sníme a půjdeme ještě na kolo, minimálně si aspoň zkusit vyjet cílový kopec z Teplic na Bišík. Ale jak už to někdy bývá,

večeře se o několik piv protáhla, a tak cílový kopec zůstal pro tento večer pouze předmětem vášnivých debat nad oroseným půllitrem. Mně osobně to zase tak moc nevadilo, protože s kopcem jsem se měl čest seznámit už dříve a věděl jsem dobře, do čeho jdu. Přemek s Martinem se museli spokojit s univerzálním seznámením z auta, když jsme navečer tímto kopcem přijížděli k místu ubytování, což jim po třetím pivu už také stačilo. A všichni společně jsme se v úvahách těšili na závod v krásném kopcovitém terénu Jiráskova kraje. V sobotu jsme se okolo sedmé (někdo i dřív) probudili do krásného slunného dne (i když po ránu bylo pravda ještě trochu zataženo), a protože start na náměstí v Teplicích byl až v deset, měli jsme na všechno dost času a to až tak, že jsme nakonec málem vyjeli pozdě. Ale dobře to dopadlo a něco po půl desáté jsme byli dole na náměstí, pozdravili se starým dobrým známým Petrem Zahradkou (loni zde skončil v konkurenci profesionálních jezdců na třetím místě, ale letos říkal, že je po nemoci a své šance příliš vysoko nevidí) a zbylo i trochu času na rozjetí po hlavní směrem ke vstupu do Teplických skal, kde jsem ještě narychlo zakoupil točenou malinovku pro lepší zavodnění, na které jsem ráno trochu zapomněl (v tropickém dni, který nás dnes čekal, to bylo obzvlášť důležité). A pak už hurá zpátky na náměstí ke kulturně-obchodnímu centru Metuje z 80. let zařadit se do startovního pole. Startují obě trasy dohromady, což představuje balík zhruba 500 jezdců, možná o něco méně, ale na pohled je to slušný dav. Nám se daří probít se zhruba do jeho poloviny, možná rozmezí druhé a třetí třetiny, lépe to nejde, tak ale musí to stačit. Startuje se na pěší zóně, která je z pohledu cyklisty zajímavá zejména pouličními lampami na obou stranách, které při troše „štěstí“ mohou skýtat poměrně účinný prostředek pro rozbití huby hned na startu. Tak ale ze začátku to docela jde a práskne to až asi u pátého sloupu, nešťastník onen zřejmě se zhlédl v počínání Miloše Zemana a namísto stromů na Vysočině nyní objímá lampu v Teplicích nad Metují na pěší zóně. Tak to byl jeden pro začátek. Po výjezdu na hlavní se opatrné tempo mírně zvyšuje a ejhle, kousek přede mnou to práskne znovu a ze země se sbírají hned aspoň tři jezdci, až musím úplně zastavit. Tím pádem čelo balíku odskakuje a na kostkách za městem se rozdíl ještě prohlubuje, protože vzadu musíme několikrát prudce brzdit a zase se rozjíždět. Do prvního kopce v Lachově tak přijíždím už definitivně odpojen od čela, ale i tak se zkouším při levém okraji vozovky probít dopředu, jak jen to jde. Ale zase tak moc nejde, protože ani ostatní nejedou jako na výletě, ale jako na závodě. Postupně předjedu několik známých tváří, jako např. Honzu Gavendu (st. č. 74) z Vinohradských šlapek, se kterým jsme před týdnem spurtovali o umístění ve skupině na Karlovy Vary – Unhošť, a najednou se ocitám přímo za zády Vency Cafourka (81) z SOS, kterého mám za dobrého vrchaře a o něco lepšího jezdce, než jsem já, takže dále už tempo nehrotím a řadím se za něj, řekl bych že právě v pravý čas, protože ještě chvíli pokračovat v nasazeném skoro spurtu a bylo by po mně. Na horizontu se tempo trochu zkonsoliduje, řadím se do vláčku jezdců a sjíždíme sedmdesátkou směrem k obci Pěchov, kde se odbočuje ostře doleva a za hned za odbočkou je docela kopec. Hodně jezdců s tím nějak nepočítalo, a tak se teď z jezdeckého pole ozývá hromadný chřestot řetězů a namáhaných přehazovaček. Většinou tohle pozoruji u bikerů, ale jak je vidět, i dost silničářů s tím má problém. Já mám samozřejmě přehozeno do lehka už před zatáčkou, ale je mi to poměrně houby platné, kvůli trhačům řetězů před sebou musím takřka zastavit a čelo skupiny s Cafourkem a ostatními mi odskakuje. A tak si následně dávám časovku jednotlivců s cílem dojet skupinu zpět, cestou minu dva odpadlíky, ale ti už mají dost a ani nezaloví, naopak mě zezadu stahuje jeden jiný jezdec, po chvíli jde dokonce do čela a já mu musím v duchu

poděkovat, protože za jeho zády se celkem pohodlně dovezu zpět do skupiny, ve které je ze známých tváří např. Quit (193) a Diablo (122) z Vinohradských šlapek, jejich kolegyně z oddílu Radka Vančurová (695), Vojen Očenášek (35) z SOS a také Lenka Sýkorová (107) z Volvo Auto Hase, se kterou jsem jel loni velkou část Krále. Tahle skupina jede docela slušně, pokračujeme přes Hlavňov, Polici nad Metují a Machov až k jakési stěně na kostkách šplhající se odhadem 14% stoupáním kamsi k nebesům, resp. jenom ke kostelu. Hlavou mi probleskne zmínka Petra Zahrádky z rána o nějakém ukrutném kopci ve vesnici na dvě slova, ale název už si nepamatuji, proto volám na jednoho z okolo stojících diváků, jak že se to tady vlastně jmenuje? Vysoká Srbská, odpovídá, a já si v duchu dodávám - dvě slova, tak to souhlasí ... a poslušně řadím 39-25. Kopec je to pekelný, takový až skoro necyklistický, obdoba Šimanova na Králi, ale navíc po kostkách. Naštěstí to není dlouhé a docela hodně jezdců tady předjíždím, silově na tom nejsem až tak zle a před vrcholem předjíždím dokonce i lídra naší skupiny Vencu Cafourka. Za mnou se formuje nová skupina, mírně obměněná než ta pod kopcem, někdo chybí a někdo se naopak přidal, resp. propadl k nám zepředu, ale hlavní jádro zhruba zůstalo. Sjíždíme do Hronova, kde jsem byl na škole v přírodě ve čtvrté třídě, ale překvapivě to tady i docela poznávám. Odbočujeme směr Police nad Metují a jezdec přede mnou nechává za odbočkou docela velkou díru, kterou zároveň evidentně nemá snahu ani sjet, a tak si dávám další krátkou časovku a za zády do skupiny dotahuji i Janu Kypťovou (619), pozdější vítězku krátké trasy, tak třeba mi taky v duchu poděkovala. Následuje totiž relativně nevídaná několika kilometrová odpočinková pasáž údolím proti toku řeky Metuje, a to až k odbočce na Bezděkov nad Metují, kde nás čeká další krátké, ale poměrně výživné stoupání. Ve skupině je několik jezdců, kterým to jede o poznání lehčeji, než mně, tak se spokojují s tím, že se vyvezu někam do popředí skupiny a jen si hlídám, aby mi někdo nějak výrazně neodjel. Nahoře se ale trochu čeká, takže dostávají šanci i ti, co v kopci nějakou mírnou ztrátu nabrali. Sjíždíme do dnes už prakticky potřeť Police nad Metují (pokaždé ale z jiného směru), kde jezdec na čele naší skupiny špatně odbočí na jednom z kruháků, ale omyl je záhy odhalen a napraven, takže nic víc než pouhá změna pořadí ve skupině z toho pro nikoho neplyne. Pokračujeme mírným klesáním tentokrát po proudu Metuje do Petrovic, což využívám k rozbalení a pozření müsli tyčinky. Za zaznamenání stojí i epizodka, kdy ke mě přijíždí jezdec v podobně barevně laděném dresu, jako máme my, a ptá se, jestli jsem to já, ten exekutor, jehož reklamu máme na dresech. Odpovídám mu, že ne, že to jeden z kolegů, co jezdí jen na biku a on říká, že prý škoda, že on je advokát a že jsme si mohli pěkně pokecat. Ale moc by z toho pokecu asi stejně nebylo, protože záhy odbočujeme z údolí a následuje další odhadem 12% kopec do Velkých Petrovic, kde opět přichází na řadu 39-25. Ve Velkých Petrovicích na návsi je veselo, hraje tu hudba, mají tu zvukovou aparaturu a moderátora, který komentuje dění na trati, podél trati stojí skutečný špalír diváků a my si tak chvíli opravdu připadáme jako někde na Tour de France! Za vesnicí se pokračuje na táhlý horizont, kde čelo s Cafourkem docel jede a já mám na větru co dělat, abych neodpadl. Vzápětí se úzkou klikatou silničkou klesá do obce Maršov jen proto, aby se dalším krvákem stoupalo na druhou stranu údolí směrem ke Žďáru nad Metují. Následuje sjezd do České Metuje a stoupání směrem k první pitné stanici Solovický Dvůr (52. km), výjezd přes Stárkov na Krkavčinu a sjezd na druhou stranu Jestřebích hor do Červeného Kostelce s přejezdem sedla do Rtyně v Podkrkonoší. Ačkoli se jedná o poměrně náročný úsek trati, složení skupiny se tady příliš nemění a tak k detailnějšímu popisu se sem vrátím ve druhém kole. Ve Rtyni odbočujeme vpravo zpět přímo

proti hřebeni Jestřebích hor a čeká nás asi nejnepříjemnější stoupaní dne na Odolov. Je to něco podobného jako Keply na Králi, jen místo čtyř stojek je tady jen jedna, začíná to hned za přejezdem kolejí železniční trati, je to hodně na slunci a bolí to i na 39-25. Naštěstí v nejhorším úseku jsou nějací diváci-cyklisté a hezky fandí, což pomáhá se přes tento kritický úsek přenést jakž takž s noblesou. Stoupaní na slunci však pokračuje dále, i když už o něco mírněji, ale před obcí Odolov se zase zvedne, a tady už cítím, že to lámu takřikajíc trochu přes závit. Nahoře je další občerstvovačka, tentokrát i s trochou jídla a rozdávají se i plné Enervit 0,5 l bidony. Jsem připraven si vzít jen bidon a jet dál, abych si udržel místo ve skupině, ale když vidím, že i Cafourek zastavuje, na poslední chvíli měním své rozhodnutí a už s čerstvým bidonem v ruce zastavuji také, žel až několik metrů za posledním stolkem, takže se musím podél krajnice trochu vracet. Beru si něco málo rozinek a sušených meruněk, do ruky půlku banánu, a protože vidím, že Venca už se pomalu rozjíždí, otáčím se s úmyslem vyrazit co nejrychleji za ním. Jenže jsem zapomněl na úsloví pospíchej pomalu a pořádně se nerozhlédl, takže zhruba v polovině otáčecího manévru zaregistruji, jak se na mě řítí nějaký jezdec, který se rozhodl pro letný průjezd stanicí. S bidonem v jedné ruce a banánem ve druhé jsou mé manévrovací schopnosti velmi omezené, a tak musí nutně dojít ke srážce. Seběhne se to celkem rychle, po výkřiku přijíždějícího jezdce na uvítanou v podobě „Ty vole!“ ucítím záhy výrazný dotyk řidítek na mém pozadí a pak už se okolo mě valí soupeřovo kolo i soupeř sám, ovšem to už ne až tak v úplně úzkém kontaktu se svým strojem. Dopad na pravé koleno a pravý bok na hrubý asfalt není nejprjemnější, navíc ruka mi končí částečně zamotaná ve výpletu soupeřova předního kola a kdo zná dráty od kol MAVIC KSYRIUM, tak jistě potvrdí, že nejsou zrovna nejoblejší, ale naopak jsou to pěkný svině řezavý. Jezdec dopadá asi o dva metry dále, a to do travnaté škarpy, takže na jednu stranu není asi tak odřený jako já, na druhou stranu z této skutečnosti zjevně nemá žádnou velkou radost a ze škarpy ke mně nahoru letí jedna peprná nadávka za druhou. Mezi tím se k němu sbíhá pomoc někoho z občerstvovačky a pomáhá mu vstát, což se ne tak úplně daří, protože zaznamenávám informaci, že ho vzala kurva křeč do nohy a nemůže se pořádně postavit a že se na to může vy(s).... Já se rychle sbírám ze země (v ruce stále ještě teď už rozmáčkly banán) a radši rychle místo incidentu opouštím, na jednu stranu to byla jasně moje nepozornost, na druhou stranu letět mezi chumel občerstvujících se jezdců rychlostí odhadem 25 km/h taky určitě není úplně ideální. V následujícím sjezdu tak jednak dojíždám to, co zbylo z banánu, přendávám plný 0,5 l bidon do držáku a svůj prázdný 0,7 l naopak dozadu do kapsy u dresu a zběžně obhlížím škody na těle i na kole. Tělo vypadá docela dobře, trochu odřené koleno s potůčky stékající krve a pod kraťasy cítím podlitiny z nárazu soupeřova stroje, na druhou stranu kalhoty vypadají, že přestály bez úhony. Kolo mi přijde, že řadí trochu jinak (přece jen dopadlo na stranu s přehazovačkou), ale všechny převody, které nyní potřebuji, tam skákal celkem obstojně bez velkého přemlouvání. Pod kopcem na horizontu před sebou spatřím skupinu jezdců, tak se vydávám na sólo zteč a za chvíli je mám, ale jsou to jen odpadlíci z Cafourkovy skupiny, která mi kvůli pádu odjela a je stále kdesi přede mnou. Pak ji ale dost daleko vpředu zahlédnu a jsem odhodlán si ji dojet. První přiblížení ve stoupaní z Radvanic proběhne celkem rychle, dokonce pár odpadlíků předjíždím (překvapivě i číslo 113 - Eda Pinkava z PINARELLO SPORTFUL TEAM), ale pak se to nějak přibližovat přestává. Naštěstí se ke spolupráci jeden jezdec přece jen přidává, takže před Chvalečí jsme již v blízkém dohledu a od přímého kontaktu nás dělí v podstatě jen doprovodný žlutý vůz MAVIC

jedoucí hned za skupinou. Nakonec je však i tato poslední překážka zdolána a jsem zase zpátky! Bohužel právě ve chvíli, kdy se začíná stoupat do těžkého kopce na Závoru (sedlo nad Adršpachem - ano Pepo, to jsou ty vracečky v lese, které jsme dávali s Jarkem v roce 2006 na biku). Po předchozí stíhačce toho mám dost a nejsem schopen akceptovat tempo vedoucích jezdců v čele s Cafourkem, kteří tady do toho pořádně šlápli, takže od nich opět a teď už definitivně odpadám, ale daří se mi aspoň držet v další prostřední části skupiny. Bolí to tu sice hodně, nicméně na horizontu jsem v popředí skupiny asi 15 lidí, což skýtá takřka jistotu dobrého svezení na následujících odpočinkových kilometrech okolo skal zpět do Teplic. Jízda ve skupině probíhá docela dobře, jednou mi sice jezdec přede mnou podhodí bez varování kolo hodně dozadu a už to vidím špatně, ale nakonec se ještě těsně na krajnici zachráním a jinak jízda probíhá poklidně. V Teplicích projíždíme náměstím, odkud jsme ráno startovali, na konci města se odpojují ti, co jedou krátkou (odpojují se překvapivě i dva jezdci, co mají čísla na dlouhou), nás zbývá asi šest a pokračujeme ne jako ráno nahoru přes Lachov, ale pěkně dolů údolím, což využívám ke druhému a zároveň poslednímu občerstvení dne – sojovému suku. Po celkem příjemné odpočinkové pasáži, která vlastně trvala plných 20 km, přijíždíme znovu do České Metuje a čeká na nás opět tvrdá rachota v podobě čtyř pěti posledních kopců z předešlého kola. Začínáme tím k občerstvovačce na Solovický Dvůr, je ukrutné vedro, když si přejeďu rukou po tváři, tak stírám vypocenou sůl. Jezdci v černých kraťasech na nich mají vyskakané pěkné solné mapy, o to víc překvapuje jeden ze starších jezdců, který se právě odhodlal k lehkému úniku (asi plánuje, že si nahoře na stanici na chvíli zastaví) a který jede v dresu s dlouhými rukávy a ještě k tomu v zapnuté vestě! Z pohledu na něj mne polévá ještě větší horko. Na Solovickém Dvoře se tak jako v prvním kole nerozdávají bidony, ale pouze lahve s vodou s normálními uzávěry, které se pro použití na kole moc nehodí. Pojímám proto odvážný plán, prázdný Enervit bidon u obsluhy za jízdy odhazuji, беру si láhev s minerálkou, stále za jízdy (teď už bez držení řidítek) беру z dresu svůj prázdný 0,7 l bidon, odšroubovávám uzávěr na minerálce a přelévám obsah do bidonu. Prázdnou láhev na konci stanice odhazuji, svůj plný bidon zašroubovávám a zasunuji do košíku a mám pitné zásoby komplet obměněné. Ostatní, co jsem tak vyzozoroval, odhazovali opět své bidony, případně si strkali láhev s minerálkou do dresu, což určitě není zdaleka tolik optimální, a tak mám radost, že se mi to tak hezky povedlo. S narůstajícími kilometry únava naštěstí moc nepostupuje, z předchozích sólo stíhaček jsem se už v rámci možností zregeneroval a teď mi to v kopcích docel jede, takže se dá říct, že se jedou často pod mojí taktovkou (abych byl objektivní, tak se vepředu se mnou často objevují i čísla 30, 166, 160 a 120). Ostatní se musí horko těžko přizpůsobovat a kdo chce jet se mnou, musí se snažit. Kdo se nesnaží, je po něm nahoře ve skupině prázdné místo. Ale zase až takový rozdíl mezi námi přece jen není, takže nahoře se většina přece jen nějak dotáhne zpět, ale ne úplně všichni a ti co ano, tak musí vydat minimálně stejně energie jako já, ale bolí je to rozhodně více. A o tom ta závodní cyklistika přece je, ne? Projíždíme dnes už podruhé Červeným Kostelcem, u přejezdu nám jeden z diváků na kole říká, že jsme měli štěstí, protože skupina asi o 5 min před námi tady chytila vlak a musela na chvíli dokonce zastavit. Na horizontu nad městem jedu opět na čele a vláček jezdců za mnou je už docela natažený a jako bych cítil ty nenávistné pohledy některých soupeřů, kterými mě ze zadu jistě probodávají, nicméně ve Rtyni po sjezdu jsme zase všichni pohromadě. Je tu stará známá odbočka a začíná to podruhé prudce stoupat na Odolov. Řadím 39-23 a řetěz několikrát vzadu nepřijemně přeskočí přes zuby, tak ještě, než se cesta úplně

zvedne, zkusím zkusmo 39-25 a zezadu se ozve zlověstný cvrkot vodítka přehazovačky o rotující výplet kola, na chvíli mi zatrne a vzápětí hned odrazuji až na 39-21. Vypadá to, že přehazovačka nebo minimálně její patka dostala při pádu svůj díl a na lehkých převodech prostě nebude fungovat, což pod kopcem typu Odolov rozhodně nepotěší. K závorám to ještě vylámu na 39-21, ale pomalu se propadám dozadu a nepomůže ani dobrá rada diváka, prý: „Dej si vzadu lehčí!“. V duchu si říkám, že bych chtěl bejt taky tak chytřej, ale nahlas neříkám radši nic, protože teď se bude hodit každá síla navíc a i mluvení vyčerpává. Za přejezdem zariskuji a řadím 39-23, řetěz sice zpočátku v tahu dvakrát třikrát přeskočí, ale pak našťestí už drží a dá se jet, i když optimální to není a na pětadvacítku mohu zapomenout úplně, ach jo. Je to zkrátka boj o každou horní úvrat', ale je to boj nakonec úspěšný a hned na vrcholu největšího krváku se s těžším převodem dostávám pomalu rychle zpět k jezdcům, kteří mi původně trochu odjeli. Tak to by byla jedna úspěšně zvládnutá krizovka. Až na Odolov to sice ještě trochu (dost) zabolí, ale víc než 39-21 už není potřeba a jsem tudíž relativně v pohodě. Na občerstvovací stanici nahoře opět na chvíli zastavuji, nechávám si dolít jeden bidon čistou vodou a hned tentokrát už bez jídla pokračuji dále. Přesto se naše skupina trochu rozpadla, nicméně její hlavní jádro je kousek přede a dojíždím jej hned v další vesnici s trochu zvláštním názvem Jívka II. Od této chvíle už věřím, že to bude dobré, protože zbývají jeden menší a dva větší kopce, které už všechny znám. Na výjezdu z Radvanic se držím trochu v závětrí, takže mohu upozorovat, jak jeden z jezdců na čele (radši nebudu uvádět číslo) odhazuje po požití nějaké energetické bomby tubu rovnou do louky u silnice. Už jsem dnes viděl několik podobných počínání (naposledy před Teplicemi někdo z naší skupiny odhodil tubu rovnou do Metuje) a teď se to ve mně nahromadilo, takže se do tohohle provinilce hned pouštím, že je to od něj pěkná prasárna, že ta tuba tady bude někde na louce ležet už napořád a že to snad není tolik práce, strčit ji po použití zpátky do kapsy dresu. Přidává se ke mně ještě jeden ze skupiny, ale odpovědí je nám pouze provinilcovy zaryté mlčení. Tak snad si z toho něco vezme alespoň pro příště. Abych se nějak uklidnil, tak jdu na špici a trochu našťavaně táhnu celý balík (s krátkou výpomocí jednoho jezdce) až do Chvaleče, tak to jsem ho tedy pěkně potrestal, že? Přijíždíme tedy do Chvaleče a podruhé nás čekají zdejší proslulé serpentiny/vracečky nad Adršpach. Tentokrát se rozhoduji s nikým moc nemazlit, však už do cíle mnoho nechybí, a chci jet hned od spodu, co to půjde. Leč ukazuje se, že podobný nápad jako já měli i jezdci s čísly 30 (Alexandr Satinský – YOUGI Racing Ostrava) a 166 (Jan Kavula - CKKV Praha), kteří jdou přese mě a pomalu mi ukazují záda, neb jedou tak o 1 km/h rychleji, než momentálně považuji za optimální. Chvíli jedu s nimi, ale pak si vystupuji, přece jen je to zase trochu přes závit, což by se nemuselo vyplatit. Ohlídám se a zjišťuji, že skupina za mnou už je pořádně roztrhaná na jednotlivce, maximálně dvojčky. Ke mně se zezadu blíží jezdec ve žlutém dresu, tak si dávám 39-23, v klidu přečkám úvodní teď již očekávané chroupnutí řetězu (přehazovačka skutečně není úplně ve své kůži) a víceméně čekám, až mne dojede, neb jak je známo, ve dvou se to lépe táhne. Za chvíli je vedle mě, je to číslo 200 (Pavel Mencl – PCK LOUDA) a hned jde dopředu, koukám, že jede také lehký převod 39-23, tak ani nepřehazuji a jen trochu víc roztáčím nohy. Zpočátku to celkem bolí, ale za chvíli se svaly zkonsolidují a my se ve dvojici začínáme pomalu blížit zpět k původně odjeté dvojici před námi, která jede o poznání těžší převody. Můj kolega žluťásek, kdo ví proč, volí v serpentínách striktně vždy stopu po středu vozovky, tak si najetím po vnitřní straně trochu pomáhám dostat se na jeho úroveň, protože v rovinkách mezi vracečkami

mám docela problém udržet jeho tempo, i když jedu na doraz. V předposlední serpentíně dojíždíme zpět 30 a 166 a pokračujeme svorně ve čtyřech. Zkusím si takový lehký nástup, spíš jen tak na uvítanou a aby se neřeklo, ale všichni celkem bez potíží jedou za mnou. Horizont si ale z první pozice rád pohlídám, to zase jo. Nahoře celkem logicky na nikoho nečekáme, zbyli jsme vpředu ve čtyřech, za námi jsou jezdci roztroušeni na jednotlivce, a tak nás hned tak snadno nikdo nedojede, navíc skupinu jsme před tím tahali nejvíc právě my, takže ideální výchozí pozice pro závěrečné dějství. Relativně v klidu projíždíme Adršpachem, držíme si tempo takové, při kterém nejdeme do extrému, ale při kterém zároveň snad nehrozí, že nás zezadu někdo dojede. Kilometry okolo Adršpašsko-teplických skal rychle ubíhají, za chvíli jsme zpět dole v Teplicích nad Metují (dnes už včetně startu potřetí) a čeká nás už jen závěrečná třešnička na dortu v podobě stoupaní na Skály, alias na Bišík (ano Pepo, to je to krásné stoupaní v lese, jak jsme si to tam v létě 2006 pěkně dávali a já nakonec o drapák prohrál). A začíná to hned pěkně zostra na sluníčku po louce. Najíždím sem jako první, tak zkusím trochu podržet tempo a vida, 30 i 166 začínají hned dole lehce ztrácet, naopak 200 akceptuje a jde dokonce přede mě a trochu mi odskakuje. Ve stoupaní je hlavně v zatáčkách třeba dávat pozor, protože dolů v nepravidelných intervalech sjíždějí zpět do Teplic rychlejší jezdci a bylo by dost hloupé se tady, kousek před cílem, srazit. Jedním se sjíždějících je i kamarád Petr Zahrádka, na základě jehož zahecování „Dávej!“ si shazuji vzadu o dva zuby na 39-19 a zkusím krátký nástup na číslo 200. Ten nijak nereaguje, takže je z toho slušný náskok 50 m, který by se snad dal udržet, což také teď už na 39-21 zkusím. Občasné ohlédnutí však ukazuje, že to asi nepůjde, číslo 200 opět točí lehký převod, zjevně se přibližuje a já nejsem s to držet takové tempo, abych náskok udržel. Jedu si tedy svoje a v hlavě spřádám plány na další nástup. Ten ale předpokládá pošetření maximálního zbytku sil, což se v tomto stoupaní realizuje dost obtížně. Přesto ale nejedu úplně naplno a po očku sleduji, jak se 200 plíživě přibližuje. Chvilí si pohrávám s myšlenkou, že bych zkusil nástup ihned, jak se dotáhne na úroveň mého zadního kola (to mám ozkoušené, že celkem funguje), ale to pro nedostatek sil zavrhuji a naopak v momentě, kdy mě za poslední serpentínou dojede, se zavěšuji za něj. Do cíle zbývá necelý kilometr přímým úsekem (bez zatáček) vzhůru na horizont a chlapík drží sice slušné tempo, ale nijak nezrychluje. Předjíždíme několik jezdců z krátké trasy a kousek před sebou pak zahlédnu dívčí pozadí a pouze dvouciferné startovní číslo, což musí být někdo z dlouhé. Znenadání se tak nabízí možnost urvat těsně před cílem dvě místa jednou ranou, takže shazuji na 39-19 a jdu do toho znovu jako magor. Číslo 200 naštěstí už nijak nevzdoruje a já se pomalu blížím k oné odvážné ženě s číslem 60, kterou je loňská vítězka dlouhé trasy Jana Kábrtová – ALPINE PRO - AUTHOR TEAM. Snažím se ji trochu hecnout do spurtu, ale jsem rychlejší a zbývá posledních 100 m, tak už si pořadí vzít nenechávám a nerozhodí mne ani protijedoucí traktor doslova pár metrů před cílem (na dobu samotného míjení alespoň zastavil). Mezi jeho obří pneumatikou a řadou vpravo stojících doprovodných vozidel sice zbývá mezera stěží tak na šířku beranů plus 15 cm na každou stranu, ale vejdu se tam celkem s přehledem, byť možná o pověstný chlup. Zkrátka odvážnému štěstí přeje a jsem na pásce, mám to za sebou a mám radost, že se mi i v samotném závěru dařila aktivní jízda, před kterou se mí soupeři museli sklonit. Hurá! Cyklocomputer se nakonec zastavuje na 161 km a stopky na čase 5:25:05h (dle časomíry ovšem 5:25:59h), což dělá průměr slušných 29,6 km/h. V celkovém pořadí to nakonec vyšlo

do první stovky, konkrétně na 92. místo z celkem 190 v cíli a 217 na startu. Tak teď ještě Beskyd Tour v červenci a pak už přijde on, veliký Král Šumavy!

Strejda – Z pohledu skupiny A

Den před závodem, v pátek se mi začíná bolet v krku. Blbe znamená, předloni jsem ze stejného důvodu musel odstoupit na Mamutu. Cely den se snažím pit nějaké ovocné čaje a navečer se to trochu uklidňuje. V sobotu ráno se cítím skoro dobře. Cestou do Teplic se mi daří přesvědčit Fousáče, aby to jel s námi skupinu A. Oproti původnímu plánu se nám skupina naprosto změnila. Nepřijeli Fafi a Cancellara, zase hned na startu se k nám nahlásili Alena Mikšovská a Fonze. A tak spolu s Lacem, Fousáčem a mnou tou už dělalo slušnou skupinu. Plán zůstává: snažit se dojet pohromadě pod cílový kopec. Se začátkem jsem maximálně spokojený. Jede se to jako hodinky, tempo není přepálené, na špici se střídáme většinou ve třech, Fousáč, Laco a já. Fonze má letos málo najeto a tak pochopitelně jede hodně opatrně. Nabaluje se na nás docela velký balík, a občas i ostatní docela vydatně tahají. Prvních 50 kilometru naprosto bez problémů. Nálada je celkem pohodová, Laco a Fonze si dávají do lingvistické práci, důsledně překládají do němčiny oblíbené Lacovy nadávky a Fonze se snaží zapamatovat jemné odstíny v názvosloví špatných a ještě horších kopců. Pak poprvé ztrácíme Alenu. Chvilí zpomalujeme a je zpátky. Za chvíli se to opakuje a tak několikrát. Za Odolovem, kolem 80 kilometru začíná mít problémy Fousáč. Čekám na něj, zkouším ho dotáhnout do skupiny, až mně začíná prosít, ať jedeme. Je mu zle, musí výrazně zvolnit, a pokud by se snažil jet s námi, jen by to udělal horší. Tak jedeme dál. Za chvíli taky asi definitivně ztrácíme Alenu. Po rozdělení tratí je nás celkem dost, tři šlapky a aspoň čtyři další borci. V tom rovinatém úseku najednou Fonze něco zoufale křičí a zastavuje se u krajnicí. S Lacem chvíli čekáme, pak vracíme se pro něj, ale za chvíli už je tu, jen spadnoul řetěz. Po delší rovince přicházejí zase stojky a tady začínám mít problémy já. Chytají mne křeče na levé noze. Do kopce musím šlapat jen pravou, ale ta levá ani na volnoběh nemůže. Tak jí ještě pomáhám rukou. Tu najednou zase se k nám vrací Alena. Je strašně spokojená. Je to neuvěřitelná žena, za to kolikrát jsme ji pohřbili, a kolikrát se zase vstala z popela, by si zasloužila přezdívku Fenix. Z dovolením dál už jí budu tak říkat. Vzhledem ke křečím mám hrůzu z Odolova, jsem skoro smířený s tím, že budu tlačit. Ale nakonec se daří to vyjet na kole. Na bufetu čekáme, až se sejdeme všichni. Poslední příjíždí Laco a nevypadá dobře. Ten jeho stav už dobře znám, bude to tuhý boj o přežití. Alenu a Fonze posílám dopředu, ať si to v klidu vychutnají a pomalu se hýbeme vstříc Adršpachu. Laco již nenadává, nežertuje, když se snaží něco říci, tak mu vychází spíše plač, než řeč. A tak komunikací omezují na jednoduché pokyny: Napij se, napij se, saze se napij. Poslouchá mně jako vlastní mámu. Předloni to bylo podobné, ale horší. Tenkrát on dokázal do kopce jet rychlosti tak asi 4 km/hod. To jsem měl problémy se udržet na kole □. Dneska plače, ale aspoň osmičkou jede. Všechno se jednou končí, a tak padáme k Adršpachu, rovinka a cílový kopec. Tady už dle plánu Laco nechávám a jedu nahoru sám. Nejdřív jen pomocí pravé nohy, pak se zapojuje i leva. 200 m před cílem ještě předjedu nějakého zoufalce. Cíl je splněný. Po 20 minutách doráží Fousáč. Měl žaludečné křeče, bojoval o život, závodil se sběrákem, dojel úplně poslední, ale nevzdal to. Myslím, že je to skutečný hlavní hrdina letošních Sudet. Ostatně musím pochválit všechny členy skupiny A. Fonze se ukázal jako zralý závodník se studenou hlavou, Laco - neskutečný

bojovník se šlapkovským srdcem. O Fousáčovi a Fenixu už jsem psal. Doufám, že za rok zase to pojedeme spolu.

RAMPUŠÁK 2010

Dreamer – s celem na Serlich, pak turistika do cíle

Pocasi rano paradni, na to ze jsem mel cely tyden rymu, ktera neustoupila ani v sobotu rano, jsem se citil na startu relativne dobre. Rampusaka jsem jel poprve, trat jsem vubec neznal, ale profil jsem si ramcove nastudoval do hlavy, takze me v zasade nic neprekvapilo. Po startu se jelo tak nejak klasicky intenzivne, balik se natahl, ale stali jsme s Kolikacem, MZ a dalsimi vepredu takze docela pohoda. Pak Sjezd do Lanskrouna, kde neblbnu a jdu na konec baliku, serpentina v zavode stale nejsou mym hobby. Par lidi uz odpadlo asi v startovacim kopci. Druhe deleni nastalo v kopci z Vyprachtic na Hoblovnou, kde se celni balik zredukoval na cca 50 lidi, Kolikac a MZ uz asi odpadli, neb jsem byl na konci te grupy ve sjezdu a za mnou nikdo. Po sjezdu jsem chytil za balikem diru cca 200m, ale nastesti balik zvolnil tak jsem s par lidma docvakl. Pak se jelo tak nejak normalne, po rozdeleni tras kde skoro vsichni jeli dlouhou Honzis blbnul pred celem baliku, ja se stihl i 2x vysmrkat do kapesnicku, cely balik staveli i na curani, prumer asi 33 kmh. Pak si vybavuji kopec na Luisino udoli (proc se to jmenuje udoli kdyz je to na kopci?) kde je dost rozbita cesta, ale sklon prijemny a relativne bez problemu se drzim .. ale asi 10-15 lidi odpada a na cele je nas tak 30. Sjezd do Destneho jsem ale moc nezvladl, byl jsem jeden z poslednich vagonku, tj. pri najezdu na Serlich jsem mel celo asi 300m pred sebou. V ten moment jsem vedel ze je cas rict bye bye celu. Na Serlich jsem asi jeste 6-7 lidi predjel, na obcerstvomacce ale bohuzel skoro nikdo nestavel, ja jen naplnil 2 bidony a jel dal. Jeli jsme ve 3 lidech, pred nami dalsi 3, kus pred nimi asi 15 lidi. Ale smula, zadny posun dopredu ani o metr. Takze to balim a kopec na Mezivrsi se rozpada i nase trojicka, ja jsem posledni a jedu si uz "svoje" tempo, ktere je samozrejme uz uz hluboko pod mymi standardnimi moznostmi :) jedu a cekam kdy me nekdo dojede ale porad nikde nikdo :(az na 140km na obcerstvomacce me dojede 7 lidi. Nekdy v ten moment jsem zjistil, ze se mi uplne uvolnil sroub kosiku a proto mi kolo docela rachta, joo kolo za x peněz a nejsem schopnej ani utahnout sroubek :) Pak jedem v 7 lidech a prestoze jsme vsichni dost prositi, vitr do zad trochu pomaha a nejede se uplne nejhur. V kopci na Zlaty potok se ale skupina deli, 2 kluci mi odjizdi, pak jedu na s jednim klukem, ostatni odpadli. Poslednich 30km uz jedeme jen ve 2, stale se ohlizejich kdy nas nekdo dojede. Ale nikdo se neobjevil, jen mi finalne vypadl sroub z kosiku a tak jsem bidon radsi vezl v dresu. Posledni kopec z Klasterce uz jedem jen tak na moral do 15kmh, do cile to bylo par km tak uz se to dalo. Celkove spokojenost, cas tesne kolem 6:30h, prumer 30,4km. Pitny rezim proti Sudetum jsem zlepšil, v casopisech doporučovanych 4,5-6l jsem samozremme nevypil, ale tech 3,5-4l cca jo, z jidla 1x suchy rohlik, 1x tyčinku a 2x gel a pulku bananu.

Honzis – proč zas časovka??

V pátek frčíme z Budějárny, v sedm prezentace ve Štítech. Ubytovna v Herolticích už je silně obsazena Oranges. S Karlem dáme ještě krátký výkmiš do Štítů vyzkoušet kola. Decentní černý Canyon je na Rampušákovu prvně, můj Schwinn tu už byl loni a to jsem si dal časovku

od Hoblovny po defektu zadního Mišelina Pro Race 2. Letos jsem vyměnil divné Rapidy za přepletená Xera s Mišelinaama Speedium 2 a tvrdáčky nechal 11-23z kazetu. Úvod stoupání ze Štítů prubnu na 52/13, abych Dreamerovi navodil závodní atmosféru. Pár desítek vteřin by stačilo, abych se pak vydýchal z wattové špičky. Večeře – gulášovka s chlebem, těstoviny, rohlík, takové univerzální menu. Borci ze Záluží se posilňují pivem, já to ještě o desáté završím horkou čokoládou, ale to už jsou uvnitř pouze skalní příznivci hospodské zábavy. Snídaně – přeci si nepovezu domů tu čokoládovou roládu z Normy! Je tak chemická až je dobrá, tudíž k 0,5l ledové kávy sežeru ještě 40dkg rolády a kus čokolády na vaření. To byla asi 8000kJ nálož, je mi docela blbě, žrát můžu až na Šerlichu. V půl osmé se už spouštíme do Štítů a já nemile sleduji modrou oblohu věstící koupání ve vlastním potu ... Je tady 400lidí, mezi nimi hafo šlapek, pak taky Nymburská enkláva, Luky, Pepa Komárek. Chybí řada favoritů, v černém dresu Basso se rozjíždí Tomáš Čer, žádný Kolokrák, Pinarello ... Na účasti se asi podepsal mistrák v Kyjově, extraliga Masters, ... Pro mě jedině dobře, ze šesté řady se rozjíždím v pohodě, letos na malou, ani se moc nejede, takže kontrojuji čelo, balík se jenom natáhl, ani v hupech u Horních Heřmanic se nijak zvlášť nejede. Sjezd do Lanškrouna zvládám na své poměry dobře, ztrácím sotva 15míst, místy teda sjiždím díru v 60-70km/h ale jinak ok, před Lanškrounem se skoro parkuje (30km/h) takže zezadu dolítne hafo lidí. Fouká bočák/proti, vepředu odjíždí nějací jedinci ale spíš propagačně, balík si jen tak šveholí, všici po sobě čumí a vypadá to na poklidný švih. Snažím se zašít, staří známí objížděči maratonů si libují, je nás min 80. Se divím, že tu je Petr Novák z Viessmanu, dál Vítek z CFC Kladno a Koubík z SP kolo. Zítra na UACu tak bude menší konkurence ... Čekám co se bude dít na Výprachtice ale moc se to nehrotí, pořád se jede přes celou silnici, nechávám velkou, místama ze sedla když už mi padá kadence. 52/23 moc do lehka není. Hoblovna – připadá mi, že si na čele orazili čímž nás pár odpadlíků mohlo zase docvaknout. Ani teď se nejede, pro jistotu najíždím doleva abych se měl kam propadat. Není ani třeba, rychlost klesá k 17km/h, točím 39/21, leje ze mě a nahoře si dokonce chvíli pomáhám kašpárkem 39/23. Docela bída, ale když tu vidím Johnnyho a Dreamera tak se kousnu a na horizontu už zase přikládám a upozorňuji Dreamera na sjezd. Tady vím, že se musí dupat, abych pak v hupu přes hlavní nemusel spurtovat. Daří se, na velkou se přehoupneme do děravého sjezdu, natáhlo se to a do Jablonného se fakt letí – 52/11, místama i přes 60km/h a je jasné, že někteří opozdilci už tohle neháklí. Mám co dělat, ale když vidím, jak přede mnou točí nějaký junior 53/14 či tak něco tak se kousnu a už se zapojuji do top 40. Jeden týpek nedobrzdil šikanu a vylít do trávy hlavou napřed. Moc hezky to nevypadalo ale padal snad do měkkého. Chlápek s Timem má sice krásný karbonový ráfky ale hvízdá mu to až běda, to je slyšet na 300m! Po chvíli oddechu se chvílku jede v jednom hupu, někdo si shodí řetěz pod malou čímž je o zábavu v balíku postaráno. Radši jezdím všecko na sílu na pilu, i když můj smyk Tiagra řadí hodně dobře. Ty Dury si prosím seštelujte nebo neřaďte jako prasata. Další úsek je ve znamení poklidného svezení, takový zimní trénink v balíku v nízké intenzitě. Všici drbou, nikomu se nechce rozrážet vzduch, s Dreamerem se držíme spíš vzadu, Johnny pořád operuje dost vepředu. Mladkov, do kopce se to natáhlo, lajna, fest se dřelo ale brzy se to zase sjelo. Ani nevím jestli někdo odpadl, neměl jsem čas čumět za sebe, docela jsem si hrábnul. Dál se nic neděje, opět výlet. Kopečky se jezdí na malou, balík široký přes celou silnici, až mě to parkování nebaví. Kunvald, najíždím levou škarpu dopředu, nechám 52/23 a před serpentinou se zvednu čímž se dostávám do úniku. Viděl jsem tam motorku, ale fotečka asi nebude, páč

fotograf z roadcyclingu byl až za balíkem. Kurňa, zrovna bych se pěkně ukázal. Balík mě nechal být, nahoře jsem se protáhl, sežral čokoládu na vaření, napil se a pokorně počkal, až mě sjedou. Mohl jsem riskovat a odjíždět ale to bych se moc vyprášil, foukalo. Zašitý pokračuji dál k dělení tras, průměr 33km/h, opravdu se tempo moc nehrotí. Na dlouhou odhýbá dobrých 50lidí, tak 15 na krátkou. Divím se, že tu není Kolík ani Míra Zbuzek. Čůr pauza, drbání, pak se pokračuje v nastoleném udržovacím tempu po rozdrbaných silničkách. Hup na velkou, na malou, sjezd, chci si najet víc dopředu, moc nevidím takže volím levou stopu a najednou prásk – díra, prásk a už jedu po ráfku. No do pr*! Nejlíp rozjetý Rampušák za poslední roky, obrovská šance, necítil jsem se špatně a všechny naděje končí mou blbostí. Kdybych si radši přibrzdil, takhle 4minuty vztekle spravuji, projíždí 2, pak Míra, Kolík, Olin, Pavel Sovák. Ach jo, Dreamer s Johnym jsou s čelem v tahu. Co já? Souvlastí, moc to nejede, jsem unavený z pumpování a pěkně našťvaný. Zkusím to narvat a doufat, že se s někým svezu. Nestalo se ... V Luissině údolí 52/21 a míjím Kolíka s Mírou Zbuzkem, pak Pavla a před horizontem i Olina. Síly došly, takže raději 39/19, 21. Opatrně ve sjezdu, na Šerlich si rozepínám dres, nahodím kašpara 39/23 a konstantní čtrnáctkou se drápu nahoru. Nikde nikdo, ve předu ani vzadu. Tě pic, časovka jako loni! Asi kilák před horizontem někoho minu, na bufetu jsou další dva. Vyměním 2bidony, vezmu 2karbošneky, koláč a fofrem dál. Snad není po nadějích. Bohužel je, ale to si nechci připustit. Ležím za říditky, průměr jde nad 31km/h, žádná sláva, ale mělo by to být po větru. Odbočka vpravo, na Komářím vrchu skoro dojedu jednoho borce. Kmihám 39/19, 21, do cíle daleko. Snažím se dost pít, sjezd radši opatrně, vzadu mám tak 3-4atm. Další defekt už by mě asi psychicky zlomil. Rokytnice, hup nahoru, sjíždím týpka v dresu ČS. Odpadl prý na Šerlichu. Vida, že bych ještě někoho sjel? Padák mi jede v háku, jenom chvíli mi vystřídá a v dalším kopci na Adam ho ztrácím. Adrenalinový sjezd do Mladkova, doplnit bizon, čapnout 2karbošneky, koláč a hnedka ujet 4borcům co tu už stáli. Na rovině mě sjedou, spolu točíme ke Králíkům, ale nejsou na tom moc dobře, takže po odbočení jsem zase sám. Pod Zlatý Potok se nejede moc dobře, ale nikdo mě nesjel. Nahoru se drápu 15-17km/h, radši kmihem 39/21. Po 3,5km je tu horizont a mizerný sjezd. Pak napojení na I/11 a let do Červené Vody. Sjíždím jednoho s KTM, prý nemůže šlapat jak ho bolí záda. Nicméně jde do háku a pěkně visí, i když to slušně rvu. Všimá si mé 7pastorkové kazety a docela nechápe. Nač mít 9/10/11 pastorků, aspoň mám skoky po 2zubech! Před sebou vidím ještě jednoho, ale jede fakt pěkně. Sjíždím ho až za odbočkou na Štítý v tom brdku než se začne padat. Ve sjezdu jde dopředu chlápek s KTM, Cosmicy mu jedou. Pak se párkrát protočíme a je tu stoupák na Horní Studénky. Kostky přetrpíme, visí jenom chlápek s KTM. Prý jezdil biky a letos chtěl zkusit silnici. No odpadl a to jsem se já ploužil 15km/h na 39/21. Asfalt luxus, vítr moc neprudil neb to bylo schované v lese. Nahoře ještě docvaknu jednoho Durateca. Dreamer nikde, síla skupiny hold byla velká. Teď už jen sjet do Štítů. Od pumpy táhnu špic, nechám pilu, ale síla už není, takže 52/23, lehce zrychlím před kobercem ale klíště se vzmuže a dá mě o 0,1sec. Co se dá dělat, jsem 48mý, Dreamer dojel před minutou. Škoda, být to delší ... Vítězem se stal Petr Novák který ujel i Čerovi. Mezi ženami to bylo jednoduché – Lenka Sýkorová, jiná žena letos asi jezdit nebude. Defekt mě připravil možná o 30té místo, co se dá dělat, teď se jen najíst, napít a zkusit štěstí na Brdském švihu. UAC bude asi hodně bolet. Podle vysoleného dresu i zdrchaný ksichtů v cíli je třeba říci, že jsme si to docela práskli ...

Kolíkáč – Česnekový Rampušák

Pátek, den před startem mého osmého Rampušáka, probouzím se s oroseným čelem, angína co sužuje dcery, se chystá zaútočit i na mě. Jdu se změřit, pomalu zapínám ICQ, abych sdělil Quitovi, že nejedu a prodávám mu startovné. Ha, 36,6°C, začínám bez nálady balit věci, v koutku duše sice doufám, že třeba změnou prostředí se stav vylepší, ale je mi bídně. V Roomsteru setrvalý stav, Quit'ák navrhuje česnekovou léčbu, kupujeme v nejbližším krámě a s rohlíkem kousám první stroužek. Nejhorší je, že mě nebolí v krku, nemám rýmu, vlastně mě nebolí nic, ale úplně celej člověk je na odpis. Ani pokoj se sedmi postýlkami nezapůsobí, ani roztočení nohou do Červené Vody v báječné atmosféře, ani čaj, ani česnečka a těstoviny obohacené o další 3 stroužky česneku, ani oranžová parta v hospůdce, je mi prostě mizerně. Ve 22hod. se ubírám na lože s černými myšlenkami a výčitkami, proč jsem nezůstal doma. Vrcholem je bolest hlavy, kterou zaháním pilulkou a pomalu usínám s hrůznými představami, jak sobotu strávím v posteli a o nějaké pozávodní tiskovce si můžu nechat jen zdát, sakryš celý rok se na to těším. Sobota ráno, celou noc jsem spal jak zabitý, pomalu vstávám, hlava nebolí, ruce fungují, nohy jdou, je to možný? Nic mi není, já snad budu muset jet. A už stojím na náměstí v první lajně, ale s velkým otazníkem v hlavě, jak toto dnes vůbec dopadne. No zkusím to, co jsme si předsevzali, přejet Hoblovnu v předních liniích a pak se uvidí. Drtíme první kopec, hlavně se nepropadat dozadu, furt si melu dokola, ani nereaguji na Johnyho výkřiky, jsem maximálně soustředěn, musím vydržet. Letos je to safra nějaké rychlé a nekonečné, jak by se chtělo svésit nohy, ale nesmím, Dreamer, Johny, Míra, stále je vidím, oni tam stále visí, musím taky. Průjezd trychtýřem v Heřmanicích jsme přestáli bez úhony a drtíme další nepříjemné vlnky, dokonce v jedné předjíždíme parkujícího Juru, aby jsme se vrhli do serpentínového sjezdu do Lanškrouna. Je to dobré, stále v prvním balíku, do kterého ze zadu přilítávají utržené korálky, včetně Jury. Ale moc jich není, jak tak koukám v zatáčkách nahoru, už tam jednou doprovodná auta, safra, kam se ztratilo těch 400 lidí? Užíváme si bezbolestnou jízdu v balíku na Nepomuky, kecám s Dreamerem a připravuji se na lesní výjezd na Výprachtice a už je tady slavná Hoblovna. Dopil jsme bidon ze zadní kapsy, tak ho odkazují kolem stojícím divákům s prosbou o vyhození, Míra už tu není, Juru taky nechávám za sebou, ale je tu Olin, který se stává pro mě magnetem, první točky ještě zvládnou, ale závěrečný magnet před horizontem ze mě začíná šíleně lít pot do pravého oka, členka nestačí, jak kdyby někdo spustil sprchu, no to je pěkný, je to tady, nevydržel jsem ani 30km Olin ale týmově čeká a povzbuzuje, ve sjezdu do Čenkovic ještě v dáli vidíme balík, ale o sjetí už se nedá uvažovat, jsme rozstřílení do jednotlivců a ve sjezdu do Jablonného úplně svěšuji nohy, očekávám sjetí nějaké velké grupy za mnou, která tam musí přeci jet. Ale kde nic tu nic, to snad není možný, přece nepojedeme ve 4 lidech dál, to by byla sebevražda. Olin je ale neodbytný a nabušený, neúnavně tahá se stálou starostí, jestli tam jsem. Na přejezdu v Jablonném zvedají závory, ještě jsme 2-3 kusy nabraly a točíme se na Mladkov. Olin by chtěl zastavit, což mu rezolutně zakazují, to by nám ujelo i to torzo co jede s námi, vezmeme jen banán a vodu nabereme až na Šerlichu. Další nepříjemnou skutečností je, že s té naší 6-8 členné skupiny se na dlouhou chystá jen oranžové duo, ostatní jedou krátkou! Tak to je opravdu vypečený Rampušák, v těchto místech jsme v minulých letech vždy valili aspoň ve 40 lidech a teď tohle. Pavel Matoušek s manželkou (KC Brno) podávají bidony, čehož využívá Olin, jedu naprosto odevzdaně a sklesle, představa, že pojedeme časovku dvojic, mě vůbec nenapluje. Konečně v dáli za námi zahlednu barevný, vlnící se roj, to bude balík, to

bude záchrana. Necháváme se sjet a prolítnu balíkem až na konec, zjišťujeme, kdo tu je. Jura, Mirek, Pavel od Olina, Jirka Zárybnický, ale od nás nikdo, to je škoda. Dělení tras a další bolavý okamžik, ze 40 lidí odbočuje na dlouhou 5 kusů, ano čtete dobře, slovy pět. Olin+Pavel, Mirek, Jirka Zárybnický a já. No co se dá dělat, nějak to dobojujeme, první metou se stává čas na Šerlichu, jestli chceme uvažovat o celkovém průměru 30km/hod., tak nejpozději tam musíme být v čase 3:20 od startu. Olin s Pavlem jsou na tom lépe, necháváme je odjet, a naše trio si svým rozvázným námořnickým tempem dává Luisino údolí, ještě před tím potkáváme defektícího Honzise, který nám hlásí pro nás lichotivou ztrátu na čelo pouhé 2 minuty, ani se tomu nechce věřit ... Pak nás Honzis přehučí na velkou pro nás absolutně neakceptovatelným tempem, my si prostě tu dvojkombinaci paní Luisi a pana Šerlicha chceme co nejdéle vychutnat Jsou tu i obávané mouchy šerlichovky, které krvelačně krouží nad našimi helmami, ale nás nezdolají, jedu již jen s Mírou vedle sebe a těšíme se na značku zákaz zastavení, která věští vysněný bufet. Čas 3:15 od startu a Šerlich zdolán a hele Olin tu čeká, díky, díky, počkáme ještě na Jirku a jednoho borce, aby se na Komáří Víšku opakoval stejný scénář, vrchař Olin odjíždí, borce jsme odpárali a tak zase ve třech ukrajujeme nekonečný kopec. A hele na vršku zase Olin čeká, tak to je týmový hráč, jak se patří! Přichází nádherná část k Zemské Bráně, Olina jsme trochu srovnali, aby jel opravdu efektivně pro skupinu, a jeho dlouhé špice nám pošetřily potřebné wattý . Pomalu, ale jistě začínám věřit, že bych to mohl dnes dojet v nějakém slušném stavu, ta včerejší krizovka je, zdá se, zažehnána, ani se tomu nechce věřit, začínám si užívat každého šlápnutí. Před Adamem nás ale bohužel opouští Jirka, naopak s Mírou chytáme nějakou podivnou sílu a sjíždíme si Pavla, Olin je tu taky, vlásenkou se sneseme na bufet v Mladkově, kde nás zezadu docvakne asi 10 lidí. Nóóó, tak teď nezaváhat, do Králíků to musím roztočit, pomoci si a pak se děj vůle boží. Po chvíli se to i začíná dařit a udržujeme stabilní cestovní rychlost kolem 40-45km/hod. a blížíme se ke Zlatému Potoku. Jsou tu sice jedinci, co na špic nelezou, nějaké už jsme odpárali, no snad nám nebudou nastupovat a spurtovat v závěru Zlatý Potok na 160km se odehrává v režii oranžových a kapitána ze Záluží, točíme rychlost kolem 17km/h., tak takhle jsme tady snad v životě nejeli, jak se to ze začátku vůbec nevyvíjelo dobře, tak teď se to mění v naprostou cyklistickou lambádu, přes Červenou Vodu se přeženeme stále v bojovém dobře pracujícím šiku, sjezd zvaný Hambálky a blíží se Olšany, Klášterec a zabijácké poslední stoupání na Zborov. Kostky nám opravily, karty jsou jasně rozdány, teď už není na co se šetřit, pojedeme šrot, čas 6:40 by měl být pokořen, a tím i magická hranice 30km/h. S Mírou jsme se usadili na čele a znovu mydlíme tempo atakující 20km/hod., sjeli jsme si dva borce, Olin stále s námi, to je dobře, on musí být přede mnou ve výsledcích, čekal 2x na nás, byl dnes o hodně lepší. Poslední hup a hele jeden vykuk, co se stále vezl již od Mladkova, najednou nastupuje a ujíždí. Tak tohle se kamaráde nedělá! Řveme na něj, ale on pomalu mizí, ve sjezdu do Štítů, ještě začínám hecovat kvarteto, které tu teď zůstalo, k tempu, přece ho nesmíme nechat takhle ujet. A hele spravedlnost existuje, před cílovým brdkem ho máme, já si ještě ohlídám Olina, aby byl opravdu přede mnou, a pak se již plně můžeme věnovat gratulacím a sdělování si dojmů. Čas 6:36 není úplně takový, který jsem plánoval, ale po pátečních problémech můžu být spokojen a navíc ten závěr, to bylo zase něco fantastického. Musím poděkovat především Olinovi, on byl pro mě hvězdou letošního Rampa, ale i Mírovi, že jsme se zase dokázali naladit na společnou notečku. Bylo to fajn! K povznesené cílové náladě přispívá i Divá Bára se svým vítězstvím pro naše barvy na krátké trase, Báro, ohromná gratulace!! Dále pro mě

velkým překvapením byl Quit, toho bych nazval asi nejefektivnější Šlapkou, na to, co má letos kilometrů a najetých závodů zajel skvělý čas. A mohl bych pokračovat, každý oranjes se popral s letošním Rampem se vztyčenou hlavou a zanechal v Orlických horách nesmazatelnou stopu. A Heroltice? Co k nim říci? To už je klasika, bez které si červen nedokáže mnohý z nás představit, a já jsem moc rád, že jsem mohl být zase při tom!

Mírek – Rampušák, zase po čase s Kolíkáčem po boku

Úvodní kopec se jede hodně svižně, obvykle se jezdí průměrem 21km/h, ale letos 24km/h, nahoře jsem ale pořád v čelním balíku, roztrhalo se to ale pořádně. Sjezd do Lanškrouna se jako tradičně cedím dozadu a vlnky za Lanškrounem jedu na chvostu. To se mi stává osudné. Na krajnici stojí auto, my vzadu musíme při míjení skoro zastavit a pak to zase sjíždět. Bohužel se to trhlo, naskakuje díra, zkouším to sjíždět sám, ale proti větru nemám nárok, balík pomaličku odjíždí i s Kolíkáčem, Honzisem, Dreamerem apod. Hoblovnou pak jedu tak nějak v tempu, abych se nahoře zařadil do nějaké solidní skupinky. To se celkem daří a po sjezdu do Jabloného se nás dává dohromady asi 30. Ve skupině se jenom vezu a nestřídám, stejně na rozdělení tratí zahne spousta lidí na krátkou, tak ať jedou zatím oni. Před rozdělením tratí asi na 60km se ještě před námi objevuje skupinka asi pěti lidí a koho to v ní moje bystré oko nevidí? No ano, je to Kolíkáč!!! Hned je veseleji a to ještě netuším, že se od sebe až do konce závodu už nehneme. Na rozdělení tratí přichází menší šok, když z těch 40ti lidí jich 35 odbočuje na krátkou a nás na dlouhou jenom pět. Z toho Olin ze Šlapek a veterán Pavel Sovák jsou na tom v kopcích mnohem líp a odjíždějí nám, Lousino údolí a Šerlich jedu jenom s Kolíkáčem a Jirkou Zárybnickým. Poklidnou debatu ve stoupání na Lusino údolí nám narušuje jenom Honzis, který defektil a v kopci nás předjíždí snad o 10km/h vyšší rychlostí se slovy: „Nechcete přestat kecat a začít jet?“, Zkouším ho přemluvit, ať se na to vy... a jede s námi, ale nedal se a mizí v dáli. Na Šerlichu na 95km jsme asi za 3:17, o tři minuty později než loni. To ještě jde. Dál pokračujeme v šesti, na Komáří vrch někdo odpadne, Olin zase odjíždí, tak pokračujeme opět s Kolíkáčem a Jirkou Zárybnickým jenom ve třech. Na bufetu v Maldkově na 140.km stavíme a dojíždí nás tam větší skupina. Alespoň si tu rovinu na Králíky pěkně postřídáme a pojedeme. To byl ale omyl. Střídá tak pět lidí, ostatní se jenom vezou, před Králíkama jsem to už nevydržel, schválně tam nechal díru a pak si dojel zpátky dopředu, pár vezoucích se lidí se podařilo odpojit. Ve stoupání za Králíkama se to ještě trochu zredukovalo. Jede se mi poměrně dobře, Kolíkáč a Olin taky nevypadají marně a tak na Zlatý potok diktujeme tempo nebo si to alespoň hlídáme. Přes Červenou Vodu se vcelku střídá a jede a pomalu se připravujeme na poslední kopec přes Zborov. Dole nás vítají luxusně opravené kostky a začíná závěrečný kopec. Jedeme ho společně s Kolíkáčem a Olinem, rychlost 17-18km/h, takhle jsem tady ještě nikdy nejel. Nahoře ještě dojíždíme dva lidi, pak kousek po rovině na Horní Studénky, v brdce za nima nám ještě nastoupil jeden borec, co vůbec nestřídál, což Kolíkáče lehce rozladilo. Ve Štítech těsně před cílovým stoupáním ho ještě sjíždíme, cílový brdek zkouším vyjet na velkou, což se daří a i s křečí, co mě chytla projíždím cílem první z naší grupy v čase 6:36 na 51. místě. Tam nemám sílu ani vycvaknout nohu z pedálu a padám do zábran kolem silnice. Až na podělanej začátek, kdy jsem vypadl z čelního balíku ještě před Hoblovnou, jsem spokojenej, ono to možná bylo dobře. Na víc momentálně nemám, s Kolíkáčem jsme si to zase po čase parádně užili bok po boku skoro celý závod. Bylo to až neuvěřitelný, jak nám to v kopcích jelo naprosto stejně. No a posezení

večer v heroltické hospůdce byl sladký bonbónek na závěr. Akorát ještě musím potrénovat vytrvalost, na Kolíkáče s Icemanem jsem tam neměl a musel jsem zmizet o něco dříve

BESKYD TOUR

D!ablo – Beskyd tour aneb procházka po dně

Na Beskyd Tour jsem se hodně těšil. Bohužel postupná kombinace práce, dovolené a zdravotních problémů měla za následek obrovské manko v tréninku, které vyvrcholilo dvoutýdenní pauzou bezprostředně před závodem. Ambice byly pro to minimální, o to více jsem se těšil, že si to užiju. Na závod jsem vyrazil až v sobotu ve 3 hodiny ráno. V 7 jsem se již v kempu ve Frenštátě zdravil s týmem Vinohradských šlapek, které se “soustředily“ na místě již od včera. Zde jsem se pravděpodobně dopustil závažné stravovací chyby. Ráno jsem vyrazil bez snídaně a cestou na pumpě posnídal jen 2 koláčky a kávu. Hlad jsem neměl, ale správná příprava na maratón to zřejmě nebyla. Od samého rána bylo horko, takže jsem další přísun kalorií nahradil Kofolou. V kapsách jsem měl různé druhy traťovek a na kole dva tři čtvrtě litrové bidony s ionťákem. Ve tři čtvrtě na devět stojíme se Šlapkami hned za startovací branou, balík se ale překvapivě tvoří před startovní čarou, nikoli za ní, jak je obvyklé. Nu nevádí, aspoň jsme ve stínu. Start se o nějakých 10-15 minut opozdil, pořadatelé se chtěli vyhnout průjezdu vlaku na jednom z prvních přejezdů. Konečně jedeme, průjezd městem je tradičně nervózní, hodně jezdců považuje zřejmě kličky a řezání zatáček v pelotonu za ten správný styl. K tomu několik zúžení, protijedoucích či zaparkovaných aut. Pokud se jede na jistotu, tak se člověk soustavně propadá. Konečně stoupání, balík se natahuje. Hákuji Kolíkáče a Olina a postupujeme kupředu. Pak se balík na „vlnkách“ postupně dělí a já nakonec zůstávám o jednu skupinku za těmi dvěma. Malebná krajina, vesničky, úzké silničky, profil nahoru dolů... Taková letní klasika. Ve skupině je i vysoký jezdec ve žlutém dresu, prostě Tour. I přes obrovské vedro se cítím dobře. Docvakává nás další skupina a v ní Astrál. Prohodíme pás slov o tom, jaké je vedro. Jak se profil stává členitější, objevují se nástupy, ale většinou se skupina zase sjede. Až za Kozlovicemi se skupina rozdělí. Trochu to protaktizuju a zůstávám za mezerou v té druhé části. Moc mi to nevádí, ale příjemně překvapí, že je zase ve Štramberku sjedeme. V této větší skupince se se štěstím vyhýbáme karambolu v jednom ze sjezdů, když jezdci na první pozici zřejmě vedrem vyskočí v serpentíně duše mezi ráfkem a pláštěm. Chytne smyk, lehký kontakt s druhým, ale všechno dobře dopadlo a balík nepadl. Aktivita těch, co jedou krátkou opět stoupá s blížícím se Frenštátem. Krátká trasa má cíl na Pustevnách. Ve Frenštátě ještě zvládne čelo skupiny včetně mě na kruháči špatně odbočit. Vracíme se zpět a dospurtováváme zpět do skupiny, která férově zvolnila. Stoupání přes Trojanovice směr Zátora je mírné, jede se příjemné tempo, čeká se na to, co začne ve stoupání na Pustevny. A je to tady. Někteří vyrazí jak o závod, jiní se propadají dozadu, já se snažím jet tak nějak mezi. Najednou ze zadu slyším, jak mne zdraví Quit a Pedro. Jedou svižně, a tak je za chvíli vidím před sebou. Dopíjím jeden z bidonů, docvakávám Pedra a strkám mu ho do kapsy s prosbou, zda mi ho nahoře na bufetu naplní. S úsměvem souhlasí, borec. Ti dva jedou rychleji, já si držím své tempo a konečně jsem také nahoře. Tam je cíl krátké a občerstvovačka. Ne moc šťastné řešení. Je tam fronta těch, co dojeli a nikam nespěchají, přes

ně se tlačí ti, co jedou dlouhou a rádi by co nejrychleji pokračovali, do toho rodiny a gratulanti těch, co dojeli. Naštěstí Pedro s Quitem to nejhorší absolvovali než jsem přijel, tak jen zhltnu 3 půlbanány, doplním i druhý bidon, odskočím si a jedeme dál. Jsme 3 Šlapky a jeden borec v bílém. Nádherný sjezd z Pusteven. Vše se zdá v pořádku. Dole zjišťuji, že nohy nejedou, není síla. Něco je špatně. Koukám vzadu, přede mnou tahá Contador z Popradu (Pedro) a Andy z Kopřivnice (Quit), ať prý se vezu, mám je rád. A už je tu Soláň. Ta je lehčí než Kasárna, mně to však nejede a kluci na mne nahoře s úsměvem a v klidu čekají, jsou báječní, mám pocit, že mám v očích slzy dojetí, díky. Jsme v půlce a já jsem úplně bez síly, uvařený, hotový, na dně. Jedeme dál, kukám, kukám, kukám. A je tu stoupání na Kasárna. Můj stav se potvrzuje. Jak to popsál Lance Armstrong, dnes jsem v roli hřebíku. Mám i hladěák. Popravdě z tohoto stoupání si pamatuji jen ty kočičí hlavy nahoře, horu melounů na občerstvovače a jak posílám Quita s Pedrem dál (díky, díky kluci, ta jízda s vámi byla nádherná, bolest nebolost). Užívám si občerstvovačky, meloun, koláčky, ... Kolem projíždí jezdec za jezdcem, já zůstávám. No, všechno jednou skončí. Sedám na kolo, a rozvážně se vydávám rozbitou cestou směr Makov. Nikam nespěchám. Dole pod kopcem mám ujetu 120 km, zbývá 60. První překážkou je stoupání na Bumbálku. Autostráda, horko, nekonečný kopec. Konečně jsem u motorestu. Dolu to jde pěkně, tady by se to ve skupině jelo. Škoda, jedu sám. Popravdě nevím, zda bych dokázal na Bumbálku kohokoli uviset, takže jsem tam, kde jsem. Cestou ještě jednou bufet, nespěchám, ty melouny i obsluha jsou fakt fajn. Do cíle zbývá 40 km a stoupám nahoru na cestu kolem přehrady. Ta se pěkně vlní nahoru dolů, určitě pěkná trasa na výlet. Pěkné výhledy. Cesta je rozbitá, občas lepivý asfalt, jsem rád, že nezávodím, šetřím techniku i síly. Na konci je to zase nepříjemně nahoru. Z kopečka a po rovině po vyfrezované vozovce se blížím ke stoupání na Smr(t)ček. 20 km do cíle. Tady zřejmě přšelo, ze sedla to raději nezkouším, zadní kolo by proklouzlo, takže lehký převod a „lehce“ nahoru. Tedy spíš pomalu než lehce. Konečně jsem nahoře. Sjezd lesem, opatrně. Občas díra jako past na mamuta. Dole před nájezdem na hlavní mne zastavuje pořadatel a dává mi čip jezdce, který zde v prudké pravé havaroval, abych ho dovezl do cíle. Nechápu úplně smysl této akce, ale strkám čip do kapsy a jedu dál. Kdo by si myslel, že po absolvování Smrčku mám vše nejhorší za sebou, hluboce by se mýlil. To, co autor trasy vymyslel na posledních 10 km, je opravdová tečka nebo spíš vykřičník. Procházka po dně pokračuje i zde. „To si snad dělaj (doplň své oblíbené slovo)!“ Tak to se mi dralo přes suché rty pod každým dalším a dalším krpálem. Pořadatelé zde vedli trasu přes každé dostatečně prudké stoupání různých délek, některé nechutně prudké jiné nehorázně dlouhé, další pak prudké a dlouhé (vzhledem ke stavu mého těla a jeho energetických zásob). Tachometr již dávno ukázal 180 km, situace a profil se však nemění, nahoru, dolů. Neslezu!!! Nakonec prudká pravá na hlavní, tachometr ukazuje 186 km a 500 metrů přede mnou velká nafukovací brána. No, tak jsem tady. Nic nepředstírám, „vychutnávám“ si pomalou jízdou poslední metry, slyším, že na stupních někoho dekorují. Dnes jsem se tedy prošel po dně. Podaří se odrazit a vydat se vzhůru? A kam až? Závěrem bych rád věnoval zvláštní poděkování Petrovi a Quitovi, dvěma borcům, kteří se o mne mezi Pustevnami a Kasárnami vzorně starali a podporovali mne v marném boji. I přes chybějící síly byla radost jet v jejich společnosti. Strašně moc jsem s nimi chtěl jet dál, ale na Kasárnách jsem je musel přestat brzdit a poslal je vpřed samotné. DĚKUJI!!!

Dreamer – Premierovy Beskyd v Saharske vyhni

Beskyd Bike jsem puvodne vubec nechtel jet, ale to same bych mohl rict i o Sudetech, Rampusakovi, nicmene s jidlem roste chut a zjistil jsem ze jezdit jen jednou za rok Krale Sumavy je tak trochu hloupost. Pocasi sice slibovalo tropy, ale dest byt nemel, takže když se mi naskytla možnost jet na Beskyda s kluky z Plzně, které jsem poznal na jednom SUACU a kteří dojíždí maratony do TOP30, neváhal jsem a hozenou rukavici využil! Kluci mě nabrali v Praze ve 12h a vyrazili jsme směr Beskydy. kolem 16h jsme na místě, lehce s úžasem hledím na homole vyrůstající z údolí a tyčící se do velké výšky. A to říkám jako člověk ze Sumavy, inu Beskydy mají úplně jiný charakter, takže jsem se zas o něco nachytil :) Ubytováváme se v TRojanovicích v penzionu Koksar, kde domlouváme i sprchy po závode a vyklizení pokoju za mírný příplatek. Kolem 17h se jedeme rozjet, směr Pustevny. Jedeme, povídáme a najednou jsme v pulce Pusteven, takže nakonec vyjedeme až nahoru, zpetně nevím jestli to byl nej napad, ale co už, aspoň se podívám na Pustevny 2x, na Beskyda se stejně jedu učit a ne zavodit :) Nasleduje cesta zpět, prezentace, vykoupaní a pak volám Kolíkáčovi, jak to je s tou večerí v pizzerii. Kolíkáč má zpoždění, takže v hospodě se potkáváme až před osmou hodinou. Dávám si testoviny a v 9 rychle musím na kole zpět do Trojanovic, než bude tma. Celkem jsem v pátek najel v rámci "rozjetí" 25km s vyjezdem na Pustevny, jak jsem psal, asi to nebylo úplně ideál :) V sobotu vstávám, snídám, všechno ok, cítím se dobře, na startu jsme v 8:30, stojíme v první láně a pěkně se potíme a to jsme se ještě nerozjeli. Pak nás zase asi tak 100 lidí předbehlo, takže po startu mám co dělat, abych chytl první balík, to se mi moc nelíbí jet naplno hned od startu :) Jede se docela ostře, porad si docvakávám první balík, ohlízím se kde je Kolíkáč s kterým chci jet. Je tam i Olin. Nejak jsem se nemohl rozhodnout jestli má cenu udržet se v balíku nebo si vystoupit, takže jízda tomu odpovídala, člověk porad nastupoval a zvolnoval. Nicmene s Kolíkáčem i Olinem se pak do balíku dostáváme, ujíždí nám až ve stroje ve Stramberku, ale pak balík zase sjíždíme, protože parkují někde na zel. prejezdu. Blízíme se na konci balíku k Frenstate a následuje hodně osklivý pád v 60kmh v celé balíku. Peloton se pak dělí na dva kusy a to už začínáme stoupat na Trojanovice a Pustevny před námi. Průměrný tep mám 170, av speed 35,5 tak říkám Kolíkáčovi že už necháme první balík jet. Deláme dobře, ale ty skoro dvě hodiny skoro maximalních intenzit dělají svoje a tak na Pustevny mám docela krizi a jedu tam snad pomalejš než v pátek při rozjetí! Krizi má ale daleko víc lidí, např. Michal Chadim z KC Brno kterého mijíme, nebo někteří borci co jedou v protismeru a tím pádem vzdali. Na Pustevny bylo super že na mě Kolíkáč počkal, to byl pro mě nejhorší kopec. Nahore jsem se srovnal, doplnil pítí (ty 2l co jsem vezl jsem do Pusteven vypil a stejně jsem se cítil dehydratovaný), dal si meloun a jeli jsme dolu. Udelala se grupa asi 7-10 lidí, na Solan se ale trochu trhála. Na Solani jsem se těšil na meloun, ale měli jen vodu a iontak, kterým jsem si polil nohy, neb vypadal jako voda :) Dojel nás i Olin, super výkon, podle času na fotkách na nás na Pustevnách ztracel asi 4min. Solan dolu, rovinka před Kasarnama, kde je 35,8 stupně podle GARmina, no prostě parada :) Piju o život, snažím se i něco sníst, nohy už jsou docela ok, ale už je to těžký ZDV až Tempo, na nějakou super intenzitu muzů zapomenout :) Kasarna jedu na 34/25 kolem 10kmh. Nahore se zase obcerstvime, dávám si hlavne meloun, to byla moje spása :) Slovenska část Beskyda pěkná, stoupaní na Bumbalku ale osklivé, krizi nemám, ale jsem ve skupině porad vzadu. Stejně tak i při sjezdu k nadrží Sance, moc nestřídám, ale kluci tahají moc pěkně, jak říká Kolíkáč jet tenhle úsek sám by byla škoda. Najízíme na cyklostezku kolem Sance, povrch

roztekly asfalt, vlny, je to teda dost o zivot, resp. o defekt .. nastesti prezivame a padame na hlavni silnici do Ostravice. Ta je ale vyfrezovana a jelikoz je mirna prehanka a silnice mokra, moc bezpecne to take neni. Jeden kluk tam nejak vytrh nohu z pedalu a malem sebral Kolikace, vse ale nakonec ustal. Najezdime na Smrcek, uz neprsi, ale je totalni dusno. Tady uz jedeme vylozene co to da, Kolikac nas jeste hecuje, ze kvuli tomuhle jsme trenovali v zime, ma pravdu, takze se mackam co to jde a nahore jsem s nim a Olinem, ktery jede fakt uplne super. Tady uz si rikam, ze jestli jim uvisim do konce, necham jim v cili misto prede mnou, protoze na tom byli o fous lepe. Nase 6-7 clenka skupina se trochu trha, ve sjezdu, ktery je opravdu nebezpecny nas blokuje mechanicak nekoho pred nama, dojde nam to az za chvili, kdyz ho dojedeme. Nejsme ale mali kluci, takze toho borce s ledovym klidem predjizdime a jedeme si svoje. Olin vytrhava pedal z kliky, par km pred cilem, to je smula! Jeste predjedeme asi 2 lidi, tesne pred cilem Kolikac v tahlem mirnem kopecku odjizdi a zaslouzene je z nasi skupiny v cili prvni! Ja uz zaver neresim, nechavam i dva kluky z nasi skupiny, tahali preci jen vic, nema cenu spurtovat o nejaky 70-80 misto jak jsem si myslel :) Nakonec z toho ale bylo 50. misto, zpetne dle vysledku je videt ze tretina lidi z dlouho vzdala a vubec nedojela, tim dostava vykon dalsi rozmer a zajet prvni Beskyd v zivote v 35 stupnich do TOP50 je pro me super, kdyz uvazim ze jsem se uplne neodrovnal a mel cas pozorovat i krasnou beskydkou krajinu, stylove chalupy a roubenky a pasouci se ovecky! :) Beskydy na me udelaly opravdu dojem a bude li osud naklonen, za rok se tam vratim.

Kolikáč – Beskyd, Beskyd, Beskyd!

Beskyd, Beskyd, Beskyd! Magický závod, který mě již po deváté v řadě přitáhl na start. Týden před onou sobotou, ve mně bojuje myšlenka proč? Proč to woe děláš? Trasu znáš nazpaměť, kopce jsou tam zabijácké, zase bude vedro, zase budeš mít křeče, Smrček tě dožene zase do naprostého zoufalství. Navíc ta cesta do Frenštátu není žádná hitparáda, takhle v pátek po D1, to je dobrý drasták. Je pátek po obědě, stojíme v totální koloně před Průhonicemi na 5km D1, vedro k zalknutí, ano takhle jsme si to přesně představoval. Před Mirošovicemi zase lítá před námi nákladák s prasklou přední pneumatikou, taky dobrý . Pak už cesta bez větších problémů přes Bystřici a pak přes Brno pro Yettiho a kolem 19h. už nás u Hranic prozvání Quit a nabízí zajištění prezentace. Díky! A kolem 20h. usedáme na večerní tiskovku, bylo to krásně strávené odpoledne s volantem v ruce . Ale na to se už zapomíná, je tu oranžová parta a startovní horečka stoupá. V chatce pak s Kaprem, Olinem a Pavlem Sovákem ladíme poslední detaily před tou sobotní výhni. A předpověď se splnila beze zbytku, již ráno před chatkou mě lechtá svými paprsky ta žhavá koule, která nám bude dělat příjemnou společnost po celý den. Nalít do sebe ještě co nejvíce tekutin, do zadní kapsy narvat plastovou flaštičku s vodou, osvěžení za krk se bude hodit. Stojíme na náměstí, start se o malinko posouvá, ale pak již směle můžeme začít ucucávat první kilometry z beskydského rozpáleného kotle. Hlídám si Dreamera a Olina, Ti by se měli dnes stát mými bratry ve zbrani, jedu s neskutečným respektem, snažím se co nejvíce točit lehké převody a jet co nejúsporněji v závětrí balíku, nastřádané síly se dnes ještě budou určitě hodit. Ale stejně moc nevěřím ve zdárný průběh, už jsem celý obalen potem a ztěžka vydýchávám úvodní brdky, které se jedou v mnohačetném a bezprizorním davu hlava nehlava. Jaká škoda, že nestartují trasy odděleně . Před Hukvaldy už jsme odpárání od čela a zůstáváme asi ve 20-ti lidech, uff snad už to bude bezpečnější, ale průjezd Příborem díky objížďce a spadlým šraňkám nám nabízí zase pohled

na zaváděcí vozidlo a čelo závodu. A je to tu znova, o kritické situace není nouze, před Štramberkem si tu jeden borec ustlal, a červený ionťák, co zalil asfalt, vypadá jako krev . A Štramberk znovu konečná, nestačím tempu a vystupuji. Ale před prvním pitným bufetem v Ženklově jsme zase v balíku, zdrželi je znovu závory, a zase všechno na novo Bohužel na Štramberku si vybral slabší chvílku Olin a není tu s námi, ale věřím, že si nás dojede. Bufet většina nestaví, Ti co chtějí zastavit, mají smůlu, jsou nemilosrdně seřváni, ať pokračují dále a nezdržují ... Před Frenštátem v táhlém klesání, kdy jedeme kolem 50-60km/h. najednou rachot kol a asi 6 borců se nehezký vyklopilo . No uff, stalo se to v přednější části balíku a zrovna před chvílí jsme si říkali s Dreamerem, že bychom si mohli najet dopředu, no ještě, že tak. Ve Frenštátu míváme Juru, který hlásí, že končí, ještě ho hecují, pojed' s námi, zabouj, s námi si to užiješ ... Čelo ještě hákujeme pod kruháč v Trojanovicích, kde si s Dreamerem naposledy dnes vystupujeme a začínáme jet pro nás maratónské tempo, které by nás mělo bez větších následků dopravit do cíle. Dreamer kontroluje tepák a Pustevny tedy jedeme podle něj, na začátku nám odjíždí Pavel Sovák, možná to šlo jet s ním, ale kdo ví, co by se pak dělo na Smrčku... Takto si Pustevny vykroutíme přijatelným tempem a nahoře nás očekává bufet, kde je neuvěřitelný zmatek, krátká trasa tu měla cíl a borci se taky občerstvují, ale je potřeba vše doplnit, čeká nás náročná část. Při odjezdu z bufetu se loučím s Jurou, který to pro dnešek zabalil, bohužel Olin nedorazil...Sjezd je velkým osvěžením, je to jako když zapnete větrák a v té 60km/h. rychlosti to krásně ochlazuje, úsek na odbočku k Soláni mi letos nějak rychle uběhl, jedeme asi v 7-8 lidech, snažíme se skupinu ve stoupání na Soláň držet při sobě, údolí pod Kasárnami se zase bude hodit jet v kolegiální spolupráci. Bidony začínají chrastit, zadní flaštička plní bezvadně svoji úlohu, voda za krk a na hlavu je hotovým rájem na zemi. Jede s námi i starý známý z maratónů Jirka Zárbynický, tak cesta příjemně ubíhá, okolo tratě jsou i ochotní podavači vody, voda se prostě dnes cení zlatem . Soláň dobítá, pitný bufet vypleněn a bojovník Olin se po chvíli též zjevuje, no tak to je paráda, vzhůru na Kasárna! Z Karlovic to točíme asi v 8 lidech, smůlu má Jirka, který vymete díru a defektí . Vytrpíme Kasárna, stále se mi jede dobře, žádné nabíhající křeče, o které jsem tu neměl v předešlých letech nouzi, a konečně bufet z tradiční napuštěnou vaničkou plnou ledové vody, úplná oáza na beskydské poušti. Melouny, šátečky, doplnit bidony, nohy do vaničky, uáááá to je Vám krása. A hele zezadu přijela nabašená skupina se známými borci: Tomáš Bartoš-HIC, Vojen Očenášek-SOS, Radim Skála-Sokol Veltěž. Tak to ještě nebude jednoduché, spojujeme se s Vojenem a Radimem a zakládáme tak grupu, která vydrží až do cíle. Jsme na 115 km a začíná mě to bavit. Začínám si užívat trasy, tady jsem vždy trpěl, prožíval muka, končil s cyklistikou ... A letos? S Olinem se stáváme motorem naší grupy, občas zalezeme do háku, ale kopce se jedou podle nás. Bumbálka má chvílemi úplně nový povrch, zase jsou tu obětaví podavači vody, ale ani Dreamer, Vojen či Radim se nenechávají zahanbit a výrazně pomáhají k tempu. A ve sjezdu k bufetu je to potřeba, kalíme to kolem 50km/hod. a pravidelně točíme. Na bufetu jen chvílku a hned na Jamník, safra furt to jede, i ten objezd okolo přehrady, v rozteklém asfaltu se nějak překonal a řítíme se ke Smrčku. Letos mě kámo, nesmíš dostat! Před tím ještě Vojen trefí hranu vyfrézované silnice, která ho vyhodí z pedálů, chytne malou ztrátu, ale ve stoupání na Smrček je tu zase zpět. Silnice je pěkně pokropená od předešlé přeháňky, Olin začíná točit svoji vrchařskou frekvenci, skočím mu do háku a pomalu odjíždíme zbytku. Jsme na 165 kilometru a dáváme si pěkně do těla, hůůů byl to mazec Oline! V nebezpečném sjezdu nám cestu zablokují dvě auta, která si stoupnou vedle sebe a řidiči si v klidu povídají ze stažených

okének, no do háje, teď se tady smotat, dobrzdňujeme, řveme, řidiči ale nereagují, až když přilítne zbytek grupy, tak se auto dává do pohybu a my za ním. Po chvíli zjišťujeme, že to je doprovodné vozidlo, jednoho ze závodníků . Stávám se vodičem skupiny, šipky jsou někde hodně na poslední chvíli a kdo tu jede poprvé, tak vůbec nechápe, kam se ještě pojedou a jaké vychytávky nás ještě čekají. Maralák, stojka na 175 kilometru už hodně bolí, smůlu má zase Olin, svojí ohromnou silou se mu podařilo vyšroubovat pedál z kliky . Cíl se pomalu začíná přibližovat, dnes nemám sebemenších výčitek, že bych se jen vezl a tak v posledním vážnějším hupu zkusím skupině poodjet. A podařilo se, nikdo nezareagoval a tak si můžu vychutnávat osamoceně poslední metry na vítězné vlně. Možná pro mě nejkrásnější dojezd v beskydské historii, bez křečí, i z toho sedla se dokážu zvednout a zaspurtovat . Předstartovní plány hovořily o čase kolem 6:30hod., v závěru jsem už čas vůbec nesledoval, a tak čas 6:30:01 ve výsledcích je sladkou tečkou za vypečeným Beskydem 2010. Beskyd znovu potvrdil svoji náročnost, letos (po kolikáté již?) ukrutné vedro, které připsalo hodně jezdcům DNF. Jsem hrdý na to, jak se s tím všechny Šlapky porvaly, Kapr ukázal svoji sílu a zálibu v tropech a jen těsně mu uniklo pódiové umístění, to však si naplno mohou vychutnávat Honza s Cancellarou, kteří si díky skvělým výkonům odváží stříbro. Psát o tradičních domácích jako je Strejda, Yetti, Pedro nemá smysl, o nich to všichni už moc dobře víme, zase předvedli, že se dokáží obětovat méně výkonným a dotáhnout je do cíle. Diablo se vrátil po dlouhé době na maraton a bojoval jako za starých časů, Lemonda přemohl těsně před cílem vydatný déšť, který změnil silnici v řeku a dál pokračovat by byl asi hazard, a proto využil doprovodného auta. Mike potvrdil pověst tvrdého muže amerického fotbalu a nechápu, že to ještě dojel s takovým zraněním, klobouk dolů a dej se brzy do kupy! Beskyd ale není jen samotný závod, tiskovky se povedly, dorazil i Rainy, mělo to atmošku! Díky všem, co se o to zasloužili...

Yetti – Domestik, časovkář a opět domestik

Po zdravotních peripetiích jsem se rozhodl jet letošního Beskyda zpočátku zvolna. Po startu jsem se držel ve šlapkovské A skupině vedené Strejdou. Hned od začátky jsme byli ochuzeni o dámskou společnost, Cancellaru a Alenu, které jely v duetu spolu až pod Pustevny. Po pár kilometrech odjíždí i veterán Josef jedoucí krátkou trasu. Tempo ve skupině se jede dle možností veterána a jednoho ze zakládajících členů Vinohradských Šlapek Honzy Mareše. Snažil jsem se s Lacem a Strejdou pracovat na špici a občas vytvořit nějakou momentku. Za Příborem mám drobnou technickou potíž, kvůli které zastavuji. Na ostatní volám, ať jedou, že je dojezd. Po rychlé opravě se snažím ve sjezdu k Zavišicím naši partu dojet, ale nepozorností vjíždím do výtluku na silnici a ztrácím brašnu s duší a nářadím. Vracím se pro ni s vědomím, že mi dá zabrat dotáhnout se do Strejdové skupiny. To se mi daří až ve stoupání ve Štramberku. Na první bufet v Ženklově mám v bidonech sucho, což dokumentuje dnešní vysokou teplotu ovzduší. Po jejich naplnění se zakusují do melounu a na cestu si беру buchtičky. Laco směrem ke Strejdovi komentuje: Trvalo mi to třicet pět vteřin i s vyčůráním. Pokračujeme dále spolu. Za Veřovicemi dojíždíme Pavla Peštu z HaPe. Měl defekt, ale jede jen krátkou trasu. Za Bordovicemi podle plánu s Lacem odjíždíme. Před Trojanovicemi nás dojíždí Míra Rožek z KC Brno. Míra zakufroval asi patnáct kiláků. Odjíždí nám u Ráztoky, kde fotí manžel Aleny. Podle něho má Alena necelou půl hodku náskoku. S Lacem ladíme tempo, ale na kašpárka se snažím jet kadenčněji bez ohledu na tepy. Proto za druhou serpentinou Lacovi odjíždím. V polovině kopce pozvolna dojíždím Míru a pokračujeme

spolu. Asi jeden a půl kiláku před Pustevnami neudrží tempo a tak stoupám dále sám. Po chvíli mě předjíždí Le Mond. Na bufet na Pustevnách dojíždím zase s prázdnými bidony. Po doplnění a občerstvení čekám na Laca. Za chvíli doráží na vrchol, ale je nějak špatný. Posílá mě dál, on prý bude čekat na Strejdu. Vyrážím s Le Mondem a Mírou z KC Brno. Ve sjezdu do Prostřední Bečvy jim výrazně odjíždím. Přestože do Solance jede pomalu mě nikdo nedojíždí. Zvoní mi mobil. Volá Míra, že je za Dolní Bečvou. Vysvětluji mu, kde udělal chybu a neodbočil. Le Mond ve sjezdu ztratil ještě víc. Pro mě se tímto mění závod v soukromou časovku. Stoupám na Soláň, kde pořadatelé přidali pitný bufet, což byl od nich velice pozitivní nápad. Se znovu naplněnými bidony se řítím do Velkých Karlovic, za kterými mě čeká nejnepříjemnější úsek pod stoupání na Kasárna. V údolíčku za úplného bezvětří pralo naplno slunce a přehřátý a suchý vzduch se pomalu nedal dýchat. Ještě před první serpentinou pod Kasárny dopíjím první z bidonů doplněných na Soláni a druhý ještě pod bufetem na Kasárnách. Naštěstí v kopci jsou vysoké stromy a tak se dá stoupat chvílemi v jejich stínu. Na bufetu si kromě pití, melounu, banánu a rohlíku dávám i sprchu. V této výhni to alespoň na chvíli osvěží. Zjišťuji, že Alena je přede mnou asi čtvrt hodky. Z bufetu se musím přehoupnout přes hraniční hřeben a už mě čeká dlouhý sjezd do Makova. Ve stoupání na Bumbálku předjíždím Mirka Polnara. Nepatrně se ovlažil vzduch díky přehánce na Smrčku. Za Bílou dojíždím prošitou Cancelaru a tak jí nabízím místo v háku. Potěšena, že nepojede dál sama se zavěšuje. Opouštím své tempo a s ní i myšlenku stažení ztráty na Alenu. V tuto chvíli se z časovkáře stává opět domestik. Po necelých dvou kilometrech přijíždíme na poslední bufet, kde potkávám staré známé z týmu Becaro. Trošku jim spílám, že nepomohli Canceláře. Ona je ale brání, že neměla na to je uviset. Necháváme je odjet a pak přes Jamník objíždíme přehradu Šance. Ukazují Canceláře odbočku s nápisem "Lysá Hora 11km" a ta procedí mezi zuby "Ani náhodou". Pod hrází do Ostravice ji opět tahám špici a po odbočce na "Smrtček"svorně stoupáme vedle sebe. Poslední a nejhroší metry na Smrček jsou za námi a čeká nás nepříjemný sjezd. V dolní jeho části stojí sanitka, ve které ošetřují nějakého závodníka. Pořadatel, který nás zpomaluje, oznamuje, že sanitka je zde dnes už po páté. Na konci sjezdu nad Kunčicemi pod Ondřejníkem jsou v esíčku hrozné výtluky. Daří se mi snížit rychlost a díry zdárně přeskákat. Pro únavu a vyschlo v krku nejsem schopen zavolat na Cancelaru, aby si dala pozor. Nemá sílu zmáčknout naplno brzdy a v dosti vysoké rychlosti vjíždí do tohoto nebezpečného místa. Neudrží to a lehá na levý bok. Naštěstí to odnáší jen s odřeninami a zlomeným nehtem. Je stále hrozné vedro a my pokračujeme přes Maralův kopec k Trojanovicím. Do odřenin stéká pot a tak nechci ani pomyslet, co Míša pociťuje. V posledním kopečku v Trojanovicích mi dochází pití. Už jen zatáčka doprava, přejet mostek přes Lomnou a vlevo na cílovou rovinku asi s čtyřprocentním stoupáním. Velice unavení, ale s úsměvem projíždíme cílem, kde nás vítá prezident Kolikáč, Quit, fotící Kapr a kde se vzal, tu se vzal Laco.

OKOLO TATER

D'ablo – Povedená premiéra v Tatrách

Tatry jsou nejuzdálenějším závodem serie. Stejně jako na Beskyd tour se mi nepodařilo odjet v pátek večer. „Výlet“ tedy začal až v sobotu ve třičtvrtě na jednu ráno. Nejel jsem sám, tentokrát mne vyrazili podpořit a podívat se do Tater manželka a jeden ze synů. Díky tomu jsem nemusel odřít celou cestu, nicméně o spánku se hovořit nedalo. Na posledních sto kilometrech před Popradem nás chytla průtrž mračen, která v cyklisticky vyšňořeném Popradu polevila ve vytrvalý déšť. Proto jsem se ani nerozjížděl a s novinami pod dresem se vydal rovnou na start. Cestou jsem ještě mezi barevnými obytnáky cyklistických týmů z mnoha zemí stačil nasát atmosféru. Vůbec, startovní listina byla nabitá špičkovými závodníky a týmy z mnoha zemí, včetně současných i bývalých profesionálů a reprezentantů. Závod má mezi nimi zjevně vysoký kredit. „Přeskočením“ přes barieru jsem se pak dostal do blízkosti „Cancellary“ a „Yettiho“. Zamával jsem svému doprovodu a už se jede. Déšť ustal, silnice jsou mokré. Po startu se jelo až do Starého Smokovce za zaváděcím autem, zpočátku volně, pohoda, plynulé tempo, oproti startům na jiných maratonech velice uspořádaná a bezpečná jízda, mírné stoupání zřejmě pomáhá. Podíval jsem se až na samé čelo balíku, tam jsem pozdravil „Olina“ a „Astrála“ a zase se „zasunul“ zpět do hloubi balíku. Zaváděcí auto i čelo balíku začaly stupňovat tempo. Nenápadně, ale trvale. Zpočátku jsem tuto změnu následoval, později jsem začal couvat a propadat se dozadu, popravdě rychleji než jsem si přál, ale hlava ani tělo nechtěly jet hranu, přeci jen respekt z trati tu byl. Zejména pak vědomí že stoupání pokračuje až na sedlo Štrbského plesa na 30. km a pak na 220 km trati celkem 3000 metrů převýšení s tím, že všechny ostatní kopce přijdou až po stém kilometru. Hlavně nepřepálit začátek. Kolem mne bylo stále dost jezdců, takže jsem jel pro mne přijatelné tempo, nechtěl jsem vystřílet všechn prach na prvních třiceti kilometrech a pak ve druhé dvoustovce trpět, umístění neumístění. Projeli jsme Smokovcem, kousek rovinky a pak znovu nahoru. Skupina složená ze Slováků, Maďarů, Poláků, Němců a Čechů pokračovala v příjemném tempu a už jsme nahoře. Tam vidím La Zorru i Angela povzbuzovat, fotit a natáčet. Rád je vidím. Fotky později ukázaly, že jsem zde ztrácel 5 minut na čelo a 2 minuty na „Pedrovu“ skupinku. Přehoupali jsme se přes sedlo a hurá dolů. Na cestě je spousta nečistot, klacků, kamínků a kamenů, je třeba jet opatrně a vyhnout se defektu. U krajnice je vidět pár jezdců, kterým se to nepodařilo. Defekt se nevyhnul ani jednomu z Maďarů, ostatní jeho krajané vystupují s ním, škoda pro ně i pro nás, vypadali, že by to na rovinách pěkně roztočili. Víceméně po rovině a z kopce projíždíme Liptovským Mikulášem. Skupina nepředvádí zrovna ideální spolupráci, každou chvíli někdo nastoupí, jízdě chybí plynulost, úplné šílenství nastane v Liptovském Mikuláši, tam se nastupuje kanál nekanál, semafor nesemafor. O neefektivitě takového počínání nejvíce vypovídá, že na „Pedrovu“ skupinu jsme tímto stylem jízdy ztratili ze sedla Štrbského plesa ztratili dalších 15 minut, celkem tedy 17. Takto to dovalíme až na osmdesátý kilometr. Tam začíná 12 km stoupání na Huty. Opravdová lahůdka. Lepší vrchaři odjeli již na prvních 30 km, takže teď si mohu jet svoje a v podstatě se držet v přední části skupinky. Na konci dokonce zrychlují a odpoutávám se od skupiny s vírou, že v následujícím sjezdu někoho dojedu. Dáme se dohromady tři. Jeden je po defektu. Společně stíháme skupinku, co je na dohled. Na rovině je máme. Je složená z dalších jezdců, co měli defekt, takže ve stoupání se

ukazuje jejich vyšší výkon. V prvním kopci to ještě zuby nehty uvisím, ale v dalším vystupuji a jedu sám. Dost dlouho mne nikdo nedojíždí. Až za Oravicí mne docvakne skupinka, která zaostala na Hutech, a nabalila cestou další jezdce. Je nás asi dvacet. Odpočívám v balíku, nikdo nijak moc netahá, nezdá se, že bychom někoho dotahovali. Další občerstvovačka má poetický název Hladovka :-). Je na mimořádně strmém kopci. Další atrakcí jsou ženy ve Slovenských krojích, podávající občertvení. Beru od nich kelímek ionťáku, rychle ho do sebe házím, od výborně připraveného a běžícího Angela беру postupně nový bidon, banán a srpek melounu. O meloun se dělím s jedním z dalších členů skupiny. Ve stojce se skupina částečně rozpadá, já zůstávám v její přední části. Přejíždíme hranici do Polska. Tam projíždíme zajímavou vesnicí, postavenou ze samých srubů. Dlouhé stoupání na Zab, skupina se znovu trhá, ve sjezdu prší, silnice je kluzká. Vesnice jsou plné diváků, úplně jak na Tour. Diváci byli i ve slovenských obcích, ale v Polsku je to ještě silnější. To je oproti ostatním maratónům unikátní, nikde jinde tolik diváků není. Každá skupinka je v Polsku navíc doprovázená policejní motorkou. Začíná jít do tuhého, je jasné, že ve skupině jsme 3-4 jezdci „připravení“ k závěrečnému zrychlení nebo, chcete-li, ataku. Dochází k nim ve stoupáních a sjezdech těsně před a za Polsko-Slovenskou hranicí. V jednom z kopců nastupuji s vidinou vrcholu, ale za zatáčkou pak musím pokračovat ještě asi 4 km, tím se spolu se dvěma Slovenskými jezdci odpoutáme od zbytku skupiny, ve sjezdu pak náskok držíme a zvyšujeme. Na dalším kopci dojíždíme další skupinku. Ta je složená z jezdců, kteří mi odjeli před Oravicí. Další kopec jedeme s nimi, v dalším se situace opakuje, před vrcholem odskočíme a ve sjezdu náskok udržujeme. Ani na rovinách a z kopce nepolevujeme, ti dva jedou lépe po rovině a z kopce, delší stoupání vyhovují mně. Vrací se mi bolest kolena, která začala při tréninku v Krkonoších, takže se snažím jet plynule a frekvenčně. Konečně je tady poslední dvoukopec do Tatranské Lomnice a Starého Smokovce. V Lomnici vidím v dálce oranžový dres. „Pedro“! Mám radost, že ho vidím. Společně stoupáme do Smokovce. Sil mám dost, tak jdu kilometr před vrcholem zase na čelo a trochu přikládám pod kotel. Nahoře docvakneme ještě jednoho a za sebou slyším slovensky: „sme tu dvaja, jedem“. Neohlížím se a doufám, že jeden z těch dvou je Pedro. Ve sjezdu za přejezdem jdou přede mne, „Pedro“ tu není. Jsou to ti dva „rovináři“. Chytám díru, kterou už sám nesjedu. Dojíždím cizince, nevím odkud, anglicky se domlouváme, co dál. On je hotovej, já sám také nemohu. Za chvíli je tu „Pedrova“ skupina. 5 km do cíle. Posledním kopcem je nadjezd dálnice. Za ním odskakuje jeden Polák. Čekám, kdo ho bude stíhat, nikdo nic, co je to za taktiku? Když už má snad 200-300 m zkouším skupinu rozjet, párkrát šlápnu ze sedla a čekám, kdo mne vystřídá, ohlédnu se a za mnou díra, co teď. Přede mnou uprchlík, za mnou pasivní skupina, jejíž čelo kotví „Pedro“. Nedá se nic dělat, musím jet. Můj náskok stoupá, ztráta na Poláka se pomalu zmenšuje. Skáču přes retardéry. Je třeba ještě přidat, přece ho nenechám ujet, poslední kruhák, pak nájezd na pěší zónu. Dotahuji Poláka, ten se ohlíží. Cíl je příliš brzy, chybělo mi deset metrů. Necelou minutu za mnou přivádí skupinu na cílovou pásku Pedro. Mám za sebou nádherný závod, po utrpení na Beskyd Tour určitě pokrok, ne výsledkem, ale pohodovou jízdou. Tatry Tour je výborně zorganizovaný závod. Mimořádná divácká kulisa. Krásná příroda, kromě sjezdu ze Štrbského plesa výborné silnice. Doprovodné motorky pro každou skupinku, policií na obou stranách hranice důrazně zastavovaný provoz. Silná zahraniční účast, včetně profesionálních klubů, velké množství doprovodných vozidel. Celkově výborný závod, z mé strany pak spolehlivý, byť konzervativní a pokorný výkon, který umožnil v závěru stupňovat tempo a v kopci „tvrdit

muziku“. Ke stoprocentní spokojenosti snad jen jet o 15 minut rychleji, nejlépe uvisením o jednu či dvě skupinky v předu na prvních 30 km do kopce. A na tom se do příštího roku zapracovat dá.

Lu – Předloni čtvrtá, loni třetí, letos druhá, za rok... Kdo ví? ;-)

Ráno přšelo. Slyšela jsem to už z postele. Po roztáhnutí závěsů jsem venku uviděla pěkně rovnoměrně zataženou oblohu – tohle nebyla žádná krátká přeháňka. No do prčic! Startovat maraton v dešti, to je zlý sen. Ale stal se zázrak – než jsme se nasnídali a přichystali, přestalo pršet a začalo se to trhat. Půl hodiny předtím bysme tomu nevěřili! Na start jsme dorazili na poslední chvíli – Vojen je snad první člověk, který je pomalejší než já :-). Už krásně svítilo sluníčko a kromě toho bylo i celkově nečekaně teplo, takže jsme honem vymýšleli, co s přebytečným oblečením, protože kapsy jsme měli samozřejmě plné. Vestu jsem připevnila pod podsedlovku (silnice přece jen ještě oschnout nestihly, takže to schytala v plné síle), návleky na ruce jsem si nechala s tím, že je případně shrnu k zápěstím, ale co s návlekama na kolena? Nakonec jsem si je nacpala vedle kapes pod dres, ale bylo mi jasné, že se pod nima budu pěkně potit, navíc jsem na věci na zádech dost citlivá a taky že jo, už po chvíli mě začaly pobolívat záda. Naštěstí se motalo kolem nějaké pořadatelské auto s otevřeným okýnkem, tak jsem si k nim návleky odložila a doufala, že se v cíli nějak najdem (našli). Odstartovali jsme teda ze zadních řad, vymotali se z Popradu a za chvíli začlo to hnusné nenápadné stoupání do Smokovce. Tady mi ani nepomáhalo, že už jsem ho znala, protože jak je hned ze začátku, tak si ho nejedu svým tempem, ale snažím se uviset. Navíc tady je to extrémní – takových stoupání, které opticky vypadají jako rovina, je spousta. Ale tady to dokonce vypadá, že je to z kopce! A ve chvíli, kdy to konečně začalo vypadat, že je to teda trochu do kopce, už jsem to drtila na 24ku. No fuj. Letos se ve Smokovci na ostrý start nečekalo, odstartovalo se za jízdy, takže balík byl v nenávratnu. Ale utvořila se kolem mě docela slušná skupinka, takže jsem stejně jela šrot :-). Za Štrbským plesem nás zezadu dojela další skupina a v ní i soupeřka se dvěma bodyguardy, kteří šli hned na špici. Výhodou bylo, že se o tempo starali v podstatě jen oni dva a my ostatní jsme se jen vezli, ovšem „vezlí“ není zrovna to správné slovo, protože to jejich tempo bylo dost ďábelské. V tuhle chvíli mi to ještě moc nevadilo, to ještě bylo v rámci mé oblíbené strategie „začátek napálím a pak to nějak dojedu“. Profrčeli jsme Liptákem na několik červených :-), projeli postupně se zvlhující krajinou za ním a přišlo první velké stoupání na Hutý. Mrkla jsem na tachák – průměr 37km/h. No, po 90km docela mazec, řekla bych. V kopci to vypadalo, že jsem na tom o něco líp než soupeřka – tak nějak mi přišlo, že si jedu trochu víc v pohodě, i když tepy na to moc nevypadaly, pořád atakovaly ANP. Ale jelo se mi takhle docela dobře a nechtěla jsem zpomalovat už jen proto, abych to nedrtila zbytečně nízkou kadencí, dokud nemusím. Holčíně jsem tímhle svým tempem několikrát trochu poodjela, ale vždycky si mě zase docvakla. Nahoře se ke mně přitočil Astral a říká, že prý jim vynadal, aby ji aspoň nepostrkovali. No vida, tak takhle to bylo... Na horizontu se mezi nás zamotali nějakí mamelukové, co vyjížděli z občerstvovačky, a nechali mi díru, kterou jsem samozřejmě ve sjezdu nebyla schopná sjet. Naštěstí se po chvíli zezadu přirítíl Astral a mně se podařilo zahákovat. Postupně se zase vytvořila skupina s těmi dvěma borci na čele. Teď už mi ale to jejich tempo začínalo dost vadit. Skoro pořád jsem byla nad AP a o nějakém odpočinutí před dalšími kopci nemohla být řeč. Přisvištěli jsme do Vitanové a já jsem věděla, že na občerstvovače na Hladovce musím

dobrat aspoň trochu vody. Odšroubovala jsem si víčko bidonu už předem a popojela si trochu dopředu, rychle obrátila kelímek do bidonu, víčko jen přiklopila a vydala se dojet si skupinu. Podařilo se, ale rozhodně mi to energie nepřidalo. V Polsku se jelo jinudy než předchozí ročníky a čekal nás nějaký nový kopec jménem Ząb neboli Zub. Dostal svému jménu. Najednou se před náma vynořila docela stojka, a pro mě bylo vymalováno. Konec, v tu chvíli mi totálně seklo, ale fakt úplně, to jsem snad ještě nezažila. Kopec jsem vyjela na nejlehčí převod vestoje jen vlastní vahou. Kromě mě odpadl ještě Astral, nejdřív teda vypadal, že je na tom taky tak blbě, ale buď nebyl, anebo i v takovém stavu mu to pořád jelo znatelně líp než mně. Za kopcem jsem mu ještě uvisela, ale jak se to znovu zvedlo, tak jsem už zůstala sama. Tupě jsem hleděla před sebe skelným pohledem a musela pořád zaostřovat, abych se někde nevymázla. Říkala jsem si, jak já se jen dostanu do cíle? Naštěstí jsem měla aspoň tolik duchapřítomnosti, že jsem vyšátrala v kapse Gutar a koplá ho do sebe, na kopci se došla vyčurát a následně spolykala větší množství gelu. To mě postupně dostalo z toho nejhoršího, takže jsem začala věřit, že teda snad do cíle nějak dojedu, nebo spíš se doplazím. Začal mě ale pomalu trápit další problém – docházela mi voda. Toužebně jsem vyhlížela občerstvovačku. Konečně se vynořila za horizontem. Teď už jsem si v klidu nechala nabrat plný bidon vody a dokonce si dala kus melounu. Mezitím dorazili další lidi, tak jsem si dala ještě jeden meloun a jakmile první z nich vyrazili na další cestu, vyjela jsem taky. Ve sjezdu jsme utvořili čtveřici, která se po odbočení na Smokovec roztrhla na dvě dvojice. Já jsem samozřejmě zůstala v té zadní. Čekalo nás nepříjemné stoupání, zase takové to, co nevypadá. Naštěstí nefoukalo tolik jako předloni, kdy jsem se tady trápila sama. Kolega říkal, že už má taky dost, ale stejně jako předtím Astral na tom byl furt o dost líp než já, takže jsem jen visela a byla ráda, že jsem ráda. Nutno říct, že se o mě staral naprosto vzorově: ani jednou nechtěl střídat, jel tempo tak akorát, aby nám to do cíle netrvalo zbytečně dlouho :-), ale zas abych uvisela, občas se ohlížel, jestli mě někde neztratil, když se chystal na to v mírném sjezdu šlápnout, tak mě poslal do těsného háku, předem mě upozornil na rozbitou silnici... Tohle jsem ve stavu, v jakém jsem byla, přesně potřebovala! Sjezdík ze Smokovce do Popradu už jsem si celkem užívala, to už jsem věděla, že to dám :-). Jen jsem se párkrát ohlídlá, aby mě zase na poslední chvíli někdo nedojel a nepřespurtoval, jako předloni. Teda ne že bych byla schopná proti tomu něco dělat. Ale široko daleko nikdo nebyl. V cíli jsem poděkovala mému zachránci a popravdě mi bylo celkem fuk, kolikátá jsem. Odebrali jsme s Vojenem na ubytovnu udělat ze sebe lidi, a když jsme se vrátili na náměstí, tak už bylo po vyhlášení. To mě teda našťvalo :-(Ale u restaurace visely výsledky, tak jsem si aspoň došla k pořadatelům pro bronzovou medaili ;-). Na to, jak letos nestíhám trénovat a jak mi to nejezdí, jsem byla spokojená – zopakovala jsem umístění z loňska a zajela o pár minut rychleji. A to není všechno... V neděli si to frčíme po dálnici na Liptovský Mikuláš, když mi začne zvonit telefon. A služební. Neznámé číslo. Říkám si, kdo mi volá, v neděli? To neberu! Ale volající byl hodně vytrvalý, tak jsem to nakonec zvedla. Na druhém konci Míša Srbová, a prý jestli jsme ještě v Popradu. Říkám, že ne, a ona že prý tu vítěznou Polku diskli za jízdu za autem, takže já jsem druhá a ona (Míša) třetí. A že se teda domluvila s pořadatelem, že tu stříbrnou medaili pošle jí a že si je pak v Praze vyměníme. No toto! Takže jsem si nakonec takhle nečekaně splnila svoje předsezónní předsevzetí zajet Tatry na druhé místo. Předloni čtvrtá, loni třetí, letos druhá, za rok... Kdo ví? ;-)

Strejda – Skupina A – dokonalá spolupráce

V pátek cca tri hodiny před odjezdem vlaku kouknu na jízdenky a orosí mne studený pot: jízdenky mí prodali ne do Popradu, ale do Spišské Nové Vsi. Rychle kouknu na mapu Slovenska, je to někde ve Slovenském Ráji. Už jsem jednou měl docela trapné problému s jízdenkami do Popradu, a tak se rychle balím a jedu na nádraží, zjišťovat co a jak. Pátek večer, a tak fronta u pokladny tak cca na hodinu. Kdo mně osobně zná, určitě ví, že nervozitě příliš nepodléhám, ale tady mí nějak ujeli nervy. Pokladní je arogantní, chybu ČD samozřejmě uznat nechce a nadává, že jsem to měl zkontrolovat při koupí, a on nezodpovídá za cizí chyby. Ale naštěstí se vysvětluje, že Spišská Nová Ves to je jen další zastávka toho samého vlaku. Teď jen aby při jízdě zpět nás v Popradě pustili do vozu. Snažím se uklidnit, ale nějak se nedaří. Nastupujeme do vlaku a v tu chvíli se mi náhle zablokuje krční páteř. Nikdy v životě se min podobného ještě nestalo. Bolí to jako čert, v noci ve vlaku skoro nespím. Laco a Yetti čekají na nás na nádraží – královské uvítání. Yetti mi poskytuje první pomoc, trošku se to lepší a chystáme se na start. Mezitím venku lije jako z konví. Ale to je jen přehánka, a až vyrážíme na start, je pryč. Na startu se schází samá lepší společnost: Cancellara, Alena, zvaná Fenix, Yetti, Pedro, Laco, Olin, Astral, dokonce někde v dále vidíme i D!abla, křičíme, máváme, ale nevidí nás. Po startu už všechno jde přesně podle plánu. Celé to jedeme ve třech s Lacem a Honzou. Rovinky se střídáme s Lacem, do prudších kopců jedeme „spadovou rychlostí“ (termín Laco. Znamená rychlost, při které se ještě daří nespadnout z kola). Naštěstí moc těch prudkých stoupaní tady není. Tempo je pořád stabilní a rozumné, Honza za celou cestu nemá žádnou krizi, jede prostě svůj životní závod. Mne se naopak vůbec nejede dobře. Krk bolí, každá boulička v na asfaltu se citelně ozývá, nemohu se ani otočit a zkontrolovat, zda neujíždíme Honzovi. Naštěstí je tu Laco, a přebírá veškerou zodpovědnost. Dneska se mu jede jako nikdy před tím. Aspoň já jsem ho takhle jet nikdy neviděl. Žádná nervozita, klidný, vyrovnaný, v závěru už táhne téměř výhradně on a ještě má síly zaspurtovat. Za zmínku ještě stojí ten slejvák, ve kterém jsme jeli asi hodinu na konci. Ve chvílce žádná nit nezůstala suchá. Byl dost výživný. Pokud jedeš, to ještě jde, ale po dojezdu se hned začínám klepat zimou, takže rychle do sprchy a udělat si čaj. Večerní tiskovka nemá chybu, ačkoli v nepřítomnosti Kolikače je taková až moc klidná. Laco nám ještě zařídil odvoz baglu na nádraží, takže máme se naprosto královsky. Ve vlaku s námi nepočítají, takže nechtějí ani otevřít. Musíme pořadně zabouchat a dopadlo to dobře.

KRUŠNOTON

D!ablo – Jak dojet devátý na "tom nejtěžším" závodě

Krušnoton je nový závod maratónské serie 53x11. Pořadatelé ho zjevně stavěli od samého počátku tak, aby byl nejdlejší a nejtěžší z těch, co se kdy u nás jely. Délka, profil, parametry jednotlivých stoupaní, jejich počet i celkové převýšení to potvrzovaly. Mezi těmi, kdo se na něj chystali, byl již od jara cítit respekt, respekt a respekt, někdy přecházející do obav až strachu. Prostě jeden z těch závodů, jehož dojetí je úspěchem bez ohledu na pořadí. I profesionálové mají jeden takový - největší, nejznámější, nejtěžší. Tři poslední ročníky dojel i

naš nejlepší silničář Roman Kreuziger. Poslední dva ročníky se umístil shodně devátý, což ho řadí mezi nejlepší cyklisty planety ... Má to něco společného s touto reportáží. Uvidíme.

Prolog

Bezprostřední přípravou na Krušné hory byl odpočinek po Tatry Tour. Chtěl jsem hlavně dát do pořádku levé koleno, které se objevilo před i během Tater. Podezření padlo na pedál, proto jsem na tréninky vyjížděl na jiném kole a před závodem samotným pedály na „jedničce“ vyměnil. Předpověď na víkend nebyla dobrá již od počátku týdne. Moc jsem se tím nezabýval, předpověď počasí není nic z toho, na co spoléhám. Podobná předpověď byla i pro Tatry. Tam přestalo pršet v okamžiku startu. Snad nám zůstane štěstí nakloněno. Teplice jsou ze startovních míst maratónů Praze nejbližší. Stačí vyjet před pátou, před půl šestou se zaregistrovat a v sedm odstartovat. Oproti půlnočnímu startu do Tater (tam se startovalo až v 9, ale po 7 hodinách transferu z Prahy) luxusní záležitost. Počasí odpovídalo pesimistické předpovědi od samého rána, déšť nepolevoval ani v Teplicích, počet jezdců registrovaných na dlouhou trasu během registrace stále klesal, že by „Krušnohorská anomálie“? Sedím v suchu auta do 6:50, pak vyrážím na start, krátké kalhoty, krátký dres, pod ním noviny, plné vydání (-), tenké návleky nahoře i dole, neoprénové návleky na tretry. Nelogicky jedu na start v pláštěnce, tu pak strkám na startu do zadní kapsy a vezu celou cestu sebou. Jakoby těch deset minut něco znamenalo proti věčnosti pod „vodopádem“, který mne čekal. Po bitvě je každý generálem, ráno se mi to zdálo jako dobrý nápad a cítil jsem se s ní v kapse bezpečněji. Zato noviny se ukázaly jako správná volba, rozhodně neškodily, dovezl jsem je až do cíle.

Balík i sólový „únik“

Krátce po sedmé vyráží posledních 80 jezdců, kteří se rozhodli neodhlásit, na trať závodu, budícího respekt i při ideálním počasí. Hned po pěti stech metrech museli všichni povinně do brodu. Chvilí po průjezdu jezerem je tu první kilometr stoupání. Žádné pekelné tempo. Začíná se opatrně, nikdo nespěchá, spíš se snaží najít metodu, jak se co nejméně namočit, umazat a nepadnout. Teď ještě všichni věří, že se to musí zlomit a bude lépe. Profil není náročný. Rovinky, vlnky, hupy malé brdky. Za jednou zatáčkou střídám Malinu na špici balíku, trochu přišlapávám a jsem v úniku. Malina kotví, získávám náskok a jedu v sólo úniku. Náskok stoupá, balík nic. Hmmm. Co teď? Už je tu motorka magazínu Roadcycling, tak držím tempo a čekám, až mne vyfotí (-). (Viz reportáž Roadcycling >>). Po úsměvu (aspoň doufám) do foťáku ještě chvíli pokračuji a pak se nechávám dojet a řadím se zpět do balíku. Mám hotovo, ukázal jsem se v úniku, teď už je to na Malinovi.

(Umění) včas vystoupit

Za jedním z dalších brodů (popis trati byl poměrně podrobný, ale tento typ na MTB maratonech vyhledávané atrakce tam nebyl zmíněn ani naznačen, nešlo ani tak o vodu jako o to, co vše se může skrývat pod hladinou), se začne trochu nastupovat, balík se natáhne. Zůstávám v čelní skupině. Výborně. O pár kilometrů dál periferně zaregistruji Malinu s defektem. Kruci. Už bez Maliny, ale s Olinem, Kolíkáčem a Dreamerem se dovalíme do Děčína. Tam ostrá levá a stojka jako hrom. Teď to bude na krev. V prudké části držím krok, ale následuje dlouhé, předlouhé stoupání na Maxičky (5km), propadám se skupinou, která řídne a řídne. „Vystupuji“ a řadím se do menší skupiny. Je tam se mnou i Eda Pinkava a Pavel Sovák. Tahá Eda, já jsem rád, že visím. Stoupání pokračuje dalších 10 km na Sněžník. Eda stále tahá, díky. Kdo si věřil, že déšť bude slábnout, už ví, že se mýlil. Nepadají však žádné kapky. Z nebe se valí proudy vody, jako by tam nahoře někdo li vodu z kýble. Neoprénové

návleky na botách jsou dávno durch, v botách voda, ale nezebou. Dres, kalhoty i návleky jsou zcela promočené, noviny také, nechávám je ale pod dresem, voda v nich se „zahřála“ a chrání před větrem.

Řemeslo, aneb Šlapej dál

Sjezd a pár dalších hupů. Eda balí, předjíždí mne Malina. Zkousím se háknout, ale nejde to. Pak se z toho pár kilometrů vzpamatovávám. A je tu další stoupání, 5 km dlouhé, Nakléřov. Jedeme ho ve třech. Po vrcholu krátce dolů a zase 4 kilometry vzhůru do Adolfova. Ve všech sjezdech je třeba dávat bacha, brzdy potřebují 20 metrů na odvodnění, silnice je kluzká, proudy, vody, kaluže. Díry a kameny nejsou vidět. Proudící voda je lepší, nad dírou či kamenem dělá vír. Oči na štopkách, nechci trefit ani díru, ani kámen. Promočené jídlo nejde rozbalit, prsty kloužou, obaly jsou pevné. Tuby jsou lepší, jdou zuby odšroubovat. Spíš než na závodě si připadám jako na Survival akci. Ve sjezdu nás předjíždí borec ve žlutozeleném dresu KL Most. Vydávám se za ním a necháváme skupinku za námi. Borec to pěkně švihá i na rovině. Je místní, říká že má pomalejší starty, ale teď, že restartoval. Vypadá, že si to užívá. Držím se s ním, občas potáhnu i já. Pak s úsměvem hlásí: „přijde kopec na Komárku - 6 kiláčků“. Je vidět, že se těší. Na úpatí kopce v Krupce se nás pár sjede. Každý už dávno jezdí své tempo, takže se v kopci zase rozsypeme jako korálky. V horní části mne dojíždí vedoucí dvojice krátké. Vypadají čerstvě, závodí o premii na vrcholu, takže mě urvou po pár metrech. Pokračuji svým tempem na vrchol. Po závodě se dozvím, že tady někde to zabalila i motorka s fotografem. My šlapem dál. Nahoře je za horizontem další z hlubokých jezer přes silnici. Přebrojíme a pokračujeme další 2 km do kopce na Cínovec, mlha, proudy vody, protivítr. Doráží vedoucí skupina z krátké trasy - neuvisím, jsou moc čerství. Být lepší počasí je to tady nádherné, takto je to očištěc. Na hřebeni přichází rovina a po ní sjezd. Nejsem čerstvý, ale nic mne nebolí. Postupně se zase sjíždí skupinka. Je tu několik lidí z krátké a dva z dlouhé. Tak dojíždíme pod stoupáním na Dlouhou louku (7 km). Tam je to zase boj jednotlivců s kopcem a počasím, jedu své tempo, lehké převody, prostě „řemeslo“.

Krise (když šlapu, tak žiju)

Na občerstvovačce ve Flájích nám oznamují, že kvůli počasí je dlouhá trasa zkrácena o 30 km včetně 8 km stoupání. Asi je to dobře. Ve sjezdu piju energetický nápoj ze zadní kapsy, je potřeba se dostat z letargie a ještě trošku popojet. Znovu dojíždím borce z KL Most a společně projíždíme Litvínovem vstříc poslední sérii výzev: Mrzlice (stoupání 6 km) – Lukov (2 km) – Milešov (3 km) – Rtně (1,5 km). V jednom z kratších stoupání mi začínají divně škubat stehna, snažím se to ignorovat a najít kadenci, která to rozežene. Daří se to. Před Lukovem se pro změnu nepozván hlásí hlad'ák. Jedl jsem výhradně gely, do tyčinek jsem se nemohl dostat, výsledek se dostavil. Teď je tu „konečně“ opravdová krize. Znovu se dobývám do tyčinek ze zadních kapes. Nakonec prokousávám obal jedné ze zahraničních tyčinek s nápisem Go-Go. Postupně ji žvýkám a obal vyplivnu. Skupinka mi ujíždí, jsem v módu "pomalý návrat na základnu". Nad vodou mne drží snad už jen heslo z našeho dresu „Když šlapu tak žiju!“. Čekám na „restart systému“. Adrenalinovou vložkou je sjezd z kopce nad Milešovem – rozbitá cesta se šotolinou, pískem, kameny, koryty a proudícími potoky vody byla ideální příležitostí pohřbit všechny šance na dojetí defektem či pádem. Uff, je to za mnou.

...a „Top 10 útok“ na závěr

Na následující rovině začíná tyčinka fungovat, je „restartováno“. Skupinka je stále na dohled, zdá se, že neujíždí. Zezadu se přibližuje borec v dresu SOS. Hbitě hákuji. Kopec ve Rtyni vylámu ve stoje a držím hák. Skupina je na dohled a postupně ji stahujeme. Teplice se blíží. Předjíždíme odpadlé jednotlivce a dotahujeme skupinu, co mi ujela. Vypnout hlavu a jet, není na co čekat, na co se šetřit. Už jsme těsně za nimi. Bez zaváhání a zpomalení jdeme před ně. Jeden se chytí, ostatní ani ťuk. Pak odpadne i ten, co se háknul. Cedula Teplice. Poměrně složitý dojezd. SOS borec drží vysoké tempo. Po pár kličkách po městě dojíždíme na náměstí, dáváme kolečko po kostkách a spěcháme na stadion. Už vidím bránu. Můj tahoun se ohlíží, snad má strach, že budu spurtovat. Ne, nebudu, díky moc za hák. Díky němu a zmrtvýchvstání v posledních kilometrech jsem nakonec dojel devátý v kategorii, říkám si: „Dobře, jako Roman na Tour“ :-). Žádná gesta v cíli, žádné jásání, veškeré uspokojení je hluboko uvnitř. Ohromná úleva. Fyzická i psychická. Rychle kolo do auta a do teplé sprchy. Pak napít, špagety. Teprve pak se vrací řeč. Dlouhá tiskovka se Šlapkami v restauraci na stadionu. Díky všem, co se podíleli na organizaci. Vše bylo perfektně připravené a zabezpečené. Ani nepřízeň počasí je nezaskočila. Gratuluji všem, kdo dojeli. To je něco, co se počítá a na co se nezapomíná. Podobně těžký závod už možná nikdy nepojedou. Extrémně těžká trať ve spojení s kalamitním počasím (Sever Čech včetně míst kudy vedla trať byl postižen těžkými povodněmi) bude těžko někdy zopakována. Mimořádným výkonem se prezentoval Malina. Po defektu, mne předjížděl se ztrátou 15 minut za čelem a po sólo časovce na 180 km dojel na třetím místě v kategorii do 29 let. Fyzicky obdivuhodné, psychicky nepochopitelné.

Dreamer – Krušnoton alias Povodňoton

Budicek ve 4h, pohled z okna aha sucho, zapínám comp, aha blíž se srazky na radaru, no fuj. V 4:45 me nabírá Kolikac a vyrazíme směr Teplice. Nez tam dojedeme začne pršet. Při startu v 7h už spíš leje než prší. Obleceny jsem dobře vc. plástenky, lepe to neslo. Par borcu vc. MZ jede v kratkym dresu bez navleku na ruce. Po startu se jede spíš turisticky, spíš než s jízdou resi každý techniku jak se vyhnout proudům vody. Po projetí jednoho hlubokého brodu se začíná trochu zavodit nastupuje se a balík se trhá. Jeste jsem tam ale na vetru a lijaku je zahy peloton na mensi skupinky. Pred prvnim vetsim kopcem Decin - Maxicky nejak blbe shodim z velke na malou placku, nacez mi pak nejde zpet nahodit velka. Prepada me zoufalstvi, co budu delat? :(Jede se ten kopec, stojka poradna, tak jedu na malou, do kopce to jde. Ptam se par lidi jestli nevi co s tim, pry mam neco s lankem asi, ale balik kvuli me cekat samozrejme nebude :) V hlave mi srotuje, jak objedu dalsich 170 km na malou placku, tj. na nejtezsi mozny prevod 34x11. Asi blbe. No nicmene jsme na kopci, hazu vzadu porad dolu, az skutecne jedu z mirneho kopecka 34x11. Da se s tim jet tak do 35-40kmh, pak uz to zacina byt problem. Porad mi je divny proc to nejde na velkou, presmykac se normalne hybe zleva doprava ale asi tomu kousek chybi. Jedu dal a stale to zkousim a hle, asi na desaty pokus tam mam velkou placku! Bomba, tak ted hlavne neshodit malou! :) Jed se dal, z kopce bych samozrejme na malou nestacil. Jsou tam ale porad takovy vselijaky brdky a ty pro zmenu teda lamu furt na velkou, jdu az na 50x21, kdy uz slysim jak trochu drhne retez, dal to nehrotim. Dal zjistuju ze díky zkrhlym prstům a plástence (kterou jsem si včera koupil) přes dres je problém vyndat jídlo ze zadních kapes. Jednou mi vyndal banan MZ, díky moc za to. Hlad me nakonec prinutil dokázat nějaké jídlo vyndat, bohužel jsem vyndal gel s neodlepenou fólií :)

Ale pak se mi darilo už vytáhnout tu tyčinku, tu správný gel. A přišla i obcerstvovacka, takže jsem chytil další banánek a to mě trochu zklidnilo. Nasleduje kopec na Naklerov, kde nás dojíždí po defektu Malina a odjíždí naši skupine kde je asi 8 lidí, opravdu respekt za takový výkon! Pak se sjíždí do Krupky, sjezdy jsou fakt peklo, moc to nebrzdí, potoky vody přes cestu, ale jakože fakt potoky! Regulerní MTB mistři, navíc je zima ve sjezdu, bojím se trochu o holý život popravdě v těchto momentech. Pod Krupku jsem to nak dolamal na velkou placku a po ujistění že už stoupáme na Komari Vysku, tj. největší kopec maratonu, shazují na malou. Kopec je to fakt docela brutální, počasí nepočasí. Jedeme ale rozumně, není kam moc chvatat, takže mě to až tak nevycerpalo. Nahore u Cinovce už zase lamu pro jistotu brdky na velkou, neb čekám sjezd. Na Cinovci obcerstvovacka, kde nás dojíždí celá asi 10 lidí zkratke, pár lidí od nás vyrazí za nimi, my jsme chvíli doplňujeme zásoby a dál jedeme asi v 5 lidech. Nasleduje další hnusný sjezd v proudech vody a pak stoupáme na další velký kopec, Dlouhá Louka. Tady nás dojíždí druhý balík zkratke trasy vc. např. Michala Chadima. Kolikáč tam má taky nakyho kamose, takže pry pojedeme s nima a nesmí nám ujet. Tempo lidí zkratke je dost vysoké, ale zase aspoň zavodíme do kopce na krev. Trhá se tím naše parta a odpadá MZ. Nahore ale odpadá i Kolikáč, protože to prepalil já mu to říkal :) Jedu dál s jedním borcem zkratke a s T. Papezem z Messengeru. U obcerstvovacky na Flajích nás Kolikáč ale zas dojíždí, byl pozadu tak o minutku jenom nastěti. Jedeme podél Flaji a pak následují dlouhé kopce dolů do Litvínova. Jsme tam a jelikož už nemusím na další velký kopec který byl původně v plánu, začínáme být optimističtí. Dole je přesně jen tepleji, ani tolik neprší, začínáme si říkat že je vlastně docela pěkně :) Na velkou se mi vždy dáří vždy radit stylem "nejmenší pastorek a 10-15x zkusit nahodit velkou", takže začínám doufat že to vydrží do cíle. Nejak to ale už většinou lamu vše na velkou, ovšem pak přijde kopec na Lukov a to je docela peklo, takže tam hazu malou. Po vyjezdu nahoru, kde opět začne liják nebo spíš průtrž mračen, následuje strasidelný sjezd lesem dolů, kolem nás rozbouřený potok, na cestě listí, bahno, tekoucí vody, rozbitá asfaltka, prostě to nejlepší na závěr, opět jsem se bal popravdě o holý život. Tady chytit defekt nebo pád, tak nevim, asi se rozbřecím. Pak ale vyjedeme z lesa na normální asfaltku a najednou vidíme ceduli 10km Teplice. Dva kluci co jeli s nama ale špatně zabocili, tak za nimi posíláme motorku co nás doprovázela aby jim to rekli. Jedu s Kolikáčem dál, ještě jsou tam asi 2 brdky nepříjemný už to dávám v euforii na velkou, sjedem do Teplic a je to. Respektive není, trat nás vede snad přes pulku Teplic po všemožných uličkách, trochu zvláštní dojezd! :) Ale nakonec jsme tam a je tu cíl, uffffffffff, mise splněna! Při normálním počasí by to byl krásný závod, kopce jsou opět jiné než na Sumave nebo v Beskydech, navíc to je asi jako dlouhý Kral Sumavy. Organizace super i kolem 20. místa před námi po většinu trasy jelo blikající poradatelské auto nebo motorka. Závod beru jako životní zkušenost, samozřejmě to byla ptakovina to jet, o tom žádná. Přesto to za to rozhodně stálo, pocity tedy celkově skvělé a tak to má být.

Kolikáč – Vodní peklo

Má vůbec cenu popisovat něco, co se ani popsat nedá? Ten kdo si to neprožil, to asi nemůže pochopit, zpětně si říkám, že jsem měl ohromné štěstí, že jsem se dopravil do cíle bez větších problémů... Je sobota, 4:30h., startuji z Jižňáku za sucha vzhůru do Teplic, nabírám Dreamera, jede, tak to vypadá, že moc vody dnes nezažijeme, on je na déšť opatrný. Hned ale do mě hučí, že dnes to prší celé, a po výjezdu z Prahy začíná jemně mžít, aby se do Teplic spustil

regulérní přivalový déšť. Parkujeme u stadiónu, stěrače nestíhají, proběhneme na prezentaci, okolo nás už staré známé tváře, blázni, co si nenechají ujít žádný z maratónů, počasí nepočasí. Vedle nás parkuje se svým Transitem Jirka Zárybnický, tradičně spí v autě, dnes ale prý od půlnoci nezabral, vodní bubnování do střechy mu to nedovolilo. Sedíme v autě, připícháváme čísla, přední sklo je zalito proudy vody, zevnitř zamlžené dechem od našeho startáku 6:40, jdeme do toho, beru dres, vestu, návleky na ruce a kolena a návleky na tretry, stále věřím, že tradiční jedenáctá hodina rozhodne a v závěru pojedeme za sucha a tepla. Sedáme na kola a během vteřin jsme mokří durchum durch, na náměstí se krčíme pod římsami domů a jen přítomnost ostatních dodává sil a morálu. Kolem 85 borců se chystá vyrazit na 1.ročník Krušnotonu, mezi nimi asi nejpočetnější zastoupení odhodlaných oranžistů, trasu nám zkrátili o 30km, docela je mi to takhle po ránu i líto, ale v závěru jsem moc rád, za moudré rozhodnutí pořadatelů. Start je oddělený, což je skvělá věc, hned po startu se jede, i kvůli počasí, tempo na rozjetí, na zahřátí promočených těl, na zvyknutí si na všude přítomné potoky vody. Po chvíli se u mě největším problémem stávají brýle, které se zevnitř mlží a zvenku jsou neustále sprchovány od kol před sebou. A přichází první lahůdka na trase a to brod, d'olík na hlavní silnici je zalit neskutečně velikou louží, koukám, jak se do ní noří borci přede mnou, voda dosahuje ke šlapacím středům, no nedá se nic dělat, jdu také do toho. A hned za brodem nástup, balík se začíná trhat a navíc fouká proti, první kruté terezíny jsou tu. V dlouhé lajně se krásně nahazujeme, ale v té závodní euforii, zatím vodu vůbec nevnímám, teď je hlavní uviset. Ale roviny a mírné magnety se zatím jedou hodně pomalu, a tak není problém, větším oříškem jsou sjezdy, přece jenom můj pud sebezáchovy je větší než většiny ostatních, brzdou plochu ráfků tedy dostatečně často vysušuji, než začnou aspoň trochu brzdit. A jsou tu první defekty, bohužel jeden má i Malina, dnes to nebude jen o formě, ale hlavně o štěstí, díry jsou zalité vodou a na silnici je spousta naplavenin. Blížíme se k Děčínu, po sjezdu do Libouchce nám naskočila díra na balík, Míra Zbuzek zahajuje stíhací jízdu, člověk si pomalu začíná zvykat, že pláště vcelku slušně drží i v těch 2-3cm vody, takže to mastíme k 50km/h. a v Děčíně je balík náš. První procentové stoupání na Maxičky, jsme na 50.km, tady se člověk cítí mnohem bezpečněji, silnice je o hodně sušší než na rovinách. Kopec se mi jede parádně, to rozjetí od startu tomu hodně napomohlo, no a na horizontu už se formujeme do naplánované grupy, tzn. Olin, Dreamer, Míra, Jirka Zárybnický a k nám se připojuje ještě pár dalších, docela točíme špice a společně si ťukáme na helmy, co jsme to za magory, že jedeme v takových sračkách... Bohužel Olin chytil defekt zadku, Dreamer zase řeší problémy s přesmykem, já jen s hrůzou čekám, co potká mě. Sjeli jsme další 3 kusy a pokračujeme zamlženou, neustále se zalévající krajinou dál. Sjezdy se proměnily v ruskou ruletu, sebemenší chyba, ale i scházející potřebný kousek štěstí by se proměnili v tragedii, instinktivně se držím na dohled kluků, abychom si pak na rovinách sjížděli společnými silami grupu, ve které jsme jeli. Smekám před pořadateli, každá křižovatka ohlídaná, okolo nás se pohybuje motorka, v té hrůze okolo nás je to moc příjemné. Dalším velkým problémem se pro mě stává jak se najíst, sáhnout do zadních kapes je pro zkrěhlé ruce nadlidský výkon, navíc je potřeba se stále držet pevně oběma rukama říditka alias kormidlo a udržovat tak správný kurz své loďky pod sebou. Naštěstí mám v bidonech malťák, který mě udržuje při životě a lovení bidonu není až tak velký úkon. Stoupáme na Nakléřov, stále asi v 8 lidech, tempo není bůhvíjaké, na všech je cítit ta deka způsobená počasím. Odjíždět z grupy zase nemá smysl, to vzájemné utpení se snáší přeci jen lépe. Dojel si nás bojovník Malina, škoda, zrovna v kopci,

kde mu nemáme šanci sekundovat a pomoci ve stíhací jízdě. Na hřebenech začínám pociťovat citelný chlad, navíc to ještě umocňuje pohled na Míru jedoucího úplně v krátkém ... 101.km a zase stoupání, tentokrát na Komárku. Sil dostatek a po předešlém sjezdu jsem pěkně prokřehlý a potřebuji se zahřát, usazuji se tedy na čele skupiny a stoupáme stále výše a výše. Trochu si nás popletli a myslí si, že jsme čelo krátké trati, takže jedeme za zaváděcím vozidlem a na prémii si nás zapisují, pěkný pocit jet na čele . Druhý bufet, rvu do sebe rohlíky, ale úplně mě bolí čelisti od kousání, všechno je správně ztuhlé . Přehnal se přes nás čelo krátké trasy, kde poznávám Roberta Míla, někdo se k nim zahákl a přeletěl následující rovinatější část, my si počkáme na další grupy A zase stejný scénář, ve sjezdech ztrácím, nic nevidím, většinou se orientuji podle Dreamerovi bílé pláštěnky, na rovině se znovu seskupujeme a přichází Dlouhá Louka. Dole hlásím, že grupu, která si nás sjede z krátké trati, už musíme zahákovat a pokusit se domlátit to s nimi do cíle. Ve skupině to jen posměšně zašumí, ale když se tu zjeví celé KC Brno i s Jurou, tak mi to nedá a zapojuji si do jejich tempa. Vidím ukazatel Dlouhá Louka 4km, safra, to bych mohl s nimi vydržet, navíc je to pozvolné serpentinové stoupání, což mi vyhovuje. Dreamer též hodil háček a tak si dáváme pěkně do těla. Bohužel jsem netušil, že Dlouhá Louka je pěkně dlouhá a v závěru pěkně kolmá a stoupání končí až daleko za vesnicí. Těch 14% mi leze ušima a samozřejmě odpadám od krátké trasy a nohy se úplně zastavují, hlava přestává fungovat a jen tak se mlátím ze strany na stranu a jedu kolem 6-7km/h. Tak to byla tedy kravina, roztrhala se celá naše grupa, je tu sice Dreamer, ale ten má více sil a hltá tu mlhu, déšť, zimu a vítr mnohem snadněji a pomalu odjíždí. No nic počkám na Jirku a Mirka a moc se jim omluvím... Ani mi to nedělá problém, ten kopec je nekonečný, je tu Jirka, ptám se na Míru, prý ho za sebou neviděl, tak hákuji aspoň jeho a kalíme to na 152. Km, kde je bufet. Jedeme ještě s Jarou z KC Brno, pěkně točíme a tak na bufetu zase spatřujeme bílou pláštěnku Dreamera. Nacpat se co to jde, ještě hlídám neprostupnou mlhu za sebou, jestli se v ní náhodou nezjeví Míra, ale nakonec tedy pokračujeme ve 4 lidech, jede s námi ještě Tomáš Papež (Messenger-KCR). Objíždíme přehradu Fláje, apokalypsa dostoupila vrcholu, je mi zima, v duchu děkuji pořadatelům, že už nás neženou dál na Mnišek a trasu zkrátili. Sjezd do Litvínova přes Klíny už trpím jako zvíře, tak dlouhý sjezd jsem snad v životě nejel, od ráfků se už mále jiskří, jak jsou obroušené. V Litvínově je tepleji a i přítomnost kluků mě dodává sil, že to snad zvládneme. Navíc si nás sjel jeden borec z krátké, který je vyložený rovinář a krásně nám to potahá. Zase začínáme rádoby závodit, magnety na velkou a hned se zase sprchovat v háku za tahounem. Bohužel na posledním bufetu jsme si ho nechali ujet a tempo zase polevuje, navíc jsou tu pro nás nachystané další lahůdky v podobě Lukova a Černčic, kde procenta sklonu jdou přes hodnotu 10. Jirka s Tomášem jsou na tom lépe, ale zdá se, že i na nás čekají, na Černčice ještě hecují Dreamera, ona ta síla v nohách ještě je, ale hlava už to moc nepobírá, myšlenky už mám v útrobach zimního stadiónu, kde pod vařící sprchou budu stát klidně i hodinu, jen ať už jsme tam, proboha! Ale letošní Krušnoton si nechal asi nejvíce adrenalinu až na sjezd do Lelova, zpětně nechápu, že jsem neslezl z kola, to už nebyla jízda na kole, to byla divoká řeka, kterou známe z aquaparků. Asfalt jsem neviděl, jelo se korytem řeky, mezi větvemi a listím... tak to bude zapsáno navždy v mých vzpomínkách. Ale přežili jsme to a v Žalanech Jirka s Tomášem jedou rovně, kdežto šipka nás vede ještě doprava do Rtně. Naštěstí je tu doprovodná motorka, která jede za nimi, aby je správně navigovala, s Dreamerem si dáváme poslední kopec ze Rtně, pak ještě hákujeme jednoho z krátké trasy a

kličkujeme Teplicemi k vytouženému cíli. Nezbyvá nic jiného než se chytout kolem ramen a projet nafouklou branou, promočení, zdevastování, ale šťastní... Stále prší, od rána nepřestalo, ale v luxusních sprchách na stadionu, už se dobře kecá a vzpomíná, co jsme dnes zažili... Tak za rok, při slunečném Krušnotonu, dorazte všichni, obětaví pořadatelé si to zaslouží...

Malina – Žádné třeba, žádné kdyby...

Právo být na mě naštvání Vám neberu, neb jsem byl asi jediný kdo veřejně prohlašoval, že pršet může. Dokonce, že dešť je výhodou. Omlouvám se. Jsem zapomněl u definice deště udat parametry - intenzita a délka trvání. Řídicí systém defaultně nastavil všechny veličiny na max. hodnotu. V pátek večer na prezenci jsem zaslechl názor, že by v Krušných horách mohl zítra někdo zavřít kohoutek. Kohoutek tam vůbec nebyl, natož aby ho někdo přivíral. To na okraj k počasí. Kdo tam byl nemusí nic číst. Kdo nebyl, tak jednou až bude celosvětová povodeň, nebudou auta a bude se jezdit jen na kole, má smůlu - nebude mít natrénováno. Vstávám v 5 hodin, dávám snídani, telefon s Astralem a kolem 6:15 před Teplicemi pod střechou benzínové pumpy se mimo liják oblékám společně s Astralem do elastáků. Parkuji na Benešově náměstí, kousek od startu, kde mě po chvíli potkává Vítek Novák a společně se jedeme zařadit do roštu. Roštu na maraton poměrně dost prořídlého. Při dešti na startu si uvědomuji, že pršet bude celý den v horách určitě. Pár sekund před startem ještě uvolňuji místo Olinovi, který zapomněl čip. Start. Po 100m jsem mokrý. První celkem stojku po kilometru už jedu celý promočený. Ještě je docela tma. Pro jistotu jsem vzal prvně transparentní skla, ale brýle moc nerozjasňují a vše mi v tom vodním pekla splývá. Ze šlapek jsem zatím potkal jen Diabla a z favoritů jen Jakuba Svobodu a Petra Nováka. Začíná se stoupat z Chlumce. Po projetí rybníka - louže přes celou silnici dlouhá několik metrů, se trochu odpoutá Svobodák a za chvíli se už jede lajna po tom magnetu. Z čehož odjíždí Říha, Libor Janoušek a Michal Šupol. Snažím se to vše hlídat, abych pak nějak nezůstal vzadu jak to na maratonech bývá zvykem, ale do tohoto nejdu. Kousek za Velkým Chvojnem, cca na 30.kilometru jedu v klidu špici. Projíždím jednu z milionu louží, v které ale podezřele mizí přední a poté i zadní kolo. Ihned známý "papiňákový" zvuk. Odevzdaně ukazují doleva a jdu měnit. Foukám trochu více, abych měl aspoň trochu menší pravděpodobnost, že za chvíli píchnu zase. Vztekle hodím ještě montpáky na blízkou zahradu. Nosili už smůlu a Renda Jelínek bude mít o čem psát. Vymočím se. Jsem snad úplně poslední. Ihned vymyslím plán, že dojedu někoho ze Šlapek, vyjedu si Maxičky, Nakléřov a z Krupky zamířím do Teplic, opřu kolo o nejbližší popelnici, nabourám nesmrtelného Rapida a prohraju vše v kartách v nejbližší hospodě 4. cenové kategorie. Do víru reality mě vrací až první prudký sjezd, kde mívám někoho s defektem na Pinarelu, a kde zjišťuji, že brzdy i přes tu vodu celkem brzdí. Zasmýkají před policajty, kteří mě posílají na Jalůvčí doleva. V první stojce vidím, jak v tom maratonci stojí, jak v zelí. Promotávám se. Z Jalůvčí kopec ještě pokračuje a opět dávám docela dost jedinců. Pod Sněžníkem, zde jsou při pěkném počasí luxusní výhledy, dojíždím Astrala - nabízím spolupráci, ale vzhledem k odchylce rychlostí je moje otázka k němu bezpředmětná. Na bufetu v Tisé nestavím a spouštím se dolů do Libouchce. Chce se zabít, řekl by kolemjdoucí. Brzdím až před hlavní. Na hlavní dojíždím Diabla a Pinkavu, na tom rajčatovém kole. Říkám: "Nazdar!". Víc jsem nemohl nabídnout. Přes dálnici nechám velkou. Sice si brousím nohy, ale když už se vidím při tom pokeru Na Růžku, tak je mi to jedno. Začíná stoupaní na Nakléřovský průsmyk. Od počátku prudké, i upřímné - je tu vrch. prémie,

tak jsem jsou tu informace, kolik zbývá do konce, pokud to tedy nesebrala voda. Dávám trojici a dojíždím první kompaktnější skupinu. Gorily v mlze. Rozeznávám Kolíkáče. Prohodím pár slov. Tenhle člověk bude vtípkovat, ikdyž mu snad shoří byt. Zaslechnu ze skupiny ještě hlas Dreamera a Míry Zbuzka. Odjíždím. Počasí na hřebeni opravdu pro fajšnějkry a silnice i za premií stále stoupá. Mlha, déšť voda, vítr, kolo a já. Nikdy v životě jsem se necítil osamělejší. Přichází dlouhý sjezd přes Telnici. Víím, kde je zatáčka na brzdění a kde ne, takže dojíždím dalšího borce a za serpentýnou mu hned v nástupu srabácky odjíždím. Pak nic, jen tempo do Krupky. Zde psychický zlom - chci jet na Komárku! Komárka mě už nemá ničím překvapit. Bolí i na dvojku v autě. Na těch 6-ti kilometrech stoupání předjedu 3 lidi. Na vrcholu mi řeknou, že mám půlku trati za sebou a, že "když šlapu, tak žiju". No nevím, měli bychom vymyslet nový slogan, alespoň pro případy typu Krušnoton 2010?! Ve Fojtovicích, po projetí rybníka co je na silnici, dojedu prvně někoho s kým se alespoň na pár kilometrů svezu. Pová mi, že trénuje na dlouhý triatlon v Kanadě a, že se bojí ve sjezdech. Já na oplátku, že jsem skoro místní a, že jsem píchnul. Výřečný moc nejsem, to tedy ne. Začínám mít trochu dost a kombinace déšť, vítr, mlha mě taky moc nehřeje. Později v cíli dáme řeč. Fajn chlapík. Po bufetu na Cínovci, kde беру banán a prst namočený v misce soli, je po chvilce sjezd. Dle předpovědi chlapíka ztrácím. Ve škarpe někdo pumpuje. Je to Vítek Novák! No to mě poser! Lituji ho. Tenhle moment mě prvně nalomí to dojet - vidím, že v tom nejsem sám. Je tu sjezd do Hrobu. Znáím to za sucha, luxusní záležitost, vyjma několika dír. Teď je to ještě lepší. Předjíždím auta, nemají pochopení. Na omluvu nemám čas. Opět jsem přilil benzín do ohně ve sporech řidič-cyklista. Dostávám se pomalu do Oseka. A je to tady. Říkám si, že se cítím celkem dobře. Vlastně hodně dobře. Začíná mě mrzet defekt, který mě obral o možnost závodění o přední příčky. Bylo by to na dlouhou polemiku, jak bych se cítil v Oseku za zadním kolem například Libora Janouška, nebo taky už ne. Je tu asi ta největší, z fyzického hlediska, překážka na trati - kopec na Dlouhou louku. Opět znám nazpaměť. Dávám si na to Gutar a Magneslife. Nejsem těchto sr*ček zastánce, ale psychicky mě to nabudí. V serpentýnách mi řeknou, že jsem cca 15., a když k tomu dojedu Pavla Kuda a další dva maratonce začnu se smát, kdy mi řeknou, že jsem 1. a mám náskok x-minut. Vracím se do reality a ta je neúprosná - poslední kilometr kopce. Ve vesnici se silnice všemožně klikatí. Prudký to je, jak prase a nohy už lemrovatí. 25 pastorků je málo, tak v tom stojím a prosím konec. Na vrcholu, který prolítávám cca rychlostí 8 mi zahlásí, že jsem kolem dvanáctky. K Flájím se vesměs sjíždí. Projedu okolo někoho, kdo balí kolo a sebe do auta. Na Flájích беру plné bidony, půl-rohlík do pusy a Ivča od Astrala mi předává energy drink v plechovce. Tu dávám před Klíny a trochu se obávám, co ten hnus se mnou udělá. Ve sjezdu do Litvínova jsem zalehlý. Opět to znám a víím, kde je třeba přibrzdit a kde nikoli. V Litvínově zahlédnu další závodníky před sebou. Už se mi tomu nechce moc věřit. Začínám podezřívát ten houbový ionťák, co mi nalili. V Lomu je docvakávám. Dojíždím je ideálně do roviny na Braňany. Je to Jirka Říha a Michal Šupol. Jedou už výletně zdá se mi, ale mě to vlévá adrenalin do žil. Přes brdky dojedeme se střídáním na posl. bufet. Ano střídáním! Jedu 180km časovku, abych si mohl konec maratonu zastřídat. Kluci na bufetu trochu parkují. Já skáču akorát do háku pětce co si to rozdává o vítězství na krátké trati. V první fázi je to docela vítr a pár kilometrů si zvykám než chytanu tempo. Je tu úsek Štěpánov-Lukov. Pekelná stojka. Nechávám si 4 trochu odjet, jeden už předtím nastoupil. Sjezd do Milešova bych mohl jet poslepu. Hned jsem zpátky ve 4ce. Pak přichází to peklo, co

každý postřehl a projel. Nejdříve tankodrom v kopci, kde Robert Míl tahá jak d'as. Takové schody, chvíli stojka, pak skoro rovina - takto několikrát. Přema Kuchař a Kamil Pražák jsou s nepatrným odstupem za námi. Ve sjezdu konec světa. Kdyby, tam v těch potocích na silnici plavali mrtví a observatoř z Milešovky, tak mě to ani náhodou nepřekvapí. Jeden odpadá, kvůli defektu. Pak už na morálku přes Rtyň a do Teplic, kde ještě závodíme na místo startu. Žili jsme - jeli jsme v domnění, že je tu cíl. Nakonec expediční jízda přes centrum. Policajti nám to tady jistí, tak jedeme zřejmě dobře. Ale pak blbě zatačíme do cíle - k fotbalovému stadionu doprava. Mělo se jet rovně a pak až doprava. Do cíle tedy kluci spurtují o 2.místo na krátké trati z druhé strany cílové roviny. Já za nimi v klidu. No to musel být pohled. Po domluvě s organizátorem nám dali 2 minuty navíc. Hrozilo DSQ - to bych asi nevydýchal a vážně bych to kolo opřel o kontejner. Svůj výlet jsem uzavřel na 9. místě celkově a 3. v kategorii. Bude to znít jako kliše, ale mám pocit, jako bych vyhrál. Bojoval jsem spíš sám proti sobě, o to víc to hřeje na srdci. Tohle si budu pamatovat hodně dlouho. Vystávají otázky, jak by to vypadalo bez defektu. Třeba bych ten 1. flek do 29 let dal. Třeba bych se utopil. Třeba by mě na 200. kilometru předjel nějaký chudák, co na 30. kilometru píchl. Na "třeba" a "kdyby" se ale nehraje. Uvidíme příští rok. Jedno je jisté - počasí horší nebude.

Mirek – Vodácké putování po Krušných horách

Zase po čase brzké vstávání na maraton. Budík zvoní ve 3:50, ve 4:30 sedám do auta a vyrážím směr Teplice. V 6:00 bych tam měl být. U Berouna začíná pršet, míjím Prahu a lije víc a víc. Nějak pořad nechápu, co a proč to vlastně dělám. U Loun dostává časový plán vážnou trhlinu, objížďka. Do háje. Rozespálýma očima mžourám do mapy, buď můžu jet po vedlejších silničkách, a nebo to natáhnout přes Most, což je o cca 25km dál. Volím cestu po hlavní přes Most, orientáček po vesnicích s mapou v ruce bych teď po ránu nedal a časově by to asi vyšlo nastejno, stejně je takové šero, jak furt lije, že bych si v autě snad musel rozsvítit, abych na tý mapě vůbec něco viděl. Takže to peru dál na Chomutov a Most, auto v kalužích úplně ztrácí kontakt s asfaltem a volám Kolíkáčovi, jestli by mi nevyzvedl číslo, že nějak nestíhám. V 6:30 jsem naštěstí v Teplicích, moje první kroky vedou do kadibudky, kde mě zachraňuje Dreamer s toaletákem, který tam chybí. Pak už převléct, dát dohromady kolo a na start. Když už mám klíče od auta schované v dresu, tak zjišťuju, že jsem nechal v autě návlaky na ruce. Nechávám to být, stejně by se za chvíli nacucaly vodou a studěly by. Beztak určitě tak do dvou hodin přestane pršet a bude tepleji, vždyť už leje takovou dobu a jednou přestat musí, ne? Na startu jsem v 6:57, bylo to o fous. Ještě prosím jednoho spolumagora, který se taky v tom počasí postavil na start, aby mi připnul numero, pan Novák si vyřeší svůj problém s čipem zapomenutým v autě a můžeme vyrazit. Na výjezdu z Teplic je první brdek, jede se ale přijatelně, tempíčko jenom abychom se trochu zahřáli. Pak docela dlouho z kopce a já zjišťuju, že mi to vůbec, ale vůbec na vodě nebrzdí. Špalky už mají svá nejlepší léta za sebou, chybí tam ty odvodňovací drážky, takže než mi kolo začne alespoň trochu brzdit trvá klidně 200m. Docela problém. V balíku jedu na konci, dopředu se radši necpu, abych ještě někoho nesejmul a na rovině ten zásek vždycky musím sjíždět. Zatím se ale jede lidsky, tak to nedělá větší problémy. Asi na 20.km je první brod, za ním začíná docela dlouhý magnet a vepředu se začíná závodit. Fouká hodně z boku, na čele jsou naskládání vedle sebe skoro přes celou silnici a my vzadu se to snažíme sjet. To už jedu docela hranu, když přede mnou někdo nechá díru, tak ho musím skočit a dojet si to. Takhle nakonec doskáču až do balíku, dozadu

jsem nekoukal, ale pár lidí to určitě nepřežilo. Následuje docela dlouhý sjezd až do Děčína. Před tím ovšem ve sjezdu ještě v nějaké vesnici přejíždíme můstek, za ním Kolíkáč projíždí jednu z tisíce kaluží, ve které je ovšem schovaná past na mamuty. Rána (přední kolo), rána (zadní kolo) našťěstí neprorazil. Jedu za ním asi tři metry, ale jak se voda nad tou dírou zavřela, tak jsem si snad myslel, že ta díra už tam není. No debil, jedu naprosto stejnou stopu a vlítnu do té jámy taky. Naštěstí bez defektu. Pak sjezd až do Děčína, na mokru jedu opatrně, pěkně se to natáhlo, už jsem myslel, že nás odpárali, ale v Děčíně jsme tam zase zpátky. Než odbočíme na první vážnější kopec, tak je poprvé čas taky něco sníst. Ještě musím taky nakrmit Dreamera, který si schoval banánek do kapsy tak šikovně, že ho nemůže vyndat, musím mu ho ze zadní kapsy vyšťourat já a už odbočujeme na Maxičky, jsme na 45.km. Vydatný brdek, jen co je pravda. Necelých pět kilometrů, průměr 6% a maximum 17%. Čelo nám pomalu odjíždí, ale já se soustředím hlavně na Kolíkáče, Dreamera, Jirku Zárybnického, Olina. S nima se vydrápu nějak nahoru, ani to moc nebolelo. Nahoře je nás asi šest, před námi tři sta metrů další čtyři, takže se párkrát prostřídáme a za chvíli je máme. Je tedy nás cca 10 a jedeme dál. Bohužel tahoun Olin má defekt a tak se s ním pro dnešek loučíme. Dál vůbec netuším kudy jedeme, chčije, mlha, tak jenom tupě šlapeme do pedálů. Po sjezdu do údolí je tu další bonbónek na trase, 72.km, 5km stoupání na Nakléřov. Maximum je asi 15%, takže se tam na 39/25 docela kroutím, ale zatím to jde. Jak se tak rychlostí rychlejší chůze šineme nahoru, tak najednou je tu před tím defektíci Malina. Prožene se kolem nás, vepředu u Kolíkáče jde na brzdy, prohodí s ním pár slov, pak zase prudce akceleruje a mizí v mlze. Nechápu. Už vím, proč nejezdíme vepředu... Když se nějak vyškrábeme nahoru, tak je to opět stejné. Mlha, chčije, trpíme. Tachometr už dávno nefunguje a vedle na tepáku fungují jenom stopky. Alespoň mám nějakou představu o čase. Další sjezd do údolí už chytám slušnou díru, ty brzdy mě rozčilujou, do každé zatáčky musím pomaličku, protože netuším, jestli se neutahuje a v zatáčce už neubrzdim vůbec nic. Dole už se s klukama pomalu loučím, díra je fakt velká, ale ještě to zkusím sjet. Na hlavní silnici je to pořád mírně z kopce, dupu co to jde a mažu to určitě přes 60, protože na 53/12 a kadenci odhadem kolem stovky se pomaleji nejede. Po pár kilometrech se do skupinky vracím, ale bolelo to fest. Teď trochu zregenerovat při průjezdu Krupkou a najíždíme na stoupání na Komárku, 100.km, další z kopečků, který jsem si poznamenal do itineráře na představec. Necelých 6km s průměrem 9% a najdou se tam i 15% úseky. Jedu to opět na konci skupiny a cítím, že na tom už moc dobře nejsem. Kolíkáč diktuje tempo vepředu a já trpím vzadu. Ten kopec snad nemá konce. Docela by mě zajímalo, jak dlouho jsme to jeli. Nahoře opět psí počasí, chčije, mlha a pekelný protivítr. Tuším, že jsme opět projeli pár brodů, pak krátké stoupání na Cínovec a za ním už stavíme na bufetu, ten první jsme projeli. Doplnit a vydat tekutiny, něco sníst a strčit do kapes, mezitím se kolem prožene čelo krátké trati. Pár lidí od nás odjíždí s nima a my pokračujeme asi v pěti. Míjíme CFCáka z Kladna Vítka Nováka, který se tam trápí s defektem a dalších asi 10km se trpíme ve větru, dešti, mlze na hřebenech, než opět sjedeme do údolí. Ve sjezdu se opakuje situace z toho předchozího, zase chytám díru a dole to musím sjíždět. Ještě se to podařilo. Už jsem značně okoralej a před námi je na 135.km poslední velký kopec na Dlouhou Louku. Skoro 7km s průměrem přes 8%. Hned na začátku mě začíná chytat křeč do stehna. Zkousím protahovat, střídat v sedle a ze sedla. Zatím se nějak držím, ale bohužel nás dojíždí druhá skupina z krátké trati a Kolíkáč velí jet s nima. Ze začátku jsem myslel, že si dělá srandu, ale fakt se k nim s ostatníma přidává. Tak na to už nemám, křeč pořád hrozí,

musím vystupovat a jet si svoje. Tak to bude ještě trápeníčko. Lámu ten kopec asi docela směšnou rychlostí, sám samotinký, občas mě předjedou odpadlíci z krátké trati. Nahoře jedu kus s klukem z krátké, prohodíme pár slov, ale vůbec nemám na nic náladu, jsem nějak nejakej nasranej na počasí a vůbec všechno. Je tu cedule Dlouhá Louka, jeden by si myslel, že už má kopec na sebou, ale houby. Procenta ještě přibývají, stromy kolem zmizely a nechutně to fouká. V závěru mám opravdu co dělat, abych to vyjel, na tu pětadvácu vzadu to bylo jen tak tak. Nahoře za premií opět mlha, déšť, protivítr a jako bonus rozbitá silnice, takže ve výsledku ani z mírného kopce nejedu víc jak pětadvacet. Po chvíli se sjíždíme s dalším zoufalcem z dlouhé, ale ani nespolutracujeme, jedeme tři metry na sebou, stejně fouká ze všech světových stran, jenom do zad ne, schovat se do háku snad ani není možné. Kolega má sebou i doprovodné auto (divím se, proč v něm už dávno nesedí) a to mě pěkně rozčiluje, slyšet ho neustále za sebou. Chci ticho, klid a být sám v tom trápení. Za chvíli už jedu opravdu sám, ani nevím, jestli do toho auta fakt vlezl, ale ten den už jsem ho neviděl. Na bufetu u přehrady Fláje na 152.km беру jenom rohlík a nějaký perník, už ani nemluví a koukám co nejrychleji zmizet. Vypadal jsem tam asi dost nepříjemně a našťavaně, tak se tímto milé obsluze, co tam kvůli nám v tom počasí půl dne mrzla, omlouvám. Pak se sjezd pod přehradu, ostrá levá a výjezd zpátky ke hrázi na druhé straně. Naštěstí se se změnou směru jízdy neotočil vítr, tak teď už je to po větru, ale leje pořád pěkně. Než začne sjezd do Litvínova mám čas přemýšlet, jestli to zabalím nebo dojedu. Kdyby nám to nezkrátili o těch 30km, taky bych asi dezertoval. Dolů do Litvínova je mi už docela kosa, třesou se mi ruce a tím se vlní celé kolo. Jedu pomalu, furt na brzdách, už pomalu nemám ani sílu v rukách. V Litvínově koukám po cedulích, ale naštěstí žádná demoralizující (např. Teplice 7km) tady není. Na stopkách čas asi 6:30, do cíle odhaduju tak 50km, tak se rozhoduju, že to ještě dám. Na hřebeny už nejedeme a tady dole je tepleji, dokonce už skoro neprší. Odbočujeme doprava směr České středohoří, je to mírně z kopce a tady už jedu čistou turistiku, koukám kolem na ty kopečky prapodivných tvarů, to jinde nevidím. No ale po pár kilometrech idylka skončila, najíždím do magentu, ale s opravdu mizerným asfaltem. Nejede to nejede, ještě že mi nechodí tachometr, alespoň nemusím sledovat ta směšná čísla ukazující momentální rychlost. Nějak se dohrabu na poslední bufet, беру jenom perníček a jedu dál. Před stojkou na Lukov mě dojíždí asi čtyři lidi, navíc se déšť opět proměnil v liják, který mi bere i poslední psychické síly bojovat. Nechávám je odjet, stejně by mě ve sjezdu odpárali, jedu si svoje tempo. Pak sjezd do Milešova a poslední vážnější kopec kolem Milešovky. Nejdřív po hlavní silnici, ale pak odbočujeme na šílenou stezku, tady už je to fakt na bajka, díry které nejsou pod vodou vidět, úzké je to, že když jelo proti auto, tak jsem musel pomalu zastavit u krajnice a ještě jsem dostal sprchu, protože při míjení vjel řidič zrovna do díry. To už mě nemůže moc rozhodit. Drápu se v tom lijáku nějak nahoru, po chvíli se alespoň povrch změní na úplně luxusní asfalt, dojíždím nahoru a je tu zlatý hřeb dnešního závodu, to zatím ještě netuším, sjezd dolů. Na silnici se valí potoky vody, všude klacky, kameny, vpravo pod silnicí rozbouraný potok. Celou dobu brzdím vší silou, kolo naštěstí víc jak 20 nejede, ale kdybych chtěl úplně zastavit, tak by se mi to asi nepodařilo. Ve sjezdu mě dali další asi čtyři lidi, ani nevím z jaké tratě a je mi to fuk, hlavně přežít. To se podařilo a tak už vyhlížím Teplice. Vůbec to neutíká, ale nakonec se tam nějak dopravuju. Po Teplicích, prý z důvodu nějaké uzavírky, ještě máme vyhlídkovou jízdu a pak konečně cíl. Čas 8:50 zásek na prvního hodinka a čtvrt, podle organizátorů 226km, mě to ovšem připadalo tak 300. Rychle do auta, utřít se ručníkem a do

suchého, sprchu vynechávám, vody bylo dneska dost. Pak se pět minut třesu zimou v autě, nabalený do všeho co mám, leju do sebe kolu a dávám se trochu dohromady. Když už je líp, tak na kávičku, špagety, probrat dnešní zážitek s ostatními a po vyhlášení jak jinak než v dešti, zase autem k domovu. Ani se neraduju, že jsem to dokončil, ještě bude spousta času nad tou šíleností přemýšlet. Ale alespoň jsem si trať projel, osahal a jestli bude tenhle závod v dalších letech pokračovat, tak se znalost trati bude hodit. Jak to tak vypadá, tak jsem se vrátil zpět k mým maratonským začátkům na dlouhém Králi, tedy žádné závodění, ale boj s trati, nějak to ujet, bez ohledu na výsledek. Ještě nesmí chybět poděkování všem organizátorům, lidem na křižovatkách, na bufetech, v tom počasí to bylo hodně náročné i pro ně a zvládli to na jedničku. Při prvním ročníku nasadili laťku hodně vysoko, bylo to zabezpečené vynikajícím způsobem. Díky za všechny závodníky, za rok určitě dorazím znovu. Neděle. Víc než nohy mě bolí šlachy na obou zápěstí od brždění....

KRÁL ŠUMAVY

D!ablo – S Oranjes na Králi Šumavy

Tradičně vyrážím ráno před startem - odjezd v půl páté, v šest v Klatovech, registrace - mám startovní číslo 9, zřejmě na základě výsledku a reportáže z Krušnotonu :-D. Počasí nic moc, něco mezi mrholením a deštěm. Oblékám lehké návleky na ruce i nohy, pod dres funkční tílko (je chladněji než v Krušných horách) a tradiční noviny. Auto nechávám zaparkované před stadionem, na rozjetí poslouží cesta na start. Stále mží. Na náměstí je spousta známých tváří, zdravím se s rozesmátým "Frištenským". Pak se řadím k "Oranjes" (Oranžové dresy Vinohradských šlapek) do první vlny. Padá pár vtípků a stručná diskuze o plánech. Pak to střelí a balík se rozjede ke koberci. Někdo hned padá, ale jede se víceméně v pohodě za policejním autem. Kruhák se jede v obou směrech, první krátké stoupání trochu zahřeje, pak rychlý sjezd velkého balíku, snažím se mít kolem sebe prostor, občas musím na vítr. Jede se volně, pod kotel se přikládá jen ve stoupáních a na „Terezínech“. Takto se třikrát procedím dozadu a chytím ztrátu, ale vždy se s několika ostatními vrátím. Z hlediska výdeje sil to není moc chytré, jedná se o prudké změny tempa (to i přesto, že tepovka ne a ne vyletět nahoru, tělo je zatažené, snad zimou, ranní dobou nebo se prostě nedaří). Po čtvrté už nechávám balík jet, i díky tomu, že jsem zahlédl defekt jedné z favoritek ženské kategorie a její dva bodyguardy. Očekával jsem, že rychle opraví defekt, dojedou mne a jízda ve skupině s nimi bude efektivní a dostatečně svižná - očekávání se nenaplnilo, už jsem je neviděl. Za Korábem se vytvořila skupinka asi 20 jezdců. Je tu i Robert z CKKV a „Gejza – Šlapka“, paráda. Cesta se kroutila mezi pastvinami. Nádherné scenérie, občas to doho někdo, zejména z kopce nebo za zatáčkou, nastoupil. Snažil jsem se jet plynule a těchto manévřů se neúčastnit. Na hlavní ze Svaté Kateřiny se balík zklidnil, několik lidí dokonce tahalo, já trochu :-D. Proti Krušnotonu jsou silnice "bez vody", občas ale prší a je citelná zima. I proto, že jsem během úvodního závodění před Korábem vyhodil zpod dresu noviny. Projíždíme Nýrskem a tempo se zvolňuje. Jezdci mají trasu nastudovanou a vědí, že následuje stoupání přes Hamry, Špičák a Železnou Rudu do nejvyššího bodu závodu. Tam začne úřadovat Jan Šístko, který skupinu zcela roztrhá. Já jedu své tempo, do cíle je daleko. Na Špičáku zahlédnu borce z KC Brno,

Juru Janouška, ptá se, zda něco nepotřebuji, tak rychle hlásím: "Vodu", vyhazuji svůj prázdný bidon a Jura mne dobíhá s plným - dobrá práce, díky. Díky tomu nemusím stavět na občertvovače a sjíždím se s Honzou Šístkem a dlašími dvěma. Honza je jasně nejlepší, druhý borec v pohodě visí, já sotva vlaji a třetí odpadá. Nakonec je ve stoupání do nejvyššího bodu trati nechávám odjet a jedu úsporně. Dlouho, dlouho mne nikdo nedojíždí. Skupina zezadu dorazí až ve stoupání nad Zámýšl. Tempo mi podle očekávání vyhovuje, a to i přes to, že jsem ve fázi tradičního útlumu, nebo chcete-li krize, která přichází po 4. hodině závodu. V určité letargii a poněkud promrzlý se dopravím ve společnosti celé skupiny na občertvovačku v Hartmanicích. Všichni stavíme. Ostaní mají asi také dost, protože zůstávají na můj vkus dost dlouho. Prohodím (spíš procedím, sorry "VLKu", byl jsem nějak zamrzlej) pár slov legendou pražské hobby cyklistiky Vládou Konůpkou, a vydávám se sám do sjezdu. Z kopce se sjíždíme tři a podél řeky jedeme na Rejnštejn. Na všech je vidět, že jsou duchem hluboko v sobě, žádný žár v oku, nikdo se nesměje, všichni se soustředí na svůj výkon a své trápení. Sleduji profil, nalepený na představci. Podle něj je na řadě stoupání přes Kašperky na poslední obtížný trojzubec Nicov, Javorník, Maleč. V Kašperkách jedu na třetí pozici, když na křižovatce zjišťujeme, že nevíme kudy dál a kolemjedoucí auto nás posílá zpátky „na značky“. Rychle se vracím o křižovatku zpět, abych se zařadil za právě projíždějícího borce. Druhý z trojice to bere zkratkou a za další křižovatkou ho vidím před sebou. Oba docvakávám a jedeme ve třech. Moc se neženeme, čeká nás druhá nejtěžší pasáž závodu, dešť je doprovázen mlhou a zimou. Stoupání je však plynulé, takže žádná křeč. Najednou ze zadu přijede jezdec na Meridě. Původně jsem si myslel, že je to jeden z těch dvou, ten měl také Meridu, ale není tomu tak. Hákuji ho, jede svižně, tak se ptám, zda měl defekt, protože s tímto tempem tady nemá co dělat. Říká, že jel v pomalé skupině, tak je plný sil. Podle doplňků usuzuji, že je to triatlonista-ironman. Asi měl právě za sebou warm-up a teď to rozjíždí. :-D. Jeho tempo nejsem schopen trvale akceptovat. Nicov tedy absolvuji sám, před Špičákem se tradičně tři sjíždíme, abychom pak jeli každý svým tempem. Jedu někde ve středu a před vrcholem toho prvního dokonce předjíždím. Na vrcholu se z mlhy u horského hotelu objeví "Rainy" a "Čmelda". Povzbuzují mne, fakt mám radost. Nevím, zda ten úsměv a pozdrav viděli, mimika ani gesta nabyly pravděpodobně nijak výrazné. Tak teď tedy znovu opakují: "DÍKY!!! :-D ". Za Špičákem dolů a znovu nahoru. Na Maleč. Na úpatí mne dorazila skupina, během stoupání se zase roztrhala. „Atrakcí“ byla cedule "bufet 2 km", umístěná 5 km před bufetem na vrcholu kopce. Na bufetu objevuji kouzlo teplého čaje a cpu se koláčky. Nejhorší máme za sebou, teď jde o to, nezmrznout a dojet. Ve sjezdu se trousíme po jednom, abychom se dole tradičně sjeli. Už je to jen pár „vlnek do Sušice“. Nikdo už moc nejančí. V jednom ze „strmých“ stoupání si s kolegou pochválíme troj převodník. I počasí se na chvíli vyčásilo. Přichází čas na energy drink z Tesca. Na čtyřikrát půllitr z plastové lahve vypiju. Poslední část právě, když projíždíme Sušicí. Prázdný obal házím kolemjedoucímu s prosbou o umístění do odpadků. Chvilí před tím jsme dojeli osamoceneného Honzu Šístka. Na mé slova pochvaly o dobrém výkonu a hrdinství, reaguje hláškou o hřbitovech plných hrdinů. Terén mezi Sušicí a Klatovami je více po rovině a dolů než do kopce, i když zvlněný tedy je. Zdá se, že energy drink funguje. Nebo je to euforie z překonání dvoustovky? Nevím, v každém případě se stávám nejaktivnějším jezdcem ze skupiny. Snažím se ji i trochu organizovat, abychom mohli těžit ze spolupráce na rovinkách. V kopcích rozumně, nikoho neutrhout, po rovině pak každý přispívá podle svých možností. Sjíždíme další jezdce s modrými čísly indikujícími 250 km

trať. Je mezi nimi i vysoký jezdec v dresu Saxo Bank, asi Andy. Dojíždíme i ironmana z Javorníka. Oba se zapojují do projektu „Společně a rychle do Klatov“. Skupina začíná spolupracovat, nevím, kolik se nás nabalilo, vepředu se točí 4 lidé, Saxo, Iron, borec na Tarmaku a já. Všechno funguje, rovinky i vlnky letíme, sjezdy euforii umocňují, ani nevím odkud vítr vál, takže asi do zad :-D V jednom sjezdu, nečekaně, buch buch, ráfek, zadní kolo prázdné. Kruci! (No asi jsem řekl něco jiného). Jedu ke krajnici, kolegové se loučí. Kolo do trávy, zadní kolo ven. Už to vidím jehlanovitý kus posypu – to je normální sabotáž – všechny hrany a špičky ostré jako břitva, rozměr 3x3mm, koukal ven, z půlky v plášti, na to není obrany. A tím tady sypou, klidně mohli použít střepy, ty nemají tolik špiček a břitů. Nálada padá. Šrapnel vytahuji z pláště, duši ven a začínám měnit. Zastavuje u mne červený Peugeot. Ptám se, zda má pumpu, nemá, ale otevírá zadní dveře, říkám si: „Super, mám štěstí, půjčí mi zadní kolo.“ Vytahuje však pouze kameru a točí. Nový plášť, 60x šťouchnout pumpičkou – to dá tak 3 atmosféry a opatrně dál. Najít velkou pumpu ať už v autě nebo na benzínce. Cestou přejezd a díry, snažím se držet váhu nad předním kolem abych necvakl zadní kolo. Tak to doválčím na poslední občerstvovačku. Tou jsem původně měl jen „proletět“. Stavím kolo k servisnímu stanu a prosím o 8,5 atmosfér do Continentalů. Mezitím zhltnu pár koláčků. Kolem projíždí jedna nebo dvě skupinky. Víc jich bohužel projelo, když jsme měnil a pumpoval. Do cíle nějakých 30 km, jedu sám, dojíždím skupinky z krátké, nikdo se bohužel nechytá. Až asi 15 km před Klatovami jeden jezdec. Jedu tak, abych ho dotáhl co nejdál, vnímám skřípání řetězu, ten dnes zkusil. Teď už neprší, tak je úplně suchý :-D. 5 km před Klatovami ztrácím v jednom hupu i dočasného společníka a do Klatov přijíždím sám a sám. Pár kliček městem a už vidím cílovou bránu. Píp, píp. Čas 9:26. Žádné oslavy, ale uvnitř jsem spokojen. Rychle k autu do suchého a na guláš.

Dreamer – Sumava je nejvic

Letosní sezona byla z mého pohledu v mnoha ohledech prelomová. Po asi 5 letech, kdy jsem se turisticky vyjizdel a kochal krajinou bez tepaku jsem začal více používat selský rozum při uvahách, proč a jak chci co dělat při letosních vyjíždkách na kole (záměrně tomu neríkám tréninky, plány mi nikdo nepíše). Přidám-li k tomu dbání na rady zkušenějších, přísnější životosprávu, nové kolo a především významnější účast na závodech, mohu sezonu 2010 směle označit jako moji první "závodní". Z výše uvedeného vyplývá, že jsem na start letošního Krále šel v úplně jiném rozpoložení, než minulý rok. Forma byla, cílem bylo hakovat K. Ackermanna, ostatní věci jsem neresil a soustředil se jen na tento cíl, s vědomím, že jde o poslední maraton sezony a nemám jako mistři co ztratit. Buď to vyjde nebo ne, Krále jsem byl rozhodnutý jet srdcem, ne hlavou. Večer před Králem nasazuji pro jistotu nové Conti 4000S, abych eliminoval defekty. Jdu spat poměrně brzy v 9h, ale stejně se od půlnoci prevaluji, abych ve 4:40 pomalu začal vstávat. Snídám, všechno ok, zapínám počítač, na radaru srazky nejsou, teplota 15 stupňů, oblačno, nakonec to vypadá s počasím docela dobře. Přijíždím do Klatov, ale venku fouká docela vítr, takže беру na sebe moiru + dres a navleky na ruce i nohy. Na startu se potkávám s favoritem z CD, s Kolíkem, Honzisek, MZ, přijede i K. Ackermann a říká, že se může spolehnout na podporu od nich, zpoza pasky na mě pokřikuje Beeda rejsr Beeda, pry pojedou 150ku. Je vidět, že jsem si na závodech za ten rok už jistě renomé získal a nejsem jeden z davu, je to prima pocit, člověk se cítí lepe, než když stojí sám na startu a vrhá bojácné a nesmělé pohledy na neznámé tváře kolem sebe. V 7:15 je start, ja si

hned hlídám Kamila, který zahájuje poměrně vzadu v balíku a tak mi Honzís, Kolíkac, MZ a další míjí na celé balíku. Alespoň jsem ale pěkně zasítý a mohu se od Kamila učit, jak efektivně jezdit balíkem směrem, kterým potřebuji. Kruhový objezd u Lidlu se jede hodně zmatečně, pulka v protisměru, tohle by měli organizátoři trochu vychytat přístě. Při sjezdu z hlavní v Korytech defektní Favorit, je mi ho líto. První kopec přes Tetětice se jede docela ostře, tepovka splhá blízko k maximu, ale samozřejmě balík se moc netřha. Pak se klasicky vše sjede a pokračuje se brdky směrem Domazlicko. Přesto si všimám že se jede trochu jinak než minulý rok. A sice trochu ostřeji a konstatnější tempo, takže kdo tady zastavuje na WC, má pak docela problém vrátit se do balíku. Za obcí Kolovec se rozjede proti bočnímu větru úžasný terežín, který poprvé trhá zásadnějším způsobem peloton. Jsem tam, ale znamenalo to 7 minut jet výrazně nad ANP v lehce zvlněném terenu. Zůstalo nás tam tak 30-40 lidí víc než, vidím Kapra no a samozřejmě i Kamila, díky kterému v té skupině jsem protože plním svědomitě cíl hákovat ho. Ostře se pak jede až pod Korab, kde ale nepochopitelně celé balíku jede v Němcicích rovno a nezapomíná doprava na Korab. A tak jsem poprvé (a ne naposledy!) v "uniku" celého Krále, poobjíždíme společně s Kamilem. Jste si říkám že aspoň budeme na Korabu nahore pěkně vepředu, když na nás začnou zezadu volat že zastavujeme na curání. Tak ok, jde se curat, což ale znamená že nás dojíždí další velká skupina s Honzís, Tomášem Papežem z Messengeru, nebo Petrem Novotným z Kona Cycling Point. Korab se pak tím pádem jede na "pohodu", což jsem rád, protože stejně tak se jedou i pověstné serpentiny dolů a na tom mokru jsem měl docela obavy, kdyby se zavodilo i dolů. No nic, jsme dole, projíždíme Kdyní a stoupáme na Novou Ves. Zjistuji že tím že dokonale znám trasu, se umím v v příhodných místech v podstatě zadarmo dostat na úplně celé balíku. Takže třeba právě při začátku kopce na Novou Ves toto uplatňuji a najednou vidím že vedle mě jede T. Čer a spol. Super je to i v tom že pak ten kopec jedu podle sebe a pomalíčku se propadam. Naplno zabírám, až když mě míjí Kamil a i Novou Ves v pohodě visím v prvním balíku. Pak následuje mírně zvlněný terén do Vserub, kde se je nás pořád cca 80 vc. Honzise a spol., tady to jede zadarmo. Obrát směrem na Šumavu a blížíme se k Nyrsku. Předtím jste musíme vyjet nepříjemně brdky přes Lisci, Fleky a Svatou Katerínu. Tam to málem napalím do Petra Svobody šampiona ze SUACU, který asi shodil retez, na úžce silnici jsem se mu jen tak tak vyhnul. Pak následuje sjezd ze Svaté Kateríny kde kde se rychlost splhá k 80kmh, jo s větrem v zádech to tam skutečně líta pokazde, mohu potvrdit. V Nyrsku na mě čeká táta s bidonama (jediné místo se supportem na trati), rohlíkem a jablkem a tak ve Skelné Huti nastupuji :) a společně s dalšími 3 poobjíždím hlavnímu balíku (až pak doma mi táta říká že asi 3 lidi byli odjeti o pár minut jste před hlavním balíkem, kdo to byl a jak dopadl nevím). Bohužel celé tohle i hlavní balík vyhodnotil jako pokus o unik a začal nás stíhat, takže do kopce ke kostelu v Nyrsku kde táta stal se doslova letí, no super já tu potřebuju vyměnit dva bidony :) Najíždím tam asi z páte pozice, zastavuji, během 10vt. vyměnuji oba bidony, do pusy strkám rohlík a jedu. No a celý balík mi mezitím předjel a tak tak ho sjíždím! Parada :) Nastěsti za Nyrskem se zas zvolňuje a tak jsem opět tam. Kolem Nyrské prehrady mám euforii, povídám s T. Papežem, s M. Chadimem, čpu do sebe jídlo, zapíjím, pohoda jazz, přes 80km v celním balíku co víc si přát? Následuje kopec na Spicák, kde čekám další významné dělení. Jste před tím mi Honzís říká že už si asi 9x vystoupil a že tady si vystupuje definitivně. Já se pořád cítím ok, takže hákuji Kamila. Tempo na Spicák se postupně utahuje a utahuje a lidi odpadají jako koralky. Diru 20-30m chytnu i já, jedu s Kaprem, jste ho hecují že to dojedeme, ale pak

vidíme ze to už nedáme. Odstup je ale porad mály, pokud balík zvolní, sance tu je. První balík mohl mít tak 20 lidí víc než. Na Spicaku Kapr bere bidon od doprovodu, já stihnu urvat jednu tvarohovou buchtu (pít mám až do Hartmanic) a svistíme dolů do Zel. Rudy. Sjedeme nás asi 5 lidí, takže v 7 lidech jedeme dál. Celní balík opravdu zvolnil a tak na konci Železné Rudy v kopci na Gerlovku je opět dojíždíme, tak to je super, to se svezeme až ke Kunkovicím! A taky že jo, je nás tam max 30 lidí včetně těch z 200ky, vedle mě třeba L. Janoušek, připadám si jako někde v Kolodějích a ne na 120. km Králové Šumavy :) Nahore je ale poradná zima, mrholí a silnice velice mokrá, jsou vidět i olejové stopy. Jede se docela opatrně, nevím čím to je, ale jak jsem měl ze začátku sezony strach ve sjezdech, tak teď je dávám poměrně slušné, samozřejmě v případě KS za to může i znalost trasy, ale je fajn vědět že i elitáci jsou jen lidé a z kopce taky nejedou výrazně jiným tempem. Ve sjezdu jsem každopádně poradně vytuhnul, navleky nenavleky. Nějak mám pocit, že mi zamrzly stehna a tak se těším na další kopec abych je trochu prokrvil. Kopec na Kunkovice se jede opět docela ostře, jste jsem tam, ale už na konci celého balíku. Sjezd na Zahálku jsem opět na konci resp. už mám díru na balík asi 50-100m. Začíná se stoupat na Zámysl (směr Keply) a přesně po 132 km a case 4:15 hodiny je načase říci bye bye celnímu balíku, už jím finálně nestacím! Co mě zaujalo je to, že to "nestaceni" přišlo bez varování, jelo se mi porad docela super a najednou jako by někdo zmacknul bez varování tlačítko a konečná. No co, stoupám sám, před sebou sice kus jste balík vidím, ale bez sance si to sjet. Poprvé mě začínají připadat chmurné myšlenky, protože jestli odsud mám jet na Hartmanice a dál po rovině podél Otavy sám, tak to je upřímně nanič! Za mnou jste široko daleko nikdo není a věřím že kdybych na 10min zastavil, porad nikdo nepojede. No nic, jedu svým tempem na Zámysl sám. V druhé půlce vidím, že dvěma borci taky trochu došlo, o kus dál je 4členná skupina s M. Chadimem. Škoda, v téhle skupince to chtělo být, ale v mém stavu nereálné. Přesto pod vrcholem jednoho kluka předjedu (B. Prucha co jezdí Suac), kterému tam teda došlo jste víc než mě a dojedu kluka jménem Martin Benes (nakonec dojel 30.) S ním sjedu do Hlavnovic a pak jedeme směrem na Hartmanice. Říkám si super, že aspoň nejedu sám! Nicméně asi 3km před Hartmanicemi mě nestacím ani na te rovině takže když mě neodstrídá a on mě odjíždí ac jsem v haku, rukou mávám, že to nepujde at jede. Takže jede a já se snecím tempem vleču dál. Je to fakt dost deprimující, když nohy nejedou a vy nevíte proč, resp. vite ale nejde nic dělat. Těpak jsem sice vezl, ale rozhodl jsem se že na průměrné teploty se koukat nebudu, asi chyba. 4hodiny jsem to jel stylem SUAC na max, tak teď sklízím úrodu. Prosím přijíždím do Hartmanic, kde si nechám doplnit bidon. Vypiju teplou polevku v kelímku, dávám do sebe myslím gel nebo tyčinku, kousnu do rohlíku se syrem. v Hartmanicích stojím dobrých 5minut, než konečně někdo přijede, byl to B. Prucha, pak následovaný A. Satinským (dojel 31.). Jste asi projel někdo, ale maximálně 3-4 lidí jednotlivě. V zoufalém stavu sedám na kolo a jedu dolů z Hartmanic. Zcela vážně jsem to chtěl vzdát, říkal jsem si že když jsem po 150km hotověj, jak v tomhle stavu ujedou dalších 100? No nakonec zaboujím směr proti proudu Otavy po trati. Nahlas si pro sebe opakují hlásku R. Bakalare z letošního Tour "udělám si poznamku, Cadel Evans, úžasná krize" a vymyslím si v hlavě výmluvu co řeknu až mě dojede Kolíkáč a spol., psychika na bodu mrazu, jedu sám. Jakmile mám teploty nad 140, bolí to, musím zvolnit. Legrace je, že hlava si vše uvědomuje, mentálně nejsem vyčerpaný, myslí mi to, dělám si sám ze sebe legraci, ale prostě musím jet snecím tempem, protože tělo nespolupracuje. Tohle se mi nikdy myslím jste nestalo v takové míře, takže nevím co dělat. Jak se blížím k Rejstějnu, na

tachometru se občas ukáže i 30km na te roviny, jsou to ale jen takové záblesky světla na konci tunelu. No každopádně jsem v Rejstějné a začínám stoupat na Kasperky. Někde v pulce mě konečně od Hartmanic někdo dojel a byl to kdo jiný než Honzík! Musel na mě být úžasný pohled, pořád jsem byl prosity. Jsem v Kasperkách a desím se dáleš kopce k Javorníku a samotného Javorníku. Pořád to nejede. Před sjezdem pod Javorník začíná navíc pršet a je pekelná zima. Jste mě asi tak 4-5 lidí jednotlivě předjelo, tj. od Hartmanic cca 10. Když mě ale předjela poslední dvojčka, najednou s údivem sleduji, že mě sice předjeli, ale přilis se nevzdalují. Je to tak, kousek od Javorníku jsem získal novou cyklo zkušenost a sice že i totalně prosity cyklista po čase častecne zregeneruje! Mne to trvalo cca 1,5 hodiny, přesně tak dlouho jsem jel úsek vrchol Zámysl - vrchol nad Kasperkami (před sjezdem pod Javorník). Samozřejmě v ten moment jsem nevedel, jak dlouho mi to vydrží, ale najednou nohy už nebyly tak olovené a když jsem měl tepy mezi 150-160 už to opět nebolelo. Javorník jsem tak vyjel docela v pohode, jen jsem si ještě odskočil na malou, takže dvojčka přede mnou mi finalně ujela. Z kopce pak byla ukrutná zima přes Vacov a na Malec, takže nohy se restartovaly, ale zase neslo skoro radit a byl i problém vzít jídlo z kapsy, třeba utrhnout obal od tyčinky nemožné. Vypadalo to že se dostanu z blata do louže. Přijíždím na obcest. na Malec, kde si nahřívám ruce o rychlovarnou konvici a hrnec s čimsi. Házím do sebe další polevku, nechám si otevřít gel, který do sebe také házím. Na Malci jsem asi celkově asi 3-4 minuty. Dojíždí mě 6 členná grupa s Lokim, P. Novotným a dalšími. Říkám si že s ním zkusím kousek uviset. Z kopce dolů se celý rozklepu zimou, radit opět skoro nejde. Stoupáme na Nezdice a tam zjistuji že sice jsem zmrzlý až na kost, ale nohy už zase jedou natolik, abych ve skupině vydržel. Kluci toho taky mají plně zuby a tak jim docela v pohode stáím, tak to je paráda a v hlavě se rodí plán dojet s nimi až do cíle. V Susici kde se trochu oteplilo mi začaly fungovat i prsty na rukou a tak se mohu opět najíst, napít (celkem jsem za Kralce dal cca 5gelu, rohlík, pulku bananu, tvaroh. buchtu, dvě tyčinky, 2 polevky, hrst soli + cca 4litry iontaku, což bylo v te zime možná moc, curat se mi chtělo i v cíli). V Susici navíc doslo ke spojení trati a člověk si tak vychutnáva když předjíždí lidi z kratke trasy, hned si člověk připadá jako závodník :) Tady už vím, že dojedu v tehle skupině až do cíle. Kopec na Čihelnu znám, takže už ho dávám s přehledem. Úsek do Besin projedem docela v tempu a pak následuje tradicní časovka družstev do Klatov, letos bohužel většinou proti větru. Máme tam super tahouna, Martin Sokol z Rotor Bike, sice má pár kilo navíc, ale na te roviny se to právě hodí a táha jako blázen a to tak že jeden kluk z te naší sestky odpadá z haku. Přijíždíme do Klatov, kde jsem první kdo začne spurtovat, vyvezu za sebou jednoho kluka, ale zbytek zůstal za námi a nakonec jsem druhý ve spurtu, takže s koncem jsem spokojený. Zhodnocení: Letosní Kral mě uspokojil po všech strankách, víc než polovinu maratónu jsem jel s úplným cílem (euforie), což jsem odnesl osklivým vytužením (krize), abych maratón dokončil v slusné intenzitě na kterou jsem zvyklý. Krize vnímám zpětne také jako přínos, přiste mě posune dál. Timto pro mě oficialně končí letosní krásná nad očekávání povedená sezóna, díky všem kteri se jí se mnou zúčastnili ať už při samotné jízdě nebo poskytováním cenných rad a podporou. Ahoj v roce 2011!

Frištenský – Průběh závodu z auta rozhodčího a od mikrofonu v cíli

S obavami zvedalo 1170 silničářů hlavu k obloze na klatovském náměstí při startu již 17. ročníku cyklomaratónu AUTHOR Král Šumavy 2010 road. Nejčastěji diskutovaná otázka

posledních dní „Jak bude?“ našla odpověď – větrno s přeháňkami, ale nic co by se nadalo vydržet. A tak se všichni mohli soustředit na vlastní výkon bez výrazných vnějších vlivů. V 7:15 zazněl výstřel pro 160 cyklistů na trati 200 km a 189 na plnohodnotné maratonské dvěstěpadesátce. Hned první kopec na Doubravu natáhl startovní pole do délky a jezdci se s rozumem řadili do skupinek podle výkonnosti a tempa, které vyhovovalo jejich cílům. Na 17. km měla technické problémy jedna z favoritek soutěže žen Lenka Sýkorová a je pravděpodobné, že byly příčinou jejího odstoupení ze závodu. Cesta k vítězství se tak otevřela pro Hanu Doležalovou (Varta), která si neohroženě dojela pro královskou korunku a první titul Královny Šumavy. Mezi muži se před stále početné pole vydal do samostatného úniku Pavel Žák (Troblo – Cyklo o.p) a začal si budovat náskok. První zajímavý okamžik nastal na cca 30. kilometru, kdy se na silném bočním větru pole roztrhlo na čtyři velké skupiny a ne všem jezdcům se následně podařilo vrátit do čela závodu. Další vzrušení nastalo pod stoupáním na Koráb, kde zaváděcí motorka a automobil přejely pravotočivou odbočku a čelo závodu se muselo asi 30 metrů vracet zpět. Jezdci toho hned využili a vyhlásili hromadnou „čůrací“ pauzu. Za občerstvovací stanicí ve Všerubech se do stíhání vedoucího jezdce vydala dvojice Heiko Hefner (Team Stenger) a Pavel Gonda. Společně pak pokračovala až do rozdělení tras u dlouhoveského mostu. Peloton mezitím doznal podstatných početních změn hlavně ve stoupání Na Špičák. Sedm a půl kilometru dlouhý kopec s průměrem kolem 6% se jel vysokým tempem a přibližně sedmdesáti členné čelo závodu řádně protřídil. Další selekce přišla ve stoupání nad Zámýšl a tak na rozdělení tras přijela skupina 25 – 30ti jezdců. Za rozdělením tras vypadala situace následovně. Z čelní skupiny si vystoupil Pavel Žák a byl dojet skupinou, která se snažila stíhat vedoucího Heiko Hefnera. Ten však prokázal, že jeho výkon na Krušnotonu (3. místo absolutně) nebyl náhodný a svůj náskok až do cíle neustále navyšoval a sólově si přijel pro vítězství v kategorii i absolutně na trase 200 km. Cílový spurt pak pro sebe těsně rozhodl Tomáš Bauer (CK Kramolín) před Michalem Sedláčkem z Liberce a Petrem Novotným (Agro Kolín). Dvěstěpadesátkaři po rozdělení tras až do 190. kilometru pokračovali ve skupině, kde početní převahu měl nejsilnější maratonským tým sezóny CK Kolokrám – Svijany. Šedesát kilometrů před cílem se oddělila trojice, která si v Klatovech rozdělila stupně vítězů. Obhájce titulu z roku 2009 Jakub Svoboda (CK Kolokrám – Svijany) vědom si převahy soupeřů ve spurtu se opakovanými nástupy snažil zbavit kolegů v úniku. Ve stoupání na Cihelnu jako první odpadl v cíli třetí Josef Soukup (Nutrend) a následně nevydržel Svobodovo tempo i za Tým Basso jedoucí Tomáš Čer. První sudé Svobodovo vítězství (předchozí tituly získal v letech 2005, 2007 a 2009) pak bylo zastřeno povlakem zklamání z potvrzení informace, že čtyřnásobný Král Šumavy Jakub Svoboda končí s účastí na maratonech na té nejvyšší výkonnostní úrovni. Po loňském loučení desetinasobné vítězky Hany Ebertové přichází Šumava i o svého mužského vládce a netrpělivě bude čekat, kdo zvedne odložené panovnické žezlo. O desáté hodině zazněl královským městem Klatovy, založeném přesně před 750 lety, druhý startovní výstřel pro nejpočetnější balík silničářů, který je v České republice možné na startu vidět. Na čísle 821 se zastavilo počítadlo průjezdního koberce časomíry. Na nejpobláznější trase AKŠ road se hned od startu jelo vysoké tempo podtržené občasnými pokusy o nástup. Ukázalo se, že stoupání na Špičák mělo velmi podobný podpis pod vývoj na čele jak dlouhých tratí, tak i stopadesátky. Čelní skupina stoupala na vrchol průměrnou rychlostí blížící se 25 km/hod. a takové tempo bylo pro mnohé osudné. Startovní pole se rozdrobilo na skupinky a do cílové rovinky do spurtu přijal

dvanáctičlenná skupiny, ve které spurtérské schopnosti potvrdil věkem stále ještě junior Lukáš Smola (CK Windoors – SCV Blatná) před Pavlem Šturmem z Domažlic a Romanem Šťastným z Rock Machine Cyklomax. Mezi ženami obhájila loňský triumf biková Královna Šumavy z května 2010 Jindřiška Bejstová z Merida Biking teamu před Katarínou Hranaiovou (AC Sparta Praha) a Janou Martínkovou (Cyklotrenink.com). Nejkratší stokilometrovou trasu vypsanou pro ženy, muže nad 55 let a handikepované sportovce vyhrál Václav Ryč z Teplíc před dvojicí Ivo Koblasa a Marek Frölich (oba spastic handicap). Spurt žen o vítězství pro sebe rozhodla Tereza Trefná (Alltraining.cz) před Zuzanou Šmídovou (TJ ZČE cyklistika Plzeň) a Klárou Jandovou z Janda Gangu. V roce 2011 vstoupí cyklomaraton AUTHOR Král Šumavy mezi plnoleté. Věříme, že se co nejvíce závodníků za rok do Klatov na jaře i v končícím létu vrátí. Již nyní přemýšlíme jak maraton opět posunout o kousek výš.

Honzis – problémy s morálkou

Zase Král, někdo jej považuje za vrchol maratonské sezóny, já už tu byl tolikrát, že mi to nepřijde jako nic jiného než masovka a nekonečných 250km, kde rozhoduje hlavně počasí o tom, zda to bude bavit či nikoliv. Letos to bylo jako na houpačce, své účinkování jsem zhodnotil frází : problémy s morálkou. Budík 3:40h, 4:04výjezd, krátce po šesté Klatovy, vlhko, nevlídno, fičí jako sviň a vyhlídky dobré nejsou. Složit Schwinna, nic jsem neřešil, nechal Rapidy s rozsekanýma Mišelinama, do toho bordelu nemá cenu prazit nového Treka. V sedm už jsem v první lajně na náměstí a kecám s Dreamerem, Kolíkem a Mirkem. Zamýšlený plán nastoupit v kopci k benzině se nedá uskutečnit, páč se jede za autem policie. Teda až na kulaťák, který někteří horlivci samo berou protisměrem, čímž policajty předjedou. Ach jo, stádo. U cedule Klatovy konečně bez brzdění policejním vozem. Na hlavní fičí proti, jsem zašitej, teprve v obci Koryta na úpatí kopce najíždím dopředu, kde se už ukazuje Míra Zbuzek jízdou za džípem s kamerou. Asi taky dle hesla : když už jezdím hovno, tak musím být vidět aspoň na začátku. Beru to levou škarpu rovnou dopředu, CK Záluží se cedí dozadu, já naopak přikládám a jedu špic. Fičí jako mrcha, nechávám velkou, tah jako prase, nerozjeté nohy dostávají pěknou sodu. Za mnou poskládaný Kolokrám a další favorité. Motorka roadcycling fotí. Dobrý, budu hvězda, ještě vydržet. 52/21 nezvládám, 52/23, lámu to, v prudkém úseku musím ze sedla. Na horizontu rovnou naložím 17ku, ať za mnou musí taky přišlápnout. Jsem grogy, ohlídnu se za sebe a myslím Říha z Kolokrámu má ve tváři úsměv a nějak nehodlá střídat. Asi si myslím – seš to ale blb, vid’? Nechává mě ještě vycukat, uhýbám, nic. Ještě jeden hupík, to už trochu couvám pelotonem a na velkou to fakt bolelo. Hm, tak to bychom měli chvilku slávy a teď přežít těch 240 co zbývá ... Sjezd, propadám se, opatrně přibržďuji, Rapidy nějak plavou. Další hupy zašitý v balíku, pokec s Dreamerem, který mě upozorní na jednu krátkou stojku. Prvně malá placka. Dál se nějak nemůžu srovnat, plápolám kdesi vzadu velkého balíku. Průměr je bídný, ale mně připadá, že si furt dávám. Koloveč, jsem nějak zaspal a na bočáku se to nadělilo. Dreamer frknul, Pepa Komárek taky. Jako dost špatenka vystoupit už teď. Lajna v levý škarpe, stejně to nesjedem. Točíme pár lidí, je tady Petr Novotný z Kony, balík mizí. Jedu fakt šrot, nechci pomyslet jak se budu trápit v kopcích. Si tak jedeme na Koráb a najednou kolona doprovodných aut a čelo. Dali chcací pauzu. Pánové díky, výborný nápad! Vydýchám ten interválek a pokračuji dál. Kopec se jede velmi pomalu, jsme roztažení na celou šíři, terpve na horizontu se zrychlí z nějakých 13-15km/h. No vida, supr! Mokry sjezd do Kdyně, zas díra. Sjíždím to na kaši. Jo, jsem tady! Nová Ves, moc

se nejede, ale mně to už nejede vůbec a cedím se na chvost. Pepa Komárek fuč, stíhá mě David Marek. Ty vole to je dneska mizérie, jsem úplně marnej. Nohy nejedou, hlava taky ne. Čelo na uzounkých silničkách mezi poli ale asi taktizuje, takže je máme nadohled. Pepa Komárek se otřel o auto. Takovou událost bych si rád odpustil. Makáme na hlavní do Všerub a podaří se nám docvaknout zpátky pohodově jedoucí balík. Hnedka vorážím, 60km, průměr asi 31km/h a jsem pěkně načatej. Vůbec nemám chuť jet 250ku. Tempo je kecací, teď jsem za to nesmírně šťastný! Brdky na Liščí a Fleky se jedou normálně, takže si stačí stoupnout na 39/21 a přejet je. Nejsou nijak dlouhé. Jeden týpek s Authorem ani neshodil z pily v těch cca 10% ... Pár lidí tam zůstalo, já jsem ve sjezdu ze Sv. Kateřiny do Nýrska opět na mé chvostové pozici, ale jsem tam, to je hlavní! Ne dlouho ... , v Nýrsku se jede kaše a já zas odpadám. Registruju Dreamera, který si vzal bidony. Nacvak, roztočil kompakta a byl v prdeli. Já si vylámal ten brdek, pak jsme se nějak poskládali a zase dotáhli kecající balík někde v Milencích. Ježíš to je komedie dneska, je nás furt kolem 50-60ti. Vzadu se tvoří vykecávající skupinka, takže to v závětrí pěkně ubíhá. Navíc je docela sranda. Jenom ohlašuju osazenstvu, že ten 10km kopec na Špičák fakt jako nepřejedem. A byla to pravda. Za Hamry na 95km se to natáhlo, sice se nejelo nijak zvlášť, ale já ve stavu prošitém jsem vycouval mezi prvními. Jenom jsem nechápal Dreamera a spol, kteří to odviseli. Jedu si 39/21, někdy 19ku, před sebou mám na dohled Petra Novotného, to mě motivuje. Je fakt hnusně, zima, vlhko, mlhavo. Kilák pod napojením na hlavní dotáhnou konečně Petra z Kona cycling point, pak i tuhnoucího Vítu Šklebeného. Jsem se násko rozjel. Doprovodná Dacia Duster nepřežila, kouří se z motoru. Na bufetu doplním oba bidony, sežeru šáteček a další 3 si strčím do dresu. Zatím jsem totiž snědl jenom Tatrunku. Počasí humus (prý 8C), mokro, takže sjezdík do Rudy je fakt vypečený. V mém podání ubohost sama, do jedné zatáčky jsem se málem netrefil, prostě to nebrzdilo. Jo ty třetinové přední špalky a zadní v ceně 60Kč za pár asi nejsou úplně nejlepší. Šklebeného dojíždím na rovinatější pasáži, ale ani nebere hák. Já jsem docela v laufu, hlavně chci rozehrát zmrzlý nohy, takže nechám tvrdáčky velkou. Petr měl nahoře servis, takže ho zase stahují. Někde v půlce kopce je zelený dres můj a pak i další dva týpky docvaknu. Jedeme kus ve třech, ale mokré serpentiny dolů nejsou mé hobby, takže jedu samotku. Za mnou trojička, přede mnou dvojice. V kopci na Kunkovice jedu 39/21 a předjedu oba borce, které jsem sjel z Železné Rudy. Na horizontu fotí tatík a říká dobrý. Houbeles, dyť mě odpárali před 30km a jede se hovno. Suchý sjezd, hurá. Akorát ty hrboly! Ve Stojanovicích uhýbám a jdu se vymočít. Mezitím dorazí Michal Skopeček a trojička „červeňáků“, obsahuje dva z SOS – Cafourka a Očenáška + Řeháka. V kopci se jede normálně, 39/21, když to nejde, tak ze sedla. Nehrotím to. Kopec je dlouhý, ztrácíme korálky. Do Petrovic se zase sjedeme a točíme pod bufet Hartmanice. Letos se nejede tou vyjebávkou doprava, ale normálka, takže si jenom stoupnu a 39/21 stačí. Na bufet mám chvilku klidu – doplnit bidon, šátečky do dresu, rozinky do huby, čajíček a jedeme pryč. Rozdělení tratí, zamáváme Cafourkovi (dojel 15tý na střední) a dáme si ještě 90km. Točíme ve třech – Očenášek, Skopeček, já. Cpu se šátečkama a chci to nějak objet, abych se úplně neodrovnal. Zítra je v plánu Železný dědek. Rejštejn, začíná ten blbý kopec zadem do Kašperek. Nějak jsem se probral a odjíždím spolubojovníkům. 39/21, ze sedla, kopce jsou jetelné a mně zatím síla neodchází. V dáli vidím oranžový dres. Jé, Karle! Zařvu na bohéma z Nýrska a pak ho minu skoro jako patník. Dreamerovi evidentně seklo, točí si tam kašpárka a vypadá jako na turistice. To mě docela povzbudilo. Jsem hold škodolibý, no. Další čůr pauza, v Kašperkách počkám na mé dva

spolubojovníky a za silícího deště jedeme nekonečným táhlým kopcem na Nicov. Nohy mi mrznou, všechno durch, koleno píchá. Všude černé mraky, no fuj. Opět nálada na bodu mrazu. A je tady další vyjebávka, Javorník. Dole se cpu šátečkem a trošku se dusím. Teprve pak se rozjíždím a poslední stovky metrů na horizont dávám ve stoje na 52/21. Akorát ta rychlost asi 17km/h hvězdná není ... Projedu čipovou kontrolou a v mokřím sjezdu mi přepadne řetěz z velké pily a zacuchá se i šaltr, takže musím zastavit. V následném hupu u Vacova si mé spolutrpitele sježu. Následuje rozdrbaná silnice, vítr proti. Aspoň že přestalo lejt! Vojen Očenášek nadává kudy že to vedou. Loni to bylo ještě horší, klídek. Další hupíky ve stoje, už na malou, nejde to na větru urvat. Bufet Maleč, konečně! Dám čajík s rumem, šátečky, rohlíky se sýrem, se škvarkama, vysočinku s hořčicí. Mňamka. Vzájemně na sebe čekáme, což je super. Na větru se ve třech pojede rozhodně líp! Hrbatá silnice, v Nezdicích to krosím štěrkem, ale vešel jsem se, uf. Silnice už oschly, ale kopec z Nezdic je fakt humus. Ve stoje, 12-14km/h, 39/21, stejně odjíždím. Se Skopečkem jede jako doprovod manželka a fotí. Strhané ksichty na podmračené Šumavě, to nebudou moc hezké momentky. Sjezdík do Sušice, hrboly jako prase. Spojení tratí, jsme ale nejrychlejší, takže jenom předjíždíme a chytnul se jenom jeden korálek. Šlapací průměr rovných 29km/h, bída no. Poslední kopec, Cihelna. Loni na velkou, dneska 39/21, málem jsem se poblil, ten uragán proti mi sebral všechn morál. Odted' už jenom trpím, oba spolubojovníci ožívají, mně se chce močit, ale netroufám si zastavit. Nechce se mi pak to drtit sám. A co když zezadu přilítne šlapkovský vláček se Zálužím nebo Dreamer ... Ne, to nesmím dopustit, musím hákovat, musím! Jindřichovice, nikdo nestaví, furt se přikládá, aspoň mně se to zdá. Sjezd do Běšin, jsem na šrot, opouští mě síla, morál, ještě asi 12km, vydrž! Vojen tahá jako d'as, na hlavní občas vynechám špic, nemám na to. Sežeru šáteček, pít nechci, neb mám plný močák. Fičák neustává, jedeme tak 30-40km/h, ale děsně si dávám. Pár lidí jsme nabalili, ale střídá jenom jeden a víceméně sporadicky. Luby, to už dáme! Lehám za řidítka, před kulatáčkem dojíždíme grupu borců z krátké. Svítí sluníčko, ale v tretrách furt bazén. 500m, ohlašuju že nespurtuju. Vojen jede pro body do 53x11cupu, tak ho necháme dojet jako prvního, pak já, Michal Skopeček. 33.místo, 8:37:34hod, tachák hlásí 250,6km. Ihned pospíchám do Toiky. Á, balzám. Kofola, rizoto, pokec se známými a pak už hodit zprazeného Schwinna do kufru a mazat zpátky. Král 2010 byl takový zvláštní. Trať se mi moc nelíbí, s mou labilní morálkou na takových distancích nemám moc šanci na úspěch. A že jsem byl nevychrápaný a unavený netřeba dodávat. To je nějak furt. Protože nepřijeli favorité, tak je umístění dobré. S časem nemohu být spokojen, ale 51minut na Svobodáka není až tak hrozné. Mohlo to dopadnout hůř. Pod Korábem jsem už skoro umíral. A vida, v neděli jsem dojel Železného dědka v úniku s Vokolkama. Jsou to ale věci.

Kapr – Třetí Král s číslem 3

Někdy na jaře jsem se přihlásil na webu Krále jako třetí a asi proto jsem dostal toto krásné startovní číslo, letos dokonce se jménem, ještě tak dojet třetí, to by bylo! S manželkou se bez problémů ubytujeme v hotelu Beránek, potřetí ve stejném pokoji zásluhou RiCe. Na tiskovku je pozdě a tak si dáváme v deset večerku. Ve čtyři mě probudil déšť, byla to jen přeháňka, ale jsem vyspalý a už neusnu. V pět dvacet budíček, postupná snídane a stále nevím co na sebe. Volám kolegovi do práce, aby projel radary. Ten mě ujišťuje, že dopoledne pršet nebude a proto nakonec беру jen dres, vestu a návleky na ruce. Deset minut před startem se řadím k

oranžovým dresům do první vlny. V 7:15 start - škoda, že nás letos nedoprovodily zvony ve věži. V prvních kilometrech neustále dávám pozor, abych někoho nesejmul nebo někdo mě, pořád se propadám a zase cpu dopředu. Doubrava se jede svižně zásluhou Honzise, kterého registruji na špici a nechápu, proč tak blázní po deseti kilákách. Snažím se pohybovat v první dvacítkě, chvíli se jede pěkné tempo a chvíli se odpočívá, ale hlavně nemusím nic sjíždět. Bavím se s Petrem Dixem a najednou se to pěkně natahuje, vidím parádní terezín. Tuším, že jde do tuhého, mám co dělat hákovat Dixe, jedu skoro v levý škarpě a není se kam schovat, bylo to o fous, ale jsem tam. Je nás kolem čtyřiceti, rozhlížím se po svých soupeřích ve veteránské kategorii. Kamil Koprnický je neustále kolem špice nebo na špici a je mi jasné, že jezdí jinou ligu. Stanislav Prokeš (loňský vítěz) jede v klidu v balíku, asi ve stoupání na Koráb registruji jeho problémy, možná defekt, ale po pár kilometrech je zpět. Petr Pospíšil je tady také (loni dojel sekundu za mnou), takže s Petrem Dixem je nás pět, další možné soupeře nevidím anebo je neznám. Před Korábem jsou menší zmatky, zaváděcí auto neodbočilo, pár metrů se vracím a vítám čůrací pauzu, divím se, že mi to hned jde. Koráb se nahoru jede v klidu, horší je sjezd v mokrých serpentínách, ale 4000eska mě držej. Za Všerubama jedu chvíli vedle spartána Pučelíka, který jede na stejném rámu jako já. Asi dvakrát potáhnu balík a úzký sjezd pod Svatou Kateřinu si vychutnávám na špici. Ve stoupání zasyčí zadní kolo Svobodina (jede střední), ale po pár km je znovu v balíku. Před domovským Nýrskem nastupuje Dreamer a roztáčí peklo, stojku v Nýrsku letím ze sedla, zahlédnu jak uprostřed kopce přebírá pití a jídlo od táty, to jsem zvědav jak si to sjede. Za chvíli se ale pole zklidnilo. Začínáme stoupat na Špičák, jsem přísátý na první dvacítku a jede se mi docela dobře. Minuty utíkají, tepy se pomalu zvedají, jede se pěkné tempo, ale nikdo nenastupuje. Držím se Petra Pospíšila, Dix za mnou, ale pomalu začínáme ztrácet kontakt. Najednou jde přes nás Dreamer, hned ho hákuju, musím s ním vydržet. Oba Petrové se nechytají a my jim ujíždíme, zároveň se nám vzdaluje čelní dvacítká s Kamilem a Standou. Máme díru asi 80 metrů, ptám se Dreamera kolik ještě na vrchol, říká 1,5km, tak to je hotovo, myslím si. Dreamer to chce ale zkusit, jdeme ze sedla, ale po pár metrech vidím, že je to marný, oba jsme zpět v sedle a točíme dál. Na Špičáku přebírám od manželky plné bidony, housku s marmeládou, banán a dělám největší chybu dne - odhazují návleky na ruce a vestu. Hned ve sjezdu do Železné Rudy toho lituji, je mi pěkná zima. Ve městě se nás sjede asi sedm, oba Petrové jsou zde. Před sebou vidím čelo s doprovodem, Dreamer velí, že je musíme docvaknout, ať se svezeme ke Kunkovicím, točíme se a za chvíli jsme zase ve společnosti s elitou, něco ke třiceti. Stoupáme na nejvyšší bod, aspoň se trochu zahřeju. V dlouhém, mokřím klesání po hlavní je mi zima jako prase, určitě je míň než 10°, pořád myslím na tu odhozenou vestu a návleky a to mám ještě polovinu před sebou. Na Beskydu bylo přes 30° a byl jsem oblečenější úplně stejně, akorát jsem měl rozepnutý zip u krku, zlatý tropy, zimu na kole nenávidím. Stoupáme ke kapliče, balík se natahuje, jedu šrot, ale aspoň je mi trošku teplo. Nahoře zdravím starýho Honzise, který se tak leknul, že zapomněl fotit. Stále jsme tam v pěti veteránech, klesáme rozbitou silnicí, hlavně nepíchnout. Ve čtvrtek jsem v Čelákovících dvakrát defektil, Jirka Sekera mi půjčil plášť na dojetí domů, tak mám snad vybráno. Stoupáme nad Zámýšl, vzpomínám, jak jsme tady jeli s Kolíkáčem v roce 2008 osmdesátkou dolů, to byla nádhera. Teď jsem zakousnutej do Pospíšilova zadního kola, Dix do mýho a čelo se nám pomalu vzdaluje. Stoupání je nekonečné, zase jedu šrot a ke konci už balík ani nevidím. Řítíme se Zámýšlí dolů a kousek za vesnicí stojím u auta Standa Prokeš, asi zase defekt nebo konečná, takže vpředu je

asi jen Kamil Koprnický. Odbočujeme na hlavní a točíme ve třech pěkné tempo, v dálce vidíme doprovodná auta za první skupinou. Zase jedu hranu, tuším, že mi za chvíli dojde, ale v Petrovicích jsme zase s Jakubem Svobodou, Kamilem a dalšími borci. Oběma Petřům říkám, že stále sjíždět Svobodáka, Čera, Janouška atd. stejně nemá cenu, v kopci zase ujedou. Z posledních sil visím na konci balíku a jakmile se silnice začala zvedat na Hartmanice, chytám díru. 5m, 10m, 20m, 30m díra a v tom z rozhodčího auta z megafonu hlas Frištenského: „Kapr, zvedni se, docvakni to, Karle jed“. Jdu ze sedla, ale za pár vteřin si sedám, je hotovo, konečná, tři veteráni mi odjíždějí. Minou mě doprovodná auta a tupě šlapu sám, vyždímanej jak citrón. Z letargie mě na chvíli vytrhne Jura z okénka felicie, jestli něco nechci, odvětim, že nic a že jsem v pr...i. Stejně to stálo za ten zážitek být ještě po 4:40 hod na 147km s maratonskou špičkou, teď jen čekat, kdy zregeneruju. Už nevidím ani Dixe s Pospíšilem, kteří si vystoupili po mně, ale nechali zařazenej vyšší kvalt než já. Konečně míjím bufet v Hartmanicích, hodná obsluha mi nabízí jídlo i pití, poděkuji, ale ani nezastavím a jako mátoha jedu dál. Kus po odbočení za mostem na dlouhou sjíždím jednoho mladýho a nálada se nepatrně zvedla. Střídáme se na špici, přijíždíme do Rejšic a odbočujeme do kopce. Z loňska vím, co je to za kručárnu do Kašperských Hor. Po 400 metrech jsem se až lekl, jak nás míjel Standa Prokeš, je zpátky ve hře o bednu, ten tam má snad motorek, hlásím mladýmu. Koukám na něj jako blázen jakou rychlostí se mi vzdaluje a sráží mě to na dno, že se ani nesnažím hákovat mladáse, který mi pomalu odjíždí. Jedu desítkou, 39/28, chtěl bych trochu roztočit nohy, ale lehčí převod nemám. Břicho mám nafouklý, zaražený větry, nemůžu jíst a čekám, kdo mě sjede. Projedu Kašperky a zase stoupání po hlavní. Nikdo přede mnou, nikdo za mnou, potřebuju na záchod, ale rozhoduju se, že zastavím až na horizontu. Nahoře se silnice natáhla a v dálce vidím oranžové fleky na dresu - je mi jasné, že Petrovi Dixovi taky došlo. Čůr pauzu odkládám, až ho sjedu. Zase se mi trochu zvedla nálada, že nebudu sám a že vlastně jedu na nějakém plus mínus dvacátém místě, to je přece super (nevím, kolik lidí odbočilo na střední). Petr se pořád ohlíží, potom zastavuje na záchod, zastavuji u něj a vysypu hodně písku. Nasedáme a jedeme dál, říkám mu, že bychom potřebovali vyjet na Javorník, tak aby nás nikdo nesjel v kopci, třeba bychom se nechytli. Docela jsme se rozjeli, točíme se a sjíždíme přes Nicov, je mi opět zima. Stoupáme na Javorník, kde mě na vrcholu čeká kamarád, který bydlí pod Javorníkem v Bošicích a má pro mě dva plné bidony. 3km na vrchol a začíná pršet, ale mně se uvolňují zaražený plyny, střeva a žaludek jsou opět provozuschopné, můžu konečně jíst a pít, paráda. Dojíždí nás Jura v autě a hlásí, že za námi jede Michal Chadim a za chvíli už vidíme blížící se dvojici. Předávka pití od kamaráda Jardy na Javorníku klapla na jedničku a zároveň nás docvakl Michal a k mému radostnému překvapení Dušan Dvořák, tak to je vynikající (s Dušanem a Indiánem jsme loni dali ve třech ¾ Rampušáka). Před zatáčkou dolů mě krásně povzbudí fandící Rainy. Dlouhý sjezd do Vacova je v tom dešti šílený, jsem durch, je mi hrozná zima, zlatý třicítka. Je tu další stoupání do Malče, snažím se nemyslet na to hnusný počasí a nevnímat mokro a kosu. Máme doprovod Jury+2, kteří doprovází felicii Michala, já nic nepotřebuju, jídlo a pití mi do cíle stačí, ale co kdyby defekt!. V Malči na bufetu se k nám přidal Radek Zelenka (vidím ho poprvé v životě, v cíli mi řekl, že chytil hladáka a 20 minut na bufetu jedl a pil, než byl schopný pokračovat). Je nás pět, zase se mi jede relativně dobře, také přestalo pršet, dokonce jsou místy suché silnice. Ohromně se mi zlepšila nálada, teď už věřím, že nás nikdo nesjede. Bedna je sice pryč, ale myslím, že s Dixem jedeme na pódium. Dušan organizuje čůr pauzu, čekáme na sebe a potom

už si užívám dlouhý sjezd do Sušice. Zde najíždíme na společnou trasu se stopadesátkou. Všechny borce předjíždíme, ti nejlepší zde už projeli, ale každý, kdo se přihlásil na Krále, má můj obdiv. Poslední dlouhé stoupání na Cihelnu jedeme celkem v pohodě, aspoň já se tak cítím, asi chceme všichni dojet společně do Klatov. Před Cihelnou předjíždíme Lemonda, který mi říká, že někde bloudil. Stále míváme závodníky z krátké trasy a každou chvíli nás někdo hákuje. Je zde poslední brdek a sjezd k hlavní silnici na Klatovy. 238km za námi, 14km do cíle. Radek Zelenka, Michal Chadim, Dušan Dvořák, Petr Dix a já se točíme na špici, hákuje nás asi osm borců z krátké, užívám si to, i slunce se na nás usměje. V Klatovech pár závodníků ze stopadesátky nastupuje, ale všechno sjedeme. V cílové rovině jsem na čele s Radkem, který se nabízí, že mi rozjede spurt, беру to, Petrovi Dixovi musím vrátit Posázaví. Na 150 metrech jdu přes Radka, v euforii projíždím cílem jako první z naší skupiny a doufám, že jsem na čtvrtém místě. V cíli objetí s manželkou a ohromná spokojenost i přes tu hodinu a půl trvající krizi, asi to k tomu patří. Svou krizi si asi prožije většina závodníků. Teď trochu matematiky - na 147km mi ujel vítěz Jakub a dle mezičasu na 192km mi nadělil 23minut na 45 km, a na zbývajících 60km do cíle 14minut. Na 164km mě míjel druhý v kategorii Standa a na 28km do mezičasu mi nadělil 8 minut, a na zbývajících 60km do cíle 3 minuty. Na Beskydu jsem byl také čtvrtý a celkově 16tý, ale letošního Krále Šumavy řadím úplně nejvyš z mého tříletého závodění. Znovu se mi potvrdila Astralova teorie, jet naplno od začátku co nejdéle s balíkem, jako triadvacátý jsem si vystoupil a jako triadvacátý dojel. Bramborový pohár má pro mě cenu zlata.

Kolíkáč – Protrápený Král

Pátek před Králem, zase s Quitem, zase do sebe valíme česnek, škrábe nás oba v krku, doma máme od čtvrtka angínu, jsem na nervy... letošního Rampušáka bych opakovat nechtěl, i když ten se nakonec přežil ve zdraví. V noci v Beránku moc nespím, koncert dole v restauraci, hluk z ulice a průběžné testovací polykání, jestli už krk přestal škrábat. Kdepak, krk cejtím i při včasném ranním budičku CK Záluží a začínáme řešit kolik návleků a vrstev na sebe. Venku černé mraky, silnice poslintané od nočního deště, nálada na bodu mrazu, stále častěji si říkám proč? Nakonec návleky na kolena, ruce, vestu a dres, držím se přesně toho co má na sobě kapitán Míra. Třeba se s ním svezu, jako už několikrát a navíc o patro níže spí Léna, který chce též podpořit skupinu B. Na náměstí jsme mezi prvními, lezeme do první lajny, hned za pásku, ať aspoň na začátku máme klidnější výjezd z náměstí. Okolo samé známé tváře, ta brzká ranní předkrálovská atmosféra mě zase bere u srdce, i když dnes díky krku jsem nějaký přidušený, bojovná nálada pryč, dojedu vůbec? Jedeme za zaváděcím autem, bohužel po prvním kruháci, kde to většina vezme protisměrem, jsem málem na konci balíku . Trochu mě to rozhodí, ale nedá si nic dělat, naštěstí se nejede a před prvním kopcem je prostor se vrátit blíže ke špici. Poleň jsme přeletěli, chtělo by se to narvat ještě více dopředu, ale je tu nepříjemný houpavý terén s krátkými, ale o to výživnějšími stojkami, kde stále řadím a hledám optimální převod. Okolo množství defektů, spadlých řetězů a někde za Hradištěm se začíná balík natahovat do lajny a jede se krutý terezín, hobluji škarpu, oči upřené na kolo před sebou, doufáme, že jsme stále propojeni až na čelo... kontrolně trochu juknu dopředu a s hrůzou koukám, že už jsme odpojeni, ještě zahlédnu před námi tvořící se skupinu, kde je Vojen Očenášek a Jirka Zárybnický, do háje s nimi by to chtělo jet. Dreamer a Kapr, ti na to mají a jsou zkušeně zašití v předních pozicích. Tak ještě zkusíme rozpochybovat naši tvořící

se grupu na sjetí Jirky+Vojena, ale je to bez šancí, protivítr a brdky nám nadělují stále větší a větší rozestup. Tak uvidíme, třeba nám ještě vývoj dalších kilometrů dá nějakou naději, teď je důležité se zkonsolidovat, ono to ani tady nevypadá až tak zle, maratony ošlehaní borci jako Tomáš Bartoš (H.I.C.), Radim Skála (Sokol Veltěž) a máme tu i starého známého Pavla Sováka nebo Milana Brandejse (Varta). No a že tu je Léňa a Mírek (CK Záluží), to ani nemusím psát, je jasné, že když se nestane nic vážného, my tři u sebe vydržíme až do Klatov. Měl bych se radovat, skupina B je vcelku po hromadě, ale dnes není můj den, jedu hrozně utrápeně, každé šlápnutí bolí a bolí, ani pověstné kecy mi nějak nejdou na jazyk. A kluci na tom nejsou o moc lépe, jen nadáváme, jak to nejede... Je nás asi 15 kousků, před Všeruby by možná byla ještě naděje na sjetí někoho před námi, ale skupina moc nejede, ta představa dalších více než 200km, k tomu to psí počasí, prostě nikdo aktivitou nehýří. Před Liščí defektí Pavel Sovák, je mi ho líto, toto se stát mě, tak to balím do prvního auta, dneska bych nic nespravil. Je tu i Jura v doprovodném autě, měl na začátku defekt a taky ztratil morál, a tak nabízí bidony, ale já je mám skoro plné, ani pít a jíst mi nechutná. Překodrcáme to do Nýrska a mizérie pokračuje, nějaká valná spolupráce tu nepanuje, každý jako by byl obalen do nějaké bubliny, ze které nechce vystrčit nos. Ale zpětně si říkám, asi to bylo dobře, v tom stavu v jakém jsem byl, by vyšší tempo bylo asi zkázonosné. Ani Špičák s námi moc nezacloumá, já mám problémy vůbec udržet hák na ocase grupy, jen tupě šlapu a sleduji přibývajících kilometry, ale jsme teprve na 97 km, to nám zbývá ještě málem 160 km do cíle, to je děs. Léňa hlásí problémy se žaludkem, ale jsem moc rád, že tu je, i jeho přítomnost mě nutí pokračovat dál. Bufet na Špičáku, počasí, že by psa nevyhnal, ještě že mám návleky, rohlík se salámem, to si tělo žádá, gel už jsem do sebe natlačil u Nýrska. Moc se nezdržujeme a valíme to mokrým sjezdem do Železné Rudy, tady se mi vybavuje Quit z minulého roku, co ten tady musel zažívat, a já od toho nejsem daleko, jestli vypadnu od kluků, tak počítám, že už se budu jen propadat a propadat, nikoho neuhákuji. Ve stoupání na nejvyšší místo trasy Brunst jsme se zase dali do kupy, stále v cca 15 kouscích, hlavně Tomáš a Radim zde určují tempo, dává se do mě zima (je tu prý 8°C) a tak před vrcholem taky zkouším špic, abych následný sjezd jel s volnou silnicí před sebou. Sjezd přes Onen Svět a další zkouška oblečení, silnice nahazuje, fouká studený vítr a moje krize dostupuje vrcholu. Před stoupáním do Kunkovic mě poprvé v letošní sezóně popadají myšlenky a zásadní rozhodnutí, že už v životě na nějaký maraton nejedu, toto prostě nemám zapotřebí. Hned to sděluji Mirkovi, potřebuji si ulevit a třeba mi to i potvrdí, že on už taky nikdy na Krále nepojede... ale kdepak, Míra se jen usměje a řekne, neboj, příští rok se tady zase sejdem... Kilometry vůbec neubíhají, teprve 120 je za námi, a navíc rozšviháný sjezd přes Chotěšov pod další zabijácký kopec Nad Zámýšlí. Je to nekonečné, kdo to nezná, nevěřicně kroutí hlavou, kam až to zase stoupáme, na Tomáše přicházejí náznaky křečí, ale má u mě neskutečný obdiv, na to co má letos najeto, tak bojuje jako lev. Já si jedu stále svoji jistotu, bez elánu, bez chutě, občas vypadávám ze závětrí, abych se pak jízdu ze sedla, při které mi nechutně vrže asi hlavové složení, dostával zase zpět. Před horizontem se zmáčknu, abych si najížděl do sjezdu mezi prvními, přes Zámýšl to slušně letí, i když je tu zase mokro, ono těch moc suchých úseků na letošním Králi zase nebylo. Teď je tu úsek, na kterém by síla skupiny měla být vidět, tak nějak pomalu se dostávám zase do hry, překulili jsme se do druhé poloviny královské trasy a to hned přidá na náladě. A hele, pod Hartmanicemi jsme si sjeli nějaké korálky, jedním z nich je i syn Frištenského, ale ten jede střední trasu, tak dál nám moc nepomůže. Bufet Hartmanice, tady přichází další psychické

vzpruhu v podobě Pepy Komárka (Enduraining) a Tomáše Papeže (Messenger). Pak se sice dozvídáme, že měly defekty, ale přece jenom je to příjemný impuls do dalších nepříjemných kilometrů, které nás čekají. Trasy se dělí, loučíme se s Radimem Skálou, škoda, ten by nám taky hodně pomohl. Výšvih z Rejštejna do Kašperek, to je úplná poezie pro vrchařské duše, odskočil Pepa s Tomášem a dávají celou naši smečku do pohybu a tak trpíme jako zvířata, Léňa přestal úplně komunikovat, fascinuje mě na něm ta jeho buldočí vůle, letos toho objel méně jak já a tak si úplně živě představuji, jak to musí bolet. Ale je tu furt s námi, stejně tak jako Míra, začínám i propočítávat čas, těch 8:30 už je nereálných, ale těch 9 hodin by s velkým štěstím mohlo padnout. Vzpomenu taky někdy na Dreamera, ten blázen asi visí za Ackermannem a dá asi i těch plánovaných 8:30, a co teprve Kapr... . Před Javorníkem ale nálada padá zase k bodu mrazu, začalo solidně pršet, během chvíle jsme durch, v tretrách to čvachtá, brýle zamlžené, safra já už Krušnoton nechci znova zažívat. Naštěstí se u mě nekonají křeče, které už v plné síle postihly Tomáše, který si už párkrát vystoupil a protáhl svaly, aby se po chvíli zase vrátil! No chápete to? Heroický bojovník Ledové obklady na kolenou a rukou, to je to, co ke Králi už pomalu nedomyšlitelně patří, ať je září nebo srpen, i tím je asi stále nejtěžším u nás. Stoupání na Javorník je zahalené do mlhy, naštěstí přestalo pršet, tak pomalu osycháme a zahříváme se, tempo se zase jede rozumné. Před bufetem v Malči nás čeká rozbitá část, která je oproti minulému roku alespoň trochu spravena stylem: uplácáno lopatou. Bohužel tady ztrácíme Milana Brandejse. Klasický průběh na bufetu: rohlík se salámem, šáteček, banán do kapsy a vzhůru do závěrečného boje o 9 hodin. Stoupáme přes Nezdice, začíná dokonce i svítit slunce, odskočil nám Tomáš Papež, toho už do cíle nevidíme, ale naše trio z Beránku je stále při sobě i s Tomášem a Pepou. V Sušici se trasy spojily a předjíždění borců z krátké nám začíná dodávat i sebevědomí, jak s Mírou s úsměvem glosujeme, a tak ve stoupání na Cihelnu na 220.km mačkáme ze sebe zbytky sil, teď se přece nemůžeme před nimi ztrapnit. Odpadá Tomáš Bartoš a i Léňa nevypadá zdravě, povzbuzuji ho informací, že teď už to je jen z kopce a že se chci s ním chytnout za ruce v cílové rovině. Znovu to propočítávám, opravdu by těch 9 hodin mohlo padnout, ale teď už nesmíme zaváhat, v mašinu se proměnil hlavně Pepa Komárek, poslední bufet prolítáme 40km/h. a blížíme se na hlavní tah na Klatovy. Tady se vždy odehrávají nezapomenutelné chvíle, je nádherné, když si je člověk dokáže vychutnávat a jet na 240km šrot blížící se k 50km/h., to je ta odměna za královské utrpení. A zapojují se k nám i borci z krátké, kteří jsou probuzeni z letargie a točí se s námi v tom bláznivém kolotoči. Jen neudělat chybu v těch zákrutách v Klatovech, je to dobré, malá časová rezerva tam je, budeme na trati méně jak 9 hodin, teď jen si dovézt Léňu ruku v ruce až na cílovou čáru. A podařilo se, čas 8:57h., cílové gratulace a poděkování si za vzornou spolupráci. Asi týden před Králem už mě napadl název reportu "11.Král na 1", a asi jsme to zakřikl, prostě letos to na 1 nebylo, takhle jsem se dlouho netrápil, zdravotní stav tomu nepřidal, zaváhání na začátku, uplakané počasí, prostě čekal jsem letos více, ale každý den není posvěcení, jsem zase nohama na zemi a s odstupem času si říkám, že to vlastně bylo skvělé, strávit 9 hodin v takové společnosti, to se už nemusí opakovat. Díky skupino B!

Lemond – To byl den!

Mého prvního Krále jsem jel jenom s cílem prostě dojet. Po tom, co jsem Rampušáka stočil na 120, nedojel Beskyd (tam jsem po 160km měl docela dost a bouřka byla jen vysvobozením), bude 200km na Šumavě v mém případě docela odvážné. Moc jsem toho

nenajel, týden před startem jenom tréninkově a nezávodně jsem se ukázal v Letech a v neděli v Černolicích (tam jsem sice dojel v první desítce v kategorii, ale spíš to bude tím že nás jelo jedenáct). No to bude zase síla. V průběhu týdne mi tak aspoň udělá radost opravené zadní kolo HED, ve kterém jsem asi po 2000km musel nechat vyměnit keramické ložisko. Pak kvůli počasí a nedostatku času jsem dal jen 40km a spíše dolad'oval řazení. Tyhle kola jedou. Moc dobře si pamatuju, jak jsem na nich jel poprvé z kopce a jak mi přeběhl mráz po zádech, protože jsem měl pocit, jakoby do mě zezadu narazilo auto. Takový to byl rozdíl oproti obyčejným ráfkům. Ale raději tyhle kola už dál chválit nebudu, protože si je pak koupí každý a budu mít po výhodě. Počasí zase nic moc, tak měním podsedlovou taštičku Bontrager za BBB, která je delší, a jak se už několikrát ukázalo, docela dobře funguje jako zadní blatník. Měním také řetěz za méně jetý a vyleštím kolo voskem (špína se pak nezažere a snadno se to čistí). Nedovolím si jako na Rampušáku experimentovat s tlakem a místo 3+4atm (takhle málo se zdá jako šílenost, ale mých 68kg a hlavně 23mm široké ráfky tohle snesou) dávám 6+7. Na řídítka lepím obrázek s profilem zelené tratě. Jedu s Petrem. Třeba se rozhodne vstoupit do Šlapek. Budeme bydlet s Yettim, Léňou a Aquou. Trochu bloudíme už na dálnici, o Klatovech ani nemluvě. Viděli jsme slovenské bratry na kolech, ale nestačili jsme zastavit. Mám strach, aby hotel u náměstí nebyl příliš luxusní a mohl jsem si vzít kolo na pokoj. Hned na parkovišti zahlédnu na balkóně Yettiho v oranžovém, jsme tu správně. Na recepci nikdo, prý nás za chvíli ubytují. Nějak se nám to nezdá, tak jedeme na prezentaci. Když říkám, že by tu mohla být nějaká cedulka, kde ta prezentace je, zrovna nějakou zahlédneme. Tu další jsme zase zcela neomylně přehlédli a za značkou konec Klatov usoudíme, že tady škola nejspíš už nebude. Tak zpátky, doleva a jsme tam. Na prezentaci Pedro a Laco s novým rámem a koly. Myslel jsem, že Laco vůbec nepojede, když po Beskydu učinil prohlášení a na Krušnotonu musel se Strejdu strašně zkusit. Aspoň bude zase veselo. V hotelu poté, co mi zůstala klika od dveří pokuje v ruce, mne opustily jakékoli obavy, že tu bude zbytečně draho. Po poradě a večeři v nedalekém penzionu, rychle do postele. Zítra čekám peklo. Po desáté zalehnu a chci spát. Ten kravál z hospody o patro níže ale nejde přeslechnout. Málokdy poznám co vlastně hrajou, slyším jen pořád nějaké mlácení hrnců a bubnování. Takže se mi usnout v pátek nepodaří. Už při placení ubytování jsem pozoroval, že se ve zdejší restauraci schází vesměs samá lepší společnost. V sobotu ráno je zima. Beru zateplené kostky s dlouhým rukávem. Pod to jen tílko z coolmaxu. Pro případ očekávaného deště jsem do obalu z cyklo lékárničky vtěsnil pláštěnku a na mé cykloboty, památeční tenisky Puma Mirage - modelový rok 96, natáhnul návleky. S tím jsem ještě nejel, aspoň se nemusím bát, že namotám tkaničku na osu pedálu. Tak dělám osudu na trati jen se zrcátkem (ikdyž zasvěcení vědí své). Z jídla беру jen 2 carbo a 1 enduro gel, balík sušených meruněk, banán a nějaké tyčky Deli pro případ ztroskotání. Jako zásadní se ukázala ampulka životabudiče, o kterém psal Malina v reportu z vodního maratonu. Tak jsem si to taky koupil. Ten hořčíkový nepotřebuju, v jednom bidonu vezu Magnesii. Na startu mraky závodníků, řadím se tradičně ke konci. Po rozjetí je to poměrně dlouho testování, v jaké že rychlosti se dá ještě na kole udržet. Jako jeden z mála jedu na kruhovém objezdu podle předpisů a pokynů pořadatelů, načež jsem úplně poslední. Strejdu z Lacem dojíždím až když nahazují spadlý řetěz. Tak mám radost, že nejsem ze Šlapek momentálně poslední na trati. A šlapu co to dá. Na dohled větší skupinka jedoucí rozumným tempem, tak snad náskok udržím. Hlavně co nejvíc najet před těmi, co jedou krátké tratě. Začínám cítit super formu. Trochu prší. A je to tady. Vyjedu z lesa a vidím

početnou skupinu zastavujících cyklistů. Že by stažené závory? Přijedu blíž a když tu žádné koleje ani přejezd nejsou, vím která udeřila. Jeli jsem sice hezky, ale úplně blbě. Zahlédnu tu i Jestřába, který udělal to nejlepší co mohl - prostě jel hned zpátky. My ostatní jsme usilovně přemýšleli, jestli to vzít doleva nebo doprava. Já jel se zoufalci, co to vzali vlevo, prostě jsem vycítil, že je to tak správně. Můj orientační smysl zase nezklamal. V nějaké vesničce nebo spíše zemědělské osadě zahlédneme šipku někam na Švihov. A sakra, tam jsme jeli včera od severu do Klatov. Na kole nánosy čehosi, co vzdáleně připomíná bahno. Blízký kopec hnoje však svědčí o něčem jiném. Do pocitu úplné slasti by stačilo tady ještě píchnout nebo lehnout. Prší čím dál víc, musíme jet zpátky, jiné cesty není. Takže nahoru do kopce přes Chudenice. Hlavně někam na trať. Růžová šipka tam, co jsme jeli byla, ale od jiného závodu. A šipka, kam jsme měli jet, prý také. Já jsem neviděl nic. Vlastně jsem byl rád, že jel někdo přede mnou, tak jsem samozřejmě zahrnul jako oni. Jinak vždy sleduji na trati nezaměnitelný cyklistický odpad - různé prázdné gely, popř. i vyhozené duše a pod. To mi dodá na jistotě, ale takhle na začátku to nebylo spolehlivé. Každý nadává, mám pocit že tu jede deset Laců. Do háje to bude ztráta! Držím se skupinky co to jde, abych zase nezabloudil, nebo aspoň nejel blbě sám. Tak jsem byl v místech, kam se jen tak někdo nepodívá. Na asi 35.km dojíždíme sběrné auto se smetákem. To jsou vyhlídky skutečně velmi nadějně. Skupina mi z kopce do Kdyně ujela. Přede mnou jen někdo v ostré pravotočivé zatáčce nedobrzdí a na vlhku letí neomylně do škarpy. Naštěstí je v pořádku. Pak zase někomu na dohled v mírném stoupání vypadla klika z osy. Imbus prý má. No to jsou zážitky. Na první občerstvovačce vypiju jeden (asi) jont'ák a беру suchý rohlík. Sjíždím do Nýrska. Na křižovatce se spojuji s dost velkou skupinou ze 150km trati. Na čele jede Quit. Zkusím je předjet, což se mi na chvíli daří. Při pohledu na asi 90km na tachometru se ale krotím a procedím se zase dozadu. A největší kopce právě přicházejí. Na Špičák se šetřím a hodně lidí mě z krátkých tratí předjede. Preventivně popíjím Gutar a zdá se, že funguje víc než dobře. Okamžitě je jakákoli únava pryč a můžu jet tak, co vydrží kolo. Další občerstvovačka - mraky lidí z krátké trati, podaří se mi ulovit banán. Dost lidí předjíždím ve stoupání na nejvyšší bod. Pak nádherné sjezdy. A dál si toho moc nepamatuju. V Hartmanicích piju čaj a nechávám dopnit jeden bidon (ten jsem prakticky plný ale dovezl až do cíle). Cítím, že je něco špatně. Ujel jsem už 150km a nejsem vůbec unavený. Jedu naplno a mám neskutečně dobrý pocit. Když mě předjíždí Kaprova skupina z 250km trati, mám radost ještě větší. Po dlouhé době vidím někoho z klubu! Síly mě neopouštějí, dovolím si neskutečnou drzost a do kopce (myslím na Cihelnu) je předjíždím. Ve sjezdu mi samozřejmě ukážou záda, ale tohle fakt stálo za to. Na čtvrtém bufetu nestavím. Posledních 20km to má být z kopce, na což se celý závod těším. Ale pořád nic, to je zrada. Jen mírné klesání a vítr proti. Konečně vidím kostelní věž. Ve městě pro změnu bloudím - teda jedu asi jinak než bych měl. Prostě potom, co jsem si zvyknul na mega šipky na Posázaví, tyhle malé nějak nevnímám. V cíli už trochu únavu cítím, ale je to asi tak jako kdybych jindy ujel 3 Bělečské okruhy a ne 200km + výlet mimo trať. V hotelu ještě stačím umýt kolo a sebe a hurá na vyhlášení. Za rok pojedu 250.

Lěňa – Pandora na Šumavě

Král Šumavy je závod, který pro mě začíná už v Červnu. Základem je se rozhodnout jej jet a hlavně jakou trasu. Co jsem ve šlapkách, nepřichází v úvahu jiná varianta než dlouhá. To pro turistu mého ražení znamená stres a velké obavy. Obavy zejména jestli to ujedu, jestli vydrží

materiál, jestli zvolím správné převody, oblečení, taktiku, skupinu apod.. Na to, že jsem turista toho řeším až, až. Závody do KŠ si plánuji tak aby všechny obsahovaly kopce a na pořádné vyšetřování jednu týmovou časovku. Závody mi postupně odhalují segment lidí s kterými bych těch devět hodin mohl jet i na Šumavě, ale bude to chtít ještě něco najet, protože kilometrů mám natočeno opravdu málo a tak dlouho jsem ještě na kole nejel což maratónci, které jsem si zvolil mají tento rok už pár maratónů v nohách. Kopce na UACu jsou sice ve srovnání se šumavskými spíše jen brdečky, ale jeté v pořádné intenzitě se to dá porovnat, pro jistotu volím týden před závodem minisoustředění v Beskydech, kde musím vyzkoušet zejména převody. Kopce mi na Ostravsku docela chybí, píšou vedoucímu muži Maraton Cupu Tomáši Čerovi, který je z Havířova, zda-li mi může v tomto kraji poradit nějaké kopcovité tratě, sám žádný kopec až na Beskydy neznám. Potvrzuje mi, že jinde než v Beskydech na kopec moc nenarazím je tedy rozhodnuto, vydám se po kopcích z Beskyd Tour. První den na rozjetí si dávám houpáky v okolí Ostravy a Frýdku Místku, další den jsem odvážnější a hurá ne dle mě nejhorší kopec Lysou horu. Kopec má 8,5km sklon jak kráva a nepolevuje. Na jeho začátek to mám 40km spíše po rovině s brdky, zahřívací úsek začíná v Raškovicích kde shazují velkou a hned na začátku Lysé dávám kašpárka a jsem rád za frekvenci kolem 70 otáček což značí rychlost kolem 12km/h, hned mám obavy, že to přepaluji, ale zvolnit nejde to bych spadnul z kola. Naštěstí po dvou kilometrech je menší sešup, kde se dá odfrknout a až nahoru to je stěna ala Kasárny, tady v okolí Prahy to nedovedu k ničemu přirovnat. Na vrcholu se na mě směje nový rekord 40minut! Jako vždy jsem dost znaven, vychutnávám si výhledy ve kterých vidím i Vysoké Tatry, vyhlížím také Laca..... Sjezd je dost nebezpečný stačit na chvíli pustit brzdové páky a jede se přes 70km/h, takže brousím špalý až dolů. Tento testík mi ukázal, že převod kompakt a 23 se dá utočit i když to nejede. Po dni volna vyrážím na trasu Beskyda, nejprve Pustevny, které se oproti Lysé jedou úplně v pohodě, převod je tak akorát a při šetření sil je vyjíždím v pohodě za 28 minut, Solán je také mírná, mám potrénovala a otáčím to zpět přes Pustevny, Čeladnou, Frýdlant zpět do Šenova. Poslední den dávám na vyjetí jen cestu do Havířova a zpět. Moc jsem sice nenatrénoval, ale jízda v delších kopcích mi ukázala způsob jakým bych měl na KŠ kopce jezdit, tak abych dojel. Poslední dny se mi o KŠ zdá i v noci, nejčastěji se mi promítání první kilometry kde naháním v první vlně jedoucího Kolíkáče, úseky kde Kolíkáče prosím aby mě nechal v klidu zemřít na trati a nečekal na mě pořad, ale také pohodu do dvousetého kilometru a pak nástup až do cíle. Dva dny před závodem si vyrábím jednoduchý profil na rám kola s vyznačenými velkými kopci a občerstvovacími stanicemi, až pojedou sám bude se mi hodit každá informace, co nás ještě čeká. Řeším dopravu, už mám vybraný vlak, kterým se do toho cyklistického ráje nechám dovézt, ale ještě otevírá web, kde dozvídám, že se uvolnil kočár Kolíkáče! Mám štěstí ještě má volno, doprava zajištěna. Ještě nastudovat reporty z minulých ročníků a už nezbyvá nic jen vzít pořádnou haldu oblečení, jídla, náhradních duší a vyrazit! Kolíkáč plný nedočkavostí přijíždí dříve, ale mám podobný starták a v sekundě již sedíme v kočáru a razíme pro Quita, který nás v našem rozletu zabrzdil a musíme čekat. Ještě jsme jej vystresovali tak, že zapomíná doma karimatku a nezbyvá mu nic jiného než spát u Beránka J. Cesta za zvuku non-stop rozhovoru, Kolíkáč – Quit, uteče jako nic. Na presentaci potkávám Mářu, ok naše grupa bude kompletní. Noc před závodem začíná tragicky, U Beránka je živá hudba, která hraje až do půl druhé a jelikož máme pokoj hned nad sálem, usnout se prostě nedá. Když už zaberu, probudí mě kolem půl čtvrté obavy ze zaspání a už nezaberu. V klidu

si aspoň můžu vychutnat dvě opravdu vydatné přeháňky, které se proženou Klatovy. Před startovní příprava spočívá v tom, že do sebe házím tři banány, chleba s marmeládou u které mě zarazilo víčko, které bylo oseto zelenými houbami..., ale nevím proč marmeládu jsem si i tak namazal a rychle za Kolíkáčem co na sebe. Zůstávám u původní varianty, návleky jen na ruce, moira, dres, vesta. Díky pásce od Igora se nemusím strachovat o dobré postavení na startu, není kam spěchat, řadím se za Kolíkáče do společnosti Kapra hned do druhé řady! Start v Klatovech poprvé absolvuju bez tlačence a popocházení, jen nasednou a jede se, příjemné takhle startovat zepředu. Začátek je obvyklý jako na všech maratonech, snažím se hlavně neztratit Kolíkáče z dohledu, trochu menší problém nastává jen na kruhovém objezdu, kde musím díky zúžení a jízdě několika šilenců v protisměru zastavit. Jinak se pokračuje výletně. Ve výjezdu z Klatov vidím také Máru, který si to sází pěkně dopředu za Kolíkáčem, kterého jsem mezitím ztratil z dohledu. Naštěstí jsou kolem mě lidi co mají jezdit vepředu jako je třeba Tomáš Čer, kterého se chytám a v poklidu mě dováží zase Kolíkáčovi na dohled. První kopec na Doubravu se dle Kolíkáčova vyprávění jel minulý rok na pohodu, takže z něj nemám obavy, ale tento rok to nebyla pravda. Musím si začít pěkně dávat snad ještě víc než na UACu, když vidím, že Kolíkáč i tak mizí a jedu s Diablem na dostřel je mi jasné, že zvolnit nemůžu. Kolíkáče dojíždím až za vrcholem, pěkně vymáčknete. Tempo neupadá, protože se utvořila díra mezi čelem a naší skupinou. Čelo sjíždíme po pár kilometrech, ale selanka to není, fouká jak na větrné hůrce, terezíny bolí a bolí. Ve výjezdu na hlavní před Korábem se jede už fakt ostře, ale naštěstí vidím, že se vepředu utvořila díra a na čele naší skupiny není nikdo kdo by jí sjížděl, sláva už je čelo fuč a snad už definitivně! Ještě se rozhlížím co je tady se mnou za lidi, nikde nevidím Máru nejspíš nám ujel, ale je tady legendární Míra Zbuzek a Kolíkáč + dalších dvacet, třicet lidí. Jsme teprve na pětaticátém kilometru a už do sebe házím první Carbosnack. Mám sto chutí jet za Kolíkáčem, že tomto tempu prostě nevydržím a rozloučit se. Vše možná tak mělo dopadnout, protože před Korábem za mnou jede Míra Zbuzek a říká mi, že tady minulý rok odpadl z čelní skupiny asi po sto metrech když mi padá řetěz, mi přijde tato informace dost aktuální! Tady mi pomáhá skutečnost, že jsem byl pilným divákem letošní Tour a vím, že hlavně musím zachovat klid, daří se a řetěz za pár sekund je nahozen, ale i to stačilo aby mi skupina odskočila o dobrých sto metrů. Možná kdyby ještě pokračoval kopec, šlo by to sjet, ale bohužel po chvíli přišel sjezd a tam foukalo dost proti. Zkousím štěstí a rvu to co se dá, stále přes 50km/h, ale díra je větší a větší, ohlížím se zda-li za mnou jede někdo s kým bych se svezl, naštěstí tam je jeden borec, čekám na něj, skupinu už nevidím. Měl jsem štěstí byl to člověk s motorkem, háknul jsem jej a tiše trpěl, vybavila se mi vzpomínka na Doksy, kde mě podobně, ale v menším tempu táhnul Malina. Po asi dvou kilometrech už máme Kolíkáčovu grupu na dohled a začíná kopec, borec mi ujíždí a mě se po pár stovkách metrů také daří zařadit za Kolíka, uff, házím do sebe Enduro. Na tachometru sleduju už jen údaj o frekvenci šlapání a hodiny. Na vzdálenost nemám sílu se podívat, protože mi je pekelně zle, nejradši bych si strčil prst do krku a za sebou nemáme ani třetinu tratě a žádný pořádný kopec. Točím se na chvostu skupiny, nejsem schopný slov, vytáčí mě snad vše, Míra i Kolíkáč mi začínají znechucovat otázky: Jak se Ti šlape? Jak jsi na tom? Apod. Nerad bych je urazil, radši mlčím a tupě šlapu, protože to je to jediné co ještě můžu. Celý výjezd na Sv. Kateřinu bojuji se žaludkem a jen čekám na okamžik až mi grupa odjede a budu si moct lehnout do trávy. Ale bohužel stále stačím. Na Špičák najíždím už jako gumovej banán, bez mozku, vnímání a tupě sleduju

frekvenci šlapání, kterou držím kolem sto otáček, délka kopce mě absolutně nezajímá, vlastně jí ani nevnímám, ono je vlastně jedno jestli se jede do kopce, na rovině nebo sjezd, prostě jsem každým šlápnutím blíž cíli a to je to co mě momentálně zajímá nejvíc. Špičák nám odtáhnul nezlomný a skvěle jedoucí Míra, prostě takový Frank Shleck. Vzdálenost začínám vnímat až když vidím ceduli: Bufet 2km. Jestli nezrychlíme, to snad už s nimi dojedu. První bufet jsme minuli rychlostí Pendolina na tento se už opravdu těším. Osobně si myslím, že to bylo více než 2km, ale byl jsem rád, že v tom mrhnutí a mlze vidím sympatické žluté stany. Nechám si doplnit bidon ionťákem, hodím do sebe banán a dva kelímky ionťáku, žaludek se bouří a nerad bych ho v tom podporoval. Vidím, že už vagonky z Kolíčovi grupy odjíždí, balím to a jedu taky. Do sjezdu najíždím za Kolíkáčem. Mrhnutí je stále větší, přestává v Železné rudě, kde je po trati dostatek „fandících fanoušků“. Díky velké vlhkosti mám dost zamlžené brýle a moc toho nevidím. Borci na špici ještě k tomu za to začali pěkně brát a opět jsem si musel šáhnout na dno, stoupáme na nejvyšší bod trati a je to znát. Tempo se zklidnilo až když už před námi nebyl nikdo vidět, prostě jsme jen sbírali korálky. Žaludek se začínal dávat do normálu, házím do sebe další Enduro a jedno Magnesium. Ve sjezdu se mi brýle zamlžily tak nešikovně, že vůbec nevidím do stran. Vůbec netuším v jaké části grupy se nacházím, brzdit se bojím, protože je dost mokro, jedeme přes 60km/h a otáčet se je nesmysl, radím se radši na krajnici abych měl jistotu, že zprava nikoho nesejmu. V údolí už neprší, viditelnost se zlepšuje. Ve stoupaní na Kunkovice se poprvé dívám na ujetou kilometráž, máme něco ke 118km a jsem rád, že jedu dlouhou, cítím se lépe a 80km do cíle by bylo opravdu málo a přestávám borcům z dvojstovky závidět jejich trasu. Žaludek už je úplně v pohodě, ale nohy se už začínají probouzet a hlásí se o slovo, rádi by konec. Kopec nad Zámýšl nebo-li Keply jedeme dost v tempu, říkám Mírovi, že v tomto tempu nemůžu jet devět hodin a co nejdříve si vystoupím. Míra mě ujistí, že se zvolní a konec bude už jen o dojetí. Nemám důvod nevěřit, kousnu se a držím. Kolíkáč se projevuje jako znalec tratě a hlásí nám jak je kopec dlouhý, kde se zvedne, kde je stojka, prostě samé informace k zabití! Zvláště když už máme za sebou přes 3km kopce a zahlásí: No, a teď se to ve vesnici zvedne a je to pěkně dlouhý. Lepší nevědět. Ale následný sjezd je odměna za všechny útrapy, dávám tady svou maximálku 78,8km/h. Konečně přišel jetelný úsek, kde můžu být krásně zakukaný a odpočívat. Stačím pochválit Radima Skálu, který jezdí úžasné špice a je mi líto, že s námi nejede dlouhou. Jsme již dost zredukovaní, ale patnáct nás stále je. Chvilími si připadám jako na UACu, nejen tempem tzn. jet pořád hranu, ale složením. S Milanem Brandejsem normálně nejedím, ale jeho vysoké ráfky a růžový rám jsou nepřehlédnutelné, hned si vybavím, že jsem mu ráno na Beránku při jeho odchodu na start říkal ať se tváří normálně a ne jako na popravu a hle jedu s ním. Další známé jméno je určitě Tomáš Bartoš u kterého mě fascinuje nápis na jeho dresu: Jedu co můžu..! Přesně tak jsem se cítil a pokaždé když jsem se za ním vezl, jsem si to opakoval. Tomáš, začínal mít zřetelné problémy s křečemi, začal jsem se s tímto hodně tahajícím vláčkem loučit, ale vydržel to s námi až pod Cihelnu! Hartmanice mi ani nepřišly jako kopec, vybavuje se mi jen opět špatně zapíchnutá cedule 2km bufet a vzpomínka na Quita, protože máme za sebou rovných 150km za 5hod a 12minut což je jeho letošní dětská trasa a být na jeho místě už jsem v cíli s minimem zážitků, jo velká je velká. V Hartmanicích začínám pořádně vnímat Kolíkovu šikanu J na bufetu, kdy začínám mít hlad, mám smůlu stačím do sebe nasoukat pouze jeden rohlík, vypít čaj a sbalit banán a už hlásí jedeeeeeem. Za Hartmanicemi po odpojení borců z dvoustovky se naše grupa zredukovala

na šest vagónků, na úseku těsně po rozdělení tratí nabíráme jeden dost podstatný vagónek z Endurainnigu Pepu Komárka. Začínáme stoupat na Nicov, což netuším, žiju v domněnku, že jedeme na Javorník (v profilu, který jsem měl na rámu jsem tento kopec vynechal...) a Pepa odpočatý z čekání na někoho s kým se sveze roztočil kolotoč, který bohužel podpořil zejména Míra, který se ho držel jak klíště, poctivě ho střídal ještě s Papežem od Messengerů, do toho všeho hustý déšť, proudy vody od pláštěů, hladina cukru v mém těle na nule, a začalo peklo na zemi, ale byla to spíše taková Pandora z Avataru, peklo by bylo místo kde si člověk jede odpočinout. Stále jsem hypnotizoval Míru zezadu, ať nechá Pepu odjet, bylo vidět, že nás trpí více, ale všichni nehli ani brvou a v tichosti trpěli až na borce z ZPM a ještě jednoho, které jsme odpojili, jen jsem se zeptal, zda-li bychom mohli zvolnit a už to v klidu dojet, ale vše bez odpovědi či reakce, nezbyvalo než jen trpět a nenávidět trojici točících na špici. Kopec to je dost dlouhý a když mi na vrcholu Kolíkáč zahlásil, že teprve teď začneme vyjíždět do pořádného kopce na Kašperské hory, věděl jsem, že tady je pro mě konečná. Tady mi poprvé nestačil převod 36x23 a musel jsem zkousnout frekvenci kolem 60 otáček a jízdu ze sedla, která mě vždy hrozně bolí a zakyseluje, ale všichni jeli obdobně mohl jsem se těšit na Javorník, kde jsem čekal už tutové konečnou, stejně jako před dvěma lety. Naštěstí se do Javorníku stoupalo jinudy a sklon byl jetelný ve skupině a v háku udržitelný, ten Franta Šrait myslí i na takové trosky jako jsem já, je to borec! Javorník byl zdolán ve svižném tempu a myslím, že jej celý odtáhnul opět Pepa. Kluk to určitě není špatný, Kolíkáč by se s ním jinak určitě nebavil, ale za ty špice bych ho poslal do nápravného ústavu někde na Sibiř, jestli ho to učí Miloš, tak Miloše! Do Malče se těším, dle mého profilu to je předposlední kopec, vypadá kostrbatě, ale cedule Maleč 3km mě ujišťuje, že to není daleko. Dávám do sebe další Enduro a díky přicházejícím křečkům do pravého lýtka, další Magnesium. Cesta připomíná spíše tankodrom, když chci přeřadit, nemůžu díky roztrhaným řídítkům ani nahmatat řadící páku a lovím v prázdnu, tady prostě nestačí ani Spešlík Roubaix, který mě na kostkách vždy podrží. Ve sjezdu z Malče začínám hypnotizovat tachometr aby tam skočilo 200 ujetých km! To už musím dojet, zvláště když jedeme rozumě (Pepa se už nechává střídát rovnoměrně) a v cestě je poslední kopec o kterém mi Míra říká, že je v pododě. Přichází předposlední bufet, kde díky poslední zkušenosti, na nic nečekám a rvu do sebe kolečka vysočiny, které namáčím v soli, šáteček, který namáčím tamtéž a když už se chystám pro rohlík, slyším zase Léňo, jedeeeeeem! Stihnu ještě nabrat banán do ruky a vzhůru do sedla. Bidon mám plný jen jeden. Celkem jsem zatím vypil jen dva, musí stačit. Do Sušice se stejně jako celou trať jen zašívám, ale začínám pociťovat hlad, ještě mám gel, zhltnu jej, ale pořád to je málo. No nevdá, ještě nás čeká jeden bufet tam musím za každou cenu do sebe nacpat aspoň jeden rohlík. Kolíkáč začíná povzbuzovat naši grupu, že to dáme za 8,5hod. Nezbyvá než jen reagovat s tím, že čas je to poslední co mě zajímá, že chci jen dojet. Nikdo nevytváří nějakou větší aktivitu, ale už nás je opravdu tak šest musím taky občas na špic, ale vždy jí jen projíždím a někdy tam ani nedojezu. Od Sušice se nám začínají plést do cesty lidé z krátké trasy, kteří jedou opravdu krokem a někdy je jejich počínání dost nebezpečně, objíždíme je dost velkým obloukem. Hlad se začíná už prohlubovat a už se ani nezařazuji do kolotoče a odstřídávající borce hned posílám před sebe a připravuju se na Cihelnu. Cihelna přišla jako zjevení z ničeho nic, prostě stěna do vesnice, začínám se propadat a v polovině kopce začínám chytat první díru, kterou ještě s vypjetím všech zbytků sil ještě sjíždím, ale při dalším ztopoření odpadám jak hruška, nemůžu ani otočit pedálem a kašlu na to. V tomto okamžiku

vidím Kolíkáče na chvostu grupy jak se otáčí a něco na mě volá, moc nevnímám, ale chápu to jako, ať koukám makat, že to brzy skončí. Posbíral jsem ještě zbytečky sil z pod nehtů a konečků vlasů a v naprostém bezvědomí si Kolíka dojíždím a nechávám se vcucnout do tohoto vlaku. Po dojetí se mi zatočí hlava, že chvíli nic neslyším a připadám si jak v nějakém vzduchovém vakuu, z kterého mě probudí Kolíkáčovo povzbuzování, že teď už to je jen z kopce a byla by škoda to s nimi nedojet a že chce se mnou projet cílem s rukama na ramenou. Cítím se ještě hůř než jsem se cítil na šedesátém kilometru, teď mi nefunguje hlava a nohy, které se točí už jen setrvačností a díky vzduchovému vaku udržují nějakou rychlost. Po chvíli v jedné vesnici vidím oblíbené žluté stany, bufet! Záchrana. Co se ale děje teď nepobírám, naše grupa kolem něj profrčí jako stíhačka, zkouknu tachometr a začínám se uklidňovat tím, že dvacet kilometrů dám i hladovej, vždyť to je vzdálenost, kterou jezdím do práce. Jenže jak se blížíme k cíli hlad se mění v hladák, začínám očima sledovat kapsy svých souputníků, zda-li nemají něco k jídlu, ale mám smůlu jsou vyžraní! Když v Běšínách vidím babičku, která si nese odpolední nákup v igelitkách modlím se, ať je cyklistický fanoušek, který hází po cyklistech rohlíky, bohužel jsem ateista a modlby nejsou vyslyšeny. V Běšínách jeden ze stopadesátky málem sundává Kolíkáče, který to naštěstí na poslední chvíli ustává. Fouká dost proti, točíme rychle a musím taky pár centimetrů potáhnout. Dojezd už na morál, kdy mě Kolíkáč přemlouvá k nástupu s cílem dojet do cíle rameno na rameni, čemuž nejde odolat, ale mám zařazen těžký převod, který v posledních metrech už nemůžu utočit a málem čekajícího Kolíka do pásky nestíhám, dojeli jsme nakonec ruku v ruce a jen jemu a Mírovi můžu poděkovat, že jsem dojel v čase pod 9hod. Co se dělo v cíli už není vhodné do reportu. Jestli pojedu příští rok to si ještě rozmyslím, teď nechci kolo minimálně týden vidět!

Radim – Mokrý Král až na kaši

Dnes zkusím být stručný. Vzhledem k mizerné předpovědi počasí jsem usoudil, že 9h na kole v dešti je na mě moc a ještě během pátku jsem poprosil Láďu, aby mě v Klatovech přihlásil na střední 200 km trasu, a tak se také stalo. Ráno však překvapivě bylo již po dešti a v Klatovech pak dokonce i suchá silnice! V první vlně jsme se sešli s Přemkem a Laďou, kterého jsem ovšem přistihl, jak sedí na dlažbě a řeší něco s návleky, tak jsem si neodpustil poznámku, že si musí sednout na kolo a ne na zem, že takhle toho Krále nedá. V tom už ale náměstím začal dunět Mannowar, pak se prásklo z pistole a byli jsme zase v tom. Po startu jsem se držel za Laďou, který jel první silniční závod v životě a musím ho pochválit, jel moc hezky, plynule a přitom předvídatelně a bezpečně, spíš víc vlevo, přesně tak, jak bych sám jel. Zvládli jsme i první dva kruháky a po výjezdu okolo stadionu jsme se potkali i s Přemou, takže jsme chvíli jeli pospolu, ale už v prvním kopci Přéma zmizel směrem kupředu a Laďa dozadu, zatímco já zůstal plápolat na chvostu prvního balíku, což jsem nakonec zvládl skoro celou první hodinu až někam k brdkům pod Koráb. Na větru a krutých terezínech trpím na konci prvního balíku jako zvíře a jsem nakonec rád, že se balík konečně trhnul a v naší odpojené skupině už to nikdo nemá sílu a morálku sjíždět. Jinak jsem ale v dobré společnosti, ze známých tváří jsou tu Kolíkáč a Léňa z Vinohradských šlapek, Tomáš Bartoš z H.I.C. a Milan Brandejs ze Sokol VARTA Králův Dvůr, celkem nás může být něco okolo 25. V samotném stoupání na Koráb už jsem docela v pohodě a společně s Tomášem Bartošem a ještě jedním udáváme tempo, takže lidi, kteří mne tak trápili dole v brdcích, teď naopak trpí za mnou. Oblast mezi Kdyní a Nýrskem již loni Mišák výstižně nazval heslem „Stokrát nic umořilo osla!“, a platí to i letos.

Žádný pořádný kopec, ale o to více těch menších a sil to bere celkem dost. Naštěstí alespoň počasí zatím drží a až na občasné lehké zakrápání je stále sucho! A pak přišel Špičák, alias královský kopec letoší trasy s převýšením skoro 400 m a celkovou délkou hlavního stoupání přes 6 km. Zpočátku se držím na chvostu, ale pak jdu do čela a společně s Tomášem Bartošem a Mírou Zbuzkem (CK Záluží) táhneme vláček vzhůru jednak ke spodní základně mraků, ale zároveň i k občerstvovací stanici na Špičáku. No trochu jsme myslím prořídli. Tady krátké občerstvení a rychle dolů po již mokřém asfaltu do Železné Rudy a zase nahoru na Gerlovku. Je tu dost ošklivo, 100% vlhkost (mrak zevnitř) a zima (někdo říká, že 9°C), takže v následném sjezdu do Jesení vymrznu i já, kterému za normálních okolností zima moc nebývá. Výjezd přes Kunkovice tak беру jako příjemné rozehtání, pak dolů přes Chotěšov a už stoupáme nad Zámýšl. Zde do kopce opět najíždím vzadu, ale postupně se dostávám do čela a v dnes již tradičním složení Zbuzek, Bartoš, já společně udáváme tempo a to až tak, že se zezadu začínají ozývat první „ostré prosby“, zda by nešlo jet o chlup pomaleji. Na to odpovídám: „Pomaleji? Teď, když budeme spurtovat na tááámhleten horizont?“. Odpovědí je, ať si jedu třeba ... někam! V odpočinkovější pasáži přes Petrovice a Chlum se mi dostává pochválení od Léni, že prý mi to dneska hezky jede, ale to ještě netuší, že nejedu s nimi dlouhou (číslo mám schované pod vestičkou, tak to zezadu nejde poznat). Škoda, docela bych se té dlouhé trase dnes nakonec ani nebránil, počasí celkem ještě ujde a cítím se docela dobře. Ve stoupání do Hartmanic se snažím oslovit jezdce se zelenými čísly (střední trasa) s tím, abychom na sebe nahoře na občerstvovače počkali, protože až přijedeme do Sušice a otočíme se proti větru, což pak bude trvat prakticky až do cíle, pojedete se nám mnohem lépe ve větší skupince, než ve dvojičkách. Sice mi to několik jezdců odkýve jako dobrý nápad, ale skutečnost na občerstvovače je pak taková, že když se po doplnění lahve a zakousnutí se do plátku sekané rozhlédnu kolem, nikoho z těch lidí už nevidím. Rychle tedy sekanou do pusy, banán do ruky a honem dolů do údolí. Je mi ale jasné, že sám nic nezmožu a já jsem najednou tak zoufale sám! Sotva však stačím dojít, objevuje se naštěstí trojička jezdců za mými zády (dva ze střední, jeden z dlouhé) a po rozdělení tras za mostem přes Otavu pokračujeme s těmi dvěma dále. Rychle jim vysvětluji, že teď musíme opravdu zabrat, protože před námi je skupina asi osmi jezdců a že je musíme dojet, než se v Sušici otočíme proti větru. Údolím Otavy přes Dlouhou Ves jedeme tedy neskutečnou kaši, chytají mě křeče do pravého stehna, což se mi normálně nestává, ale v Sušici za mostem skupinu v poslední možný okamžik skutečně sjíždíme! Ufff, ale bolelo to. Pod Cihelnu se proto jenom vezu a vydýchávám, pod kopcem ještě narychlo svačím Carbosnack, leč chytím menší díru, takže kopec začínám zase jako úplně poslední ze skupiny. Vidím proto jako na dlani, jak se naše 11-členná skupina trhá na 7+4, vyrazím tedy ze zadních pozic vpřed, abych alespoň trochu kontroloval situaci. Odpadnout zrovna v kopci, kde bych měl být přítom silný, se mi totiž vůbec nechce, zvlášť když už jsem se jednou dokázal po stíhače vrátit. Stále ale musím mít na paměti nebezpečí křeče do pravého stehna, takže nemohu jet rychle, jak bych si přál a za normálních okolností snad i mohl, což má však za následek, že se k první odskočené skupině jezdců přibližuji jen velice zvolna. Nakonec se mi to někde před Maršovicemi podaří a zbylí jezdci z naší původní skupiny zůstávají definitivně zpět, mezi nimi pohříchu i kluk z mojí stíhací mini-skupinky na modročerném Autorovi, který měl možná největší zásluhu na tom, že jsme skupinu v Sušici dojeli. Ano, tak svět odplácí. Nahoře je nás osm a je jasné, že pokud se nestane nic zásadního, dojedeme takhle až do cíle. Tedy ne, že by se nic zásadního nedělo, dvě vydatnější přehánky

(jedna před Jindřichovicemi, druhá menší před Klatovy) hovoří za vše. Na všech je vidět, že už by se nejraději viděli v cíli, nikdo nemluví, ale jinak se jede celkem rozumně a všichni v rámci svých sil i spolupracují, takže je jasné, že zezadu už by nás dojet nikdo neměl. Po připojení „dětské“ 100 km trasy před Běšinami začínáme míjet hodně pomalejších jezdců, ale až na pár výjimek nás nikdo nehákuje, a ani výjimky většinou nevydrží dlouho, a když, tak rozhodně nejsou ve stavu, že by nám střídali. Do Klatov tedy přijíždíme ve slušném tempu 38 až 40 km/h, při kterém už začínám pociťovat neklamně známky únavy. Od podjezdu železniční trati v Klatovech se tempo nadále stupňuje a je mi jasné, že v tomto stavu už nebudu mít ve spurtu z čeho brát. A také že ne, v naší 8-členné skupině, do které se v cílové rovince zamíchal ještě jeden čerstvě dojetý jezdec z naší trati, se musím spokojit z předposledním místem, ale ani mi to moc nevadí, hlavně že jsem v cíli. A i s tím počasím to zase nebylo tak zlé, podle předpovědi mělo být rozhodně hůř. Nakonec jsem na 204 km zajel čas 6:55:02h, obsadil 34. místo z celkem 138. v cíli a v kategorii jsem skončil 22. Průměr činil hezkých 29,5 km/h, takže jsme se opravdu neflákali. Celkové umístění však nepřeceňuji, neboť je jasné, že na střední trase je zdaleka nejmenší konkurence. Lidi z dlouhé, se kterými jsem jel ve skupině do Hartmanic, pak končili okolo 50. místa, tak toho bych si cenil určitě více! No a na závěr jsem si schoval jeden zajímavý postřeh: Překvapilo mě, že jsem snad neviděl jediný pád, a to se jelo po mokru opravdu hodně (před dvěma lety rovněž na mokru se z pangejtu zvedal někdo každou chvíli). Naopak jsem ale viděl hrozně moc popadaných řetězů při shazování z velkého na malý převodník. Jednou to Andy Schleck předvede v přímém přenosu na Tour de France a hned se z toho stane módní záležitost, no je tohle možný?!

RiC – Pátý Král v mé cyklokariéře

Možná jste mě mě v Klatovech na startu neviděli, ale já tam byl, fakt. Možná jste mě neviděli v cíli, ale i tam jsem byl. Možná jste mě neviděli... S napětím a rozechvěním otevírám web s výsledky letošního Krále. Celou zimu jsem se připravoval s vidinou dalšího výkonnostního posunu na vrcholném závodě maratónské sezony. Běhání na oválu i na běžkách, posilovna, trenažér, válce, vše s vidinou totálního vyčerpání po projetí cílovou páskou v Klatovech. Začátek sezony vypadal slibně. Tréninkové kilometry utěšeně přibývaly, první jarní závody slibovaly dobrou formu, stejně jako každoroční testy v CASRI. I první maraton sezóny v Přerově ukazoval, že by to letos nemuselo být marné. I o týden později v Krnově potvrdil průběh závodu můj optimismus. Procházím výsledky a hledám známá jména. Kontroluji jejich časy a přemýšlím, kolik je to stálo sil, v jaké pohodě se jim jelo. Myslel jsem, že to bude jen takové nezávazné čtení, jako když si čtu výsledky z ostatní závodů. Není to tak. Při pročítání mám stísněný pocit a stažené hrdlo. Neubráním se pocitu lítosti a možná i závisti. I kdybych tu výsledkovou listinu pročetl stokrát tam a zpět, své jméno tam nenajdu. Zatím co si v sobotu maratonci dávali do těla, já se snažil narovnat ruku v lokti a v rameni ji zvednout rovně vzhůru. Jedno jsme měli společné: snažili jsme se podat co nejlepší výkon. Oni na Šumavě dojet co nejrychleji do cíle a já v Brandýse co nejlépe cvičit rukou. Abych zase našel své jméno ve výsledkové listině Krále Šumavy 2011. Počet přečtení: 170

Strejda – Kral - dalsi pokus

Uteri, 4 dni před zavodem: je mi mizerne, jsem malatny, objevuje se opar, nemam chut k jidlu. Snazim se se trosku rozjet, po 1,5 hodine kompenzacni jizdy jsem na srot, jako po dlouhem zavode. Streda, 3 dni před zavodem: pridavaji se strevni potize. Nemam chut k jidlu, spise nasilm do sebe strkam ryze a testoviny. Rano před praci si davam 2 hodky ZDV, pak cely den mam pocit, ze jsem z toho dostal horecku. Ctvrtek, 2 dni před zavodem: aspon ze strevni potize odezneli, vecer si davam 90 min. kompenzacni jizdy, snad uz se to lepsi. Patek: od rana je hnusne, nedokazu se donutit na kolo, tradicne protoceni nohou před zavodem tentokrat vynechávám. Vecer v hospode, az vidim ty zname xichty, tak nalada se postupne zlepšuje. Den D: Nalada uz naprosto bojovna, počasi neresim, na startu se schazi docela pocetna skupina A: Lanco, HonzaA, Yetti, Fousac, Lemond, Kamion, Alena a ja. Hlasi se taky k nam Jestrab. Tomu však prilis neverim, ze nam neujede, prece je to jina trida. Tentokrat mam v planu se drzet strategii a-la Astral, tozn. Drzet se co nejlepsi skupiny pokud to jen pujde. A pak se uvidi. Jednou rocne to zkousim. A to prave ne Krali. Od startu se jede svizne, drzim se Jestraba, ostatni jsou zatim nejak rozetety po baliku. Ale i Laco je tady. Asi na 15 km mi pada retez. A pada hodne blbe, ze se zasekava mezi ramem a převodnikem a ani za nic ho nemohu vytrhnout. Laco mi s tim pomaha, ale ztracime kontakt s Jestrabem. Ale zase docvakli nas ostatni. A tak chvili se na spice stridame s Lacem a Kamionem, Yetti se obetave snazi udrzet ve skupine Alenu, Fousac se zoufale drzi, ale porad trosku propadava. Na prvni bufetu ze zadu necekane prijizdi Jestrab, prej zakufrovali. Tak tedka uz bude nas, to uz se nam neztrati :). Dal jedeme naprosto strojove, Jestrab, Laco, Kamion a ja. Zbytek se nam definitivne ztratil ve stoupani na Spicak. Lanco predvadi naproste zázraky, je videt ze jede s velkou rezervou, dokaze se zastavit na minutku na curaci pauzu a pak nas v klidu docvakne. Ten dneska ma svůj den. Na Spicaku jsme v naprosto stejnem case jako loni, coz je dobra zprava. Bojim se zastavovat na bufetu, pac pak nasleduje dlouhy sjezd a bude zima. Tak jen rychle popadnu banan, doplnim jonák a rychle dolu. V dalším stoupani nas dojizdeji borce z kratke, panije zmatek, ale my 4 se drzime. Dlouhy sjezd, odbočka doprava, další stoupani a ja mam stop-stav. 122 kilometr, krec jako krava, musim hodne zpomalit a uz vim, ze dal to bude jen a jen trapani. Laco zustava obetave se mnou, ale to nemá cenu, presvedcuji ho, aby jel s Jestrabem a Kamionem, ve trech to urcite zmaknou za 10:30. On mne stejne za chvili dorazi Yetti. A pak jsem celkem rad, ze jedu sam, pac nejsem schony se nekomu přizpůsobit. V kazdem stoupani stejny scenar: krec do leveho stehna, tak slapu jen pravou nohou, krec se přemistuje na pravou nohu. Priblizne po kilometru se to povoli a uz muzu plazit. O samote jedu cca 75 km a porad se snazim pit a jist a pomalu se hybat, snad se to zlepši. Nelepsi se. Necekane se zastavuje auto, vyskoci Rajny a Jana a povzbuzuji mne. To je teda vam povim! To pomuze! Na předposledním budefu vidim Kamiona, který opravuje defekt a nevypada nejak presvedcive. A taky je tady konecne Yetti. A ten je kamarad... Dal uz jedeme spolu, vždy na mne pockal ve stoupanich, pak taky ve sjezdech, a kdyz mi zase spadnoul retez, nechal jet ty dva kluky a zase na mne pockal. Az v poslednich 15 kilometrech jsem byl schopny mu to aspon castecne splatit a obcas jsem vytahl na spici. Nakonec se kazde trapani skonci a tak i my konecne v cili v case tesne pod 11 hodin. Bylo to nejake tezke dneska. Tak za rok mame posledni moznost se touto variantou trati poprat. Tak se mame na co tesit.

Yeti – Můj první Král

Do Klatov jsem dorazil už ve čtvrtek přímo z Alp, kde jsem střídal jízdu na alpská sedla s výstupy na alpské vrcholy. Po náročném týdnu, jsem potřeboval co nejrychleji zregenerovat. Večer jsem si dal kompenzačních třicet kilometrů okolo Klatov. Při noční bouři, která znamenala konec léta, se v autě spalo docela dobře. V pátek jsem chtěl zregenerovat v klatovském bazénu, ale byl vypuštěn. Tak jsem vyjel opět na kompenzační kilometry, které předčasně ukončil polední déšť. Pak už následovala prohlídka města, ubytování a prezentace, kde jsem se potkal s Alenou a Josefem z Vetasu. S nimi jsem dorazil na večerní tiskovku, která uzavřela páteční den. V sobotu se probouzíme kolem šesté. Počasí je slibné, chladné, zamračené a bez deště. Po sedmé se scházíme na náměstí, odkud startuje o čtvrt na osm. První kilometry ubývají ve společnosti Foušáče, Aleny a HonzyA, který v prvním stoupání k Věckovicím začíná mírně zotavovat. U vsi Poleň spadá Strojovi poprvé řetěz a nejlepší mechanik Laco zastavuje, aby mu pomohl. Za chvíli se na nás už dotahují. Hlavně Laco jede jako o život. Je v baječné pohodě a stále se objevuje na čele naší skupiny. Míjíme Juru z KCčka. Má defekt a opět vzdává. Ve stoupání ke Korábu ztrácí kontakt Foušáč i Alena. Snažím se je trošičku rozjet, ale zrychleje jen Alena. Společně přejíždí horizont a čekají nás kluzké serpentiny ke Kdyni. Ve sjezdu pomalu dojíždím auto. V levotočivé zatáčce zpomaluje a já se k němu nějak rychle přibližuji. Chci ho vnitřkem zatáčky objet, ale ustřeluje mi zadní kolo a já roluji po boku ke krajnici. Alena chce u mne zastavit, ale posílám ji dál, že ji dojedu. Kolo kromě omotávky je v pořádku. Nasedám a vypadá to dobře. Před prvním bufetem Strojdu s Lacem, Kamionem a Jestřábem dojíždím. Doplnuji pití, беру pomeranč, dvě buchty a banán. Přijíždí Alena, ale nezastavuje. Za chvíli ji dojíždíme. Nabízím ji banán. Do Nýrska konzumuji obě buchty a doplňuji tekutiny před následným stoupáním na Špičák. Tam se začíná ozývat naražená noha a tím ztrácím kontakt se skupinou A. V zamlženém bufetu na Špičáku беру opět buchty a doplňuji jonťák. Zjišťuji, že kluci mají tak minutu či dvě náskok. Pokouším se je do Železné Rudy dojet, ale nedaří se mi to. Ve stoupání za Železnou Rudou vidím Laca, Strojdu, Jestřába i Kamiona, ale minutu ztráty na ně nejsem schopen dojet. Snažím se chytat rychlejších skupinek ze stopadesátky. Na rovnějších úsecích se držím, ale ve stoupání mi odjíždí. Noha tahá stále víc a tak šlapu stylem sto pět sto pět. Před Kunkovicemi mě předjíždí Quit, který jede stopadesátku. Na třetím bufetu v Hartmanicích si dávám bujón, dolévám bidony a беру tři buchty. Odjíždím s osmičlennou skupinou, za kterou spíše vlají. Přichází to nejhorší, oddělení kratších tratí a tak to peprně komentují, neboť zůstávám sám. To netuším, že jsem v záběru kamery a ocitnu se na videoklipu. Na další bufet v Maleči jedu většinou sám. Na horizontu mezi Vrbicí a Malečí vidím známou tvář, Rainy mě fotí, zdraví a povzbuzuje. Na bufetu je Strojda, který neudržel skvělé tempo Lace a Jestřába a Kamion, který má defekt. Strojda odjíždí se slovy: ty mě dojedeš. Dávám si horký vývar, balzám to na žaludek. Do bidonu nechávám nalít teplý čaj, беру opět buchty a vyrážím za Strojdu. Toho dojíždím až pod kopcem a do Klatov to taháme spolu. Strojovi ujedou ve sjezdu k Sušici, kde na něho počkám. Za městem jedeme už čtyři a pravidelně střídáme. Na smůlu ve Volšovech padá Strojovi opět řetěz a zůstáváme sami. Střídáme ve dvou a svorně stoupáme na Cihelnu. U Stříteže bidonem vyrážím pumpu z rámu a tak musím zastavit. Strojda na mne kamarádsky čeká. Odtud až do cíle jedeme bez pauzy a na průjezdu kolem posledního bufetu to komentují parafrází z jednoho velice známého českého filmu: "Nezastavujeme, máme zpoždění." Před Klatovy se sjíždíme s dvěma s CK Zaluží. Jede nás v balíčku pět, ale špici tahá jen Strojda a

já. Průjezd Luby nám na špici odtáhl Milan Linhart, jediný, který chtěl pomoci. U Hypernovy, asi dvaapůl kilometru před cílem, jdu na špici. Cítím cíl a to ve mě zapaluje saze. Rozjíždím tempíčko, které na kruháči u Tesca kluci přestávají akceptovat a tak trhám naši skupinku. Cílem projíždím ve velké euforii: Dal jsem dlouhého Krále! Po jídle a pivku se nechávám ošetřit doktorem. Vyčištění a desinfekce odřeniny, obštrík stehna a nakonec Noviko. Strejda zatím obětavě hlídá kola. Sjezd k Drnovému potoku byl v pohodě, ale od něho k Beránku to dost bolelo. Levá noha od dojetí do cíle ztuhla a každé její šlápnutí levou je dosti bolestivé. Pak už jen na galavečer a večeri. Král je prostě král.